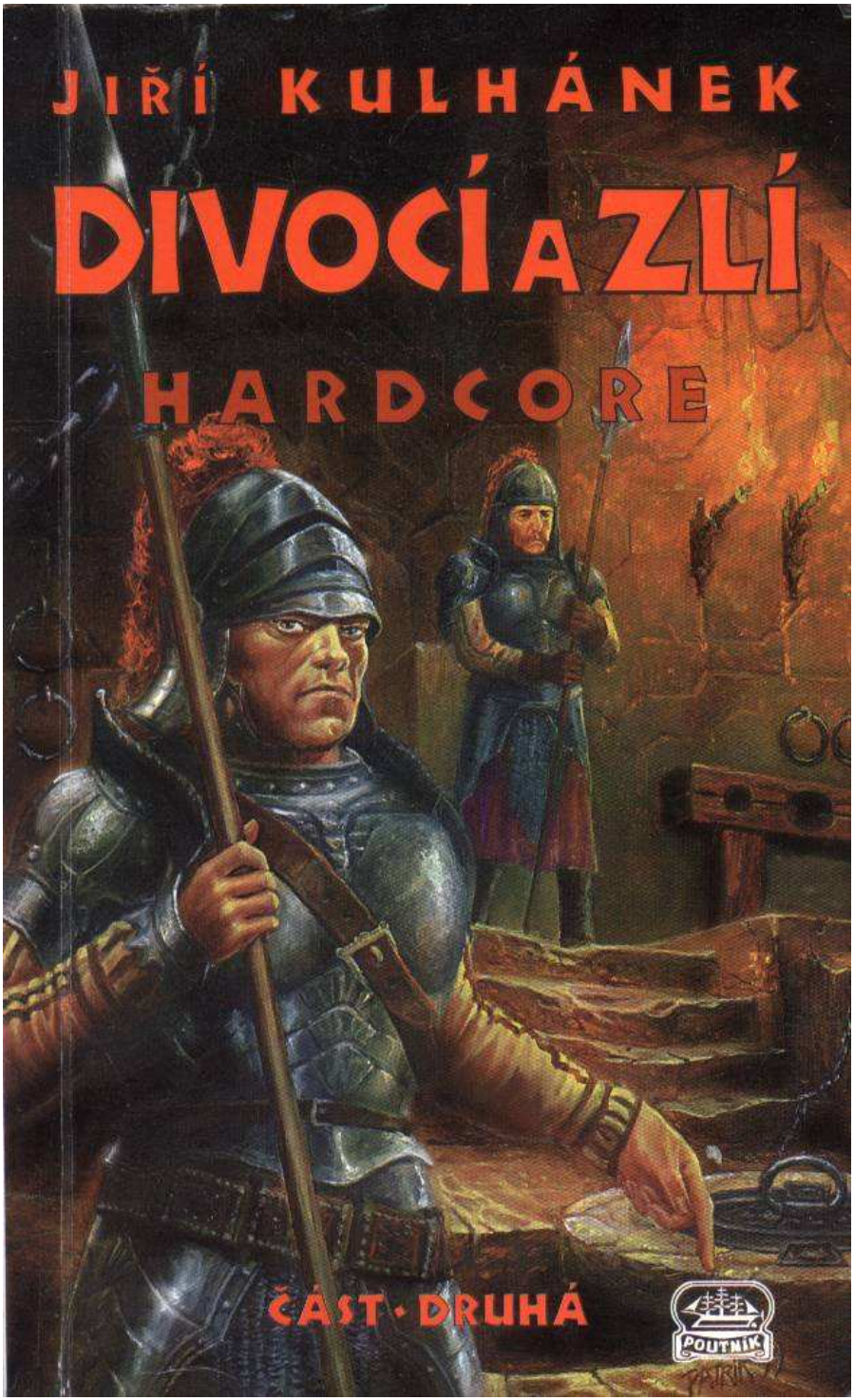

JIŘÍ KULHÁNEK
DIVOCÍ A ZLÍ
HARDCORE
ČÁST DRUHÁ
POUTNÍK

Pod značkou Poutník již vyšly tyto knihy Jiřího Kulhánka:

Vládci strachu

Cesta krve - Dobrák
Cesta krve - Cynik

Divocí a zlí - Čas mrtvých

Připravujeme

Divocí a zlí - Temný prorok
Divocí a zlí - Kříže

Jiří Kulhánek: Divocí a zlí - část druhá Hardcore
Copyright (c) 1999 Jiří Kulhánek
Illustrations (c) 1999 Patrik J. Krásný
Copyright (c) Klub Julese Vernea Praha 1999

ISBN 80-85892-43-X

Taková zatrolená lapálie!
Včera jsem sám (skoro sám) převálcoval armádu dánského prince Erika, přežil upálení, obrátil Dány na křesťanství...
Prostě úspěch na úspěch.
A dnes?
Banda středověkých troubů na koních mě chytne do sítě jako nějakého motýla! Na zbraně nedosáhnu, bojové rychlosti sotva na dvacet vteřin...
Ale ukázal bych jim i ručně - nebýt v té prokleté síti.
Jak říkám: zatrolená lapálie.
A ke všemu se dalo do deště.

Anglosaský tábor se změnil jen v jednom - přibyla spousta nových vojáků, koní, stanů a vozů. Smrděl stejně, vrány na ukřižovaném krákaly stejně, ohně čadily stejně.

Pravda, mrtvola na kříži vypadala trochu hůř.

Velitel hlídky seskočil s koně a odkráčel ke královskému stanu.

* * *

Vojáci přehodili lano sítě přes větev a vytáhli mě do vzduchu. Z té sítě se nedá dostat - podle pachu zažraného do řemenů je určená na odchyt velkých zvířat (nemyslím zdejší politickou elitu - ta je cítit jinak - tipuju to na medvědy).

V bojové rychlosti bych síť samozřejmě roztrhal, ale měl jsem pocit, že každá z těch dvaceti vteřin by se mi mohla hodit později - po kapsách mám ještě Pistol a glocky, ale bezpečnostní zásobníky v žáru hranice zlikvidovaly náboje, aby nevybuchly, a Pistol je v takovéhle situaci nanic. Skutečně zvláštní: šatů se výheň nedotkla, Pistolu taky ne, ale zbraně z jedenadvacátého století zneškodnila naprosto spolehlivě.

Tak jsem si v klidu visel a nechal déšť, ať mi pleská po obličeji - všechno se určitě vysvětlí.

Během chvíle se kolem mne shromáždil hlouček ozbrojenců a píchali do mě ratišti. Na něco takového je lepší nereagovat, odezvy provokují.

Všichni ti vojáci byli noví - žádný neměl královské barvy.

* * *

„Vzdejte čest! Přicházejí král a vévoda Wolfred!“

Z největšího stanu vyšlo několik lidí - poznal jsem jen krále Alfreda a velitele hlídky. Kněz, který přibyl s čerstvými vojáky, byl rozbředlý uhrovatý tlusťoch s plovoucíma bleděmodrýma očima; šlechtic, který čerstvé vojáky pod králův prapor přivedl, vypadal na zdejší dobu podezřele vymydleně. Když přišel blíž, uviděl jsem mu v očích něco podobného, co v nich měl dánský kat - a vůbec všichni kati; v tomto případě to pouze vypadalo hůř. Navíc měl na hlavě cosi, co připomínalo obrácený modrý květináč.

Audience, dá-li se to tak nazvat, nezačala právě šťastně. Kněz byl zřejmě dalekozraký, protože už v půli cesty k okraji lesa, kde jsem visel, napřáhl ruku a vysokým pisklavým hlasem vykřikl: „Je to ďábel! Zplozenec Gomorrhy!“

Pravda, obličej jsem měl po neúspěšném upalování očazený do černa (mastné saze v dešti ještě ztmavly, než aby se smyly), a protože jsem přišel o zrcadlovky i o zaklapovací přilbu, mé oči se z černé tváře duhově a zlatě leskly.

„Zdravím tě, králi Alfrede,“ společensky jsem vystrčil ruku ze sítě a zamával, když došli ke mně. Podle zraku a hlasu mne musel stoprocentně poznat. Oči se mu zúžily:

„Kdo jsi, bytosti nečistá?!“

„Kdo jsem?! Já?! *Já*?!?! Před dvěma dny jste mi říkali lord Peytl. Včera jsme spolu s tebou a otcem Patrickem vytáhli na Dána a tys mi slíbil, že za mou pomoc propustíš paní Veroniku...“ Král se tvářil stále odmítavěji.

„Zadrž, stvůro!“ přerušil mě šlechtic s květináčovitým kloboukem:

„Řekni, kde jsou dánští pohané, sic pod tebou dám rozdělat oheň!“ Měl chraplavý, vysoko posazený hlas.

Udělal jsem na něj známé gesto vystrčeným prostředníčkem. Zjišťuji, že v tomhle Čase zas až tak známé není.

„Zanech posunků ďábelských!“ začal kolem mne mávat křížem tlustý kněz, „a ihned odpověz siru Wolfredovi!“

„Když přestaneš dělat kravál, odpovím, co libo.“ Kněz do mne začal křížem bušit a vojáci mu začali hlasitě fandit.

„Ticho!“ řekl král. To fungovalo. „Ty mluv!“

„Dánové odtáhli, králi...“

„Nesmysl!“ skočil mi do řeči sir Wolfred.

„Otec Patrick je zastrašil hněvem Božím a...“

„Neber jména Božího nadarmo!“ tlusťoch zase mával křížem a poskakoval.

Smrděl jako stoleté spodní prádlo do bitevního skafandru.

Král se tvářil zamyšleně a déšť mu stékal po mastných vlasech. Když halas neustával, netrpělivým gestem si znovu zjednal klid: „I špehové říkali, že Dánové zmizeli... Pohané zřejmě nastrojili lest a tys její zvěstovatel.“

„Králi, žádná lest, a musím připomenout, že jsi mi slíbil... !“

„Neznám tě. Nemohl jsem ti tedy nic slíbit,“ král si přehodil cíp pláště přes rameno a obrátil se k odchodu.

Kdybych se přepnul do bojové rychlosti, zabil bych za těch dvacet vteřin krále, vévodu, kněze, i mnoho vojáků. Ale ne všechny. I potom bych mohl úspěšně bojovat, ale k čemu to? Kam bych se bez Veroniky poděl.

Bylo třeba se ovládnout a počkat.

Zjišťuji, že umím pěkně skřípat zuby.

„Co s ním, můj pane?“ zeptal se Wolfred. Král se zastavil, ale neotočil se:

„Spoutejte ho pevněji, dovezte na můj hrad a vrhněte do hladomorny. Sám ho později vyslechnu.“

Wolfred, kněz i vojáci se zatvářili vyloženě zklamaně - jedno malé křižování nebo upalování po ránu...

* * *

Visel jsem v povrzávající síti a už s chladnou hlavou přemýšlel, proč to král udělal, proč mě zapřel. Byl jsem zřejmě jeden z mála, kdo včerejší bitvu (na naší straně) přežil. A otec Patrick říkal, že král z boje ustoupil - rozuměj uprchl. Šíření takové informace by mu mohlo poškodit image - a já mu věrnost neodpřisáhl. A někde taky určitě budou nosítka s kulometem - že to není archa úmluvy, si musel všimnout každý, kdo byl blíž než dvacet metrů - z čehož plyne, že nejsem žádný anděl - a král určitě pochopil, že jen já ho mohu naučit zbraň ovládat. Pádný důvod, proč nedržet slovo, když jsem mu tak šikovně padl do rukou.

Ale na druhou stranu, na hradě bychom se mohli domluvit. Za nějaké informace by nakonec mohl dohodu splnit. Uvolnil jsem ztuhlé svaly a v duchu se usmál.

* * *

Asi za hodinu mne vytáhli výš a dostrkali pode mne bytelný vůz s klecí z tlustých čerstvých kulánů. Jeden z vojáků mne odsekl.

Zapletený v síti jsem zahučel dovnitř, až vůz zapraštěl. Jak na mne vojáci horečně přiklápěli víko, ani jim nepřišlo divné, o kolik se pod mou vahou kola zabořila. Víko přivázali něčím, čemu říkali houžve.

Do vozu byla zapřažena dvě rohatá zvířata podobná kravám - těm říkali volci. Jejich ovládací provazy měl v rukou Jerome, ten co mi předevčírem večer dal najíst a půjčil mísu na pivo - podle toho, jak se křižoval, jsem se o hovor ani nepokusil. Švihl volky prutem a už jsme jeli.

U hranice tábora se k nám připojilo šest vojáků na koních.

* * *

Kola na kamenech úvozu nechutně a tvrdě poskakovala a každý skok mi spolu s kulány vespod klece přepočítal kosti i posilovače. Vůz navíc jel tak pomalu, že jsem musel vypnout oči, abych z toho nedostal záchvat.

Pozorovat, jak se čtyřicet metrů vzdálená větev blíží celou minutu, tak na to opravdu nejsem zvyklý.

Když jsme míjeli místo, kde jsem předminulé noci s Merlinovým spřežením odbočil do lesa, napadlo mě, jak to, že jeho vůz i přes tu rychlost nedrncal.

* * *

S večerem jsme dojeli k hradu. Tyčil se na odlesněném kopci a zezadu ho obtékala řeka. V životě jsem žádný hrad neviděl, tak jsem nemohl posoudit, jestli je velký nebo malý - do mého Času se žádné hrady nedochovaly. Ale ve Veroničině Čase jsem viděl pár přibližně stejně rozsáhlých hypermarketů. Samozřejmě bez věží.

Měli tam praktický sklápěcí most a pod ním neuvěřitelně smrdutý příkop plný shnilé vody a splašků; kopyta volků po trámech dutě bubnovala.

Museli jsme zastavit v úzkém, nahoře otevřeném průjezdu hned za mostem, který se za námi ihned přiklopil. Čekali jsme, a shora na nás stráže pokřikovaly sprosté poznámky a mně k tomu přidávali odporně přesné plivance.

„Co přivážíte?!“ konečně k nám došel někdo kompetentní. Měl dlouhý hnědý šat a na prsou zlatý řetěz. Nadávky i plivance okamžitě ustaly.

„Zde, pane regente, list od krále,“ vytáhl náš důstojník našedlý smotek s otrhanými okraji ovázaný provázkem spojeným voskovou hroudou - pečeť se tomu říká. Muž s řetězem pečeť bedlivě prozkoumal a rozlomil:

„Důležitý zajatec... nebezpečný... do hladomorny... král osobně se chce zúčastnit výslechu...,“ mumlal si. „Dobrá,“ zvedl hlas: „Velitel stráží! Ke mně! Ty, knechte, jeď dál!“

Jerome slezl z vozu a vyvedl volky na nádvoří - kola po dlažbě vystlané kobylinci drncala ještě hůř než na té příšerné cestě.

Pak jsme zase čekali a já si zatím prohlížel hrad. Z nádvoří byl totiž podstatně větší, než vypadal zvenčí. Mocné kamenné věže, nízké budovy, vyšší budovy, vysoké budovy - všechny s uzounkými okny. Křivolaké uličky, strouhy plné splašků a dešťové vody; vlevo podél hradby obkružující celý habitat řady potrhaných stanů lesknoucí se zvědavýma očima, nízké dřevěné domy pro koně (*stáje* tomu tuším říkala Veronika), neuvěřitelně špinavé děti, klubka psů; naproti velký dům se strohými špičatými okny a křížem na zahrocené střeše, všechno prosycené křikem, hulákáním, zápachem...

Pak konečně přišel velitel stráží a shromáždil dost vojáků, aby mne odnesli do hladomorny. Nad mou tíhou se křižovali, a nebýt králova listu, už by začali skládat hranici. Uprostřed nádvoří, před domem s křížem, byl výmluvně vypálený kruh.

* * *

Vláčeli mě podzemím skoro půl hodiny, plameny loučí tančily po vlhkých stěnách vysekaných do skály, od úst šla pára a všechno vypadlo slizce.

Vzpomněl jsem si na rychlobetonové chodby v našem Čase - nikdy bych nevěřil, že může být něco ohavnějšího než ony.

Nakonec mne vyklopením z klece svrhli do hladomorny - a to doslova *svrhli*.

* * *

Po nedlouhém volném pádu tmou jsem přistál na hromadě shnilé slámy, která smrděla tak strašně, že jsem i já radši dýchal jen ústy. Nad hlavou se mi ozvalo drhnutí kamene o kámen a nepravidelné kolo plné rudých odlesků zmizelo.

Vymotával jsem se ze sítě a rozhlížel se - i mé oči dokázaly inkoustovou tmu naředit pouze na šero plné stínů. Byl jsem v hluboké, nahoru se zužující jeskyni - připomínala baňatou láhev zevnitř. Dno bylo šikmé a v nejnižším místě žbluňkal tenký proud ledové vody. Skoro ho nebylo vidět, jak byl zavalený nazelenalými lidskými kostmi. Mnoho jich bylo polámaných, na některých byly zřetelné stopy zubů a některé měly ohořelé konce. S jejich bývalými majiteli se rozhodně nikdo nemazlil.

Složil jsem si síť pod záda, podložil hlavu vhodnou lebkou a trochu si zdříml - po těch hodinách natřásání v kleci, kde se nedaly natáhnout nohy, byla i ta hrbolatá podlaha pravá slast. Usínal jsem s myšlenkou, že je divné, že tu nejsou krysy. I když divné, být teploučkou masitou krysou v hladomorně je asi dost riskantní živobytí.

* * *

Probudilo mne opatrné skřípání kamenů a zasyčení. Oba zvuky se nesly seshora.

„Pane Peytli! Slyšíš mě?“

„Ano?“ Jeromova vousatá tvář v otvoru nahoře vypadala špinavá i v tom naprostém nedostatku světla. Nevidomě valil oči.

„Nemohu zapálit louč, mohla by ji spatřit stráž. Spustím ti košík, odvaž ho a skryj mezi kosti!“ Jeromův hlas zněl vystrašeně. Shora (na velmi tenkém provázku) sjel proutěný koš. Byl docela těžký a nezaměnitelně voněl.

„Co tě k tomuhle vede? Nepopravili by tě za to?“ Můj hlas se v jeskyni podivně odrážel.

„Popravili. Ale já vím, kdo vpravdě jsi, a modlím se za tebe. Viděl jsem tě v boji, a tak opravdu *vím*, kdo jsi, pane... Ty se, prosím, modli za mne.“

„Milerád.“

Víko nahoře zapadlo. Pokrčil jsem rameny a otevřel koš.

Byl po okraj plný jídla.

„Takovouhle hladomornu si nechám líbit,“ vyndal jsem kus ohněm vonícího a ještě vlahého masa a placku, která zdaleka nebyla tak betonová jako ta ve vojenském táboře. Na dně koše jsem nahmatal několik hrubých kameninových lahvic.

„Copak to tu máme...?“ zabalil jsem maso do placky a podržel ho v zubech. V lahvi to povzbudivě zažbluňkalo - odrýpl jsem voskovou zátku a přivoněl. Vzal jsem maso s plackou zpět do ruky a dal si opatrný malý lůček - hned nato velký lok. Lahvice byla plná sladkého kořeněného vína, které hřálo v břiše a drhnuly po něm zuby.

Když chci, zpomalí můj organismus vrozené odbourávání jakýchkoli jedů, tedy i alkoholu.

Teď jsem chtěl.

Pak čas běžel nějak podivně, a pak byla láhev prázdná, i druhá, a hladomorna si odbývala premiéru hymny klanu Pilotů.

Akustika je tu pěkně mizerná.

* * *

Druhý den mě bolela hlava, a žaludek se nebezpečně zachvíval.

Nechám-li svůj organismus jedem prosáknout, je to s odbourávánim trochu horší. Trochu dost.

Ať chci nebo ne.

Není přesné říkat o tmě v hladomorně „den“, ale od vína uběhlo dvanáct opravdu *temných* hodin.

Na zbylém mase i plackách za tu dobu stačila vyrašit plíseň. Neviděl jsem, jakou přesně má barvu, ale na chuť to byla jen obyčejná plíseň.

Žaludek se uklidnil a další víno už jsem pil ředěné vodou. Zručně jsem urazil vršek jedné lahve a získal tak cosi jako pohár - směs v něm jsem míchal žebrem.

* * *

Poklop ve stropě se odsunul ve stejnou dobu jako včera. Opět Jerome.

„Jsi živ, pane?!“

„Jistě, proč ne.“ I ředěné víno mělo povznášející účinky.

„Stráž říkala, že zde v noci vyl sám ďábel... Jsem vskutku rád, že tě slyším,“ Jeromův hlas zněl opravdovou úlevou, vzápětí se z něj ozvala trocha nadutost: „Ale já věděl, že proti *tobě* ďábel nic nezmůže.“

Nikdo mi zatím neřekl, že zpívám tak špatně.

„Pane, přivaž mi, prosím, včerejší košík, pošlu ti nový.“

„Nepotřebuju nic, všeho mám dost na dva dny.“

„Vážím si tvého odříkání, ale nesmíš trpět hlady, ne když o tebe pečuje Jerome z Elfinu, mistr kuchařský!“ řekl téměř rozkazovacím tónem.

„Nelekni se, shodím ti houně.“ Z výšky se snesly dvě tlusté a kupodivu něčím vonící deky. Dutě to žuchlo.

* * *

Třetí den ve stejnou dobu se poklop odsunul znovu.

„Pane, jsi tam?“

„Kde bych byl?!“ Celý čas mezi návštěvami jsem prospal a teď jsem se budil trochu nevrle.

„Promiň, pane, nebude ti vadit návštěva?“

„Návštěva?!“ zavrtěl jsem hlavou. „Co tady dole chceš dělat?“

„Ne já, ale...,“ Jerome se odmlčel, následoval hluboký vzdech, pokřižování, a pokračoval dvojnásob prosebně: „Připadli na mne v kuchyni, když jsem pro tebe bral krmi. Nemohl jsem zamlčet, pro koho je a kdo jsi, odpusť, pane. Za krádež jídla je v nynějších hubených časech šibenice.“

Ne že bych se chtěl s někým vybavovat, ale kdyby se Jerome dostal do potíží, mé jídlo (a hlavně víno!) by se svezlo s ním.

„Chce-li někdo do jámy, nemohu mu bránit,“ pokrčil jsem rameny.

Nahoře to chvíli šramotilo, pak se v otvoru objevilo dno klece na vytahování omilostněných a s vrzáním navijáku a řinčením řetězu

pomalu klesalo. Dal jsem stranou svou polštářovou lebku, aby mi ji klec nerozmáčkla.

„Buď pozdraven, pane," vystoupila z klece drobná postava v beztvarém rouchu s kápi a její pozdrav ve tmě směřoval na opačnou stranu, než jsem stál - opravdu *její* - byla to žena. To jsem tedy opravdu nechápal. Co jí o mně Jerome napovídal, že se nebála k věznì, do hladomorny, sama?

Nevěděl jsem, co mám říct.

„Přeji hezké odpoledne," zkusil jsem a do mých slov se ozývalo rychlé vrzání, jak klec stoupala.

Žena sebou trhla, otočila se po hlase, něco vyndala z rukávu, foukla do toho a do očí mne bodlo červené zažhnutí.

„Hubka naštěstí nevyhasla," oddychla si, zručně zapálila malý smotek listí a připravila olejovou lampičku. Ta chvíli prskala, pak se rozhořela jasně a klidně. V jejím žlutém světle jsme si pohlédli do očí.

Já hodně dolů, ona hodně nahoru.

Jak se dalo čekat, pod dojmem z mého duhovězlatého zraku a sazemi zčernalého obličeje vyjekla, odskočila a začala se drmolivě modlit a křižovat. Chvíli to trvalo, ale pak se po části tváře, co jsem viděl pod kápí, jalo rozlévat odhodlání. Když ho bylo dost, stiskla ruce kolem lampičky, zvedla hlavu, zavřela oči a řekla: „Mohu tě o něco poprosit, pane?"

„Hm, ano, jistě," řekl jsem a naprosto netušil, kterým směrem se děj bude ubírat.

„Mohl bys mi ukázat dlaně?"

„Dlaně?! Mé dlaně?!"

Úpěnlivě ke mně vzhlédla a zase zavřela oči. Třásla se a cvakaly jí zuby a nad horním rtem se jí třpytily kapky potu.

„Když dlaně, tak dlaně. Proč ne," zabručel jsem a začal si stahovat rukavice od bojové kombinézy. Mlasklo to a do holých rukou mne zazábl chladný vzduch - měl jsem je růžové a čisťounké.

„Moje dlaně jako na dlani," nastavil jsem obě paže.

Žena pootevřela víčka, zkrotila drnčící zuby a zdvihla lampičku. Viděl jsem, jak se jí rozšířily oči a jak se rázem přestala třást - přiblížila prsty k mé pravé ruce, ale zase je stáhla - jako by se mne neodvážila dotknout. Vzápětí položila lampičku na podlahu a padla na kolena:

„Odpusť, pane, že jsem o tobě pochybovala! Odpusť, že jsem se nechala zmást tvou tváří!“ Její hlas se nedá popsat jinak než jako lkaní; hned nato se opět zlomil do mumlavých modliteb. Já jsem naprosto nevěděl, o co jde. Že by nikdy neviděla tak čisté ruce? Zdvihl jsem si je k očím, co je na nich tak zvláštního... (*nic*) ... a v té chvíli jsem to pochopil. Kulaté bílé jizvy po nastřelovacích hřebech ruských obchodníků s heroinem. Ten zdejší Ukřižovaný, ten Ježíš Kristus, se prý občas vrací na Zem - a podle všeho musí na dlaních mít něco podobného.

„Odpusť mi ve svém milosrdenství! Odpusť a požehnej, pane!“ Z mého mlčení se do ženina mumlání začala vkrádat hysterie. To není dobré. Ale copak já vím, jak se žehná? Ale jestli to nezkusím, mohl bych tu ženskou a tím i sebe dostat do problémů.

„Žehnám ti. Buď v kajutě... v pokoji,“ napodruhé jsem si vzpomněl na přesné znění jedné z těch nepochopitelných frází, co používal otec Patrick.

Žena se zachovala ještě nepochopitelněji.

Omdlela.

„Amen.“

*** * ***

Zachytil jsem ji, položil na houně a vzkřísil.

Křísit omdlelé umím, stačí slabě bodnout prstem proti krční nervové pleteni. Žena sebou škubla, zakašlala a začala se hrabat zpátky na kolena; zvedl jsem lampičku, aby si o ni nezapálila šaty.

Podle pěstěných rukou a množství světlých kroužků po nedávno sundaných prstenech to nebyla žádná kuchařka. Jak se jí shrnula kápě, vyklouzly dlouhé, do loken stočené vlasy - to musí bez kulmovacího robota trvat zatraceně dlouho. A tolik času tu budou mít jen ženy a dcery boháčů - a podle toho, že se tahle žena - vlastně ještě spíš dívka - bez problémů dostala až do hladomorny a že jí pomáhal věrný sluha samotného krále, to s poměrně vysokou pravděpodobností je králova dcera. I když, kdo ví, jakou v tomhle Čase mají věkovou hranici pro sňatky. Takže možná manželka.

Opět jsem si vzpomněl na svou krátkou známost s otcem Patrickem a na to, jak jsem jedním akumulátorem a vhodným zdůvodně-

ním zahnal dánskou armádu, a rozhodl se, že pro mne bude daleko nejlepší nevypadnout z role:

„Pročs přede mnou skrývala, kdo jsi... hmm, dcero?“ řekl jsem velebně modulovaným hlasem, z kterého ale vyčnívala přísná hrana. Šlechtična už klečela poměrně stabilně.

„Odpusť, pane, odpusť, prosím, mně nehodné! Prosím. . . !“

„Dobře, odpouštím ti,“ řekl jsem rychle, než se zase začala kácet, „radši pověz, co tě přivádí do těchto ponurých míst.“

„Již vím, pane, že před tváří tvou ani koutka duše své neukryji, tak jistě znáš i mé trápení,“ zvedla ke mně oči, které najednou plály fanatickou nadějí.

Ošidná situace.

„Sama-li své trápení vyslovíš, zpoloviny očištěna budeš.“ Kde se tohle ve mně bere?

„Choroba zlá a nečistá stravuje mé tělo, vlož na mne prosím ruku svou, ať je zažehnána!“ Fanatismus v jejích očích začínal světélkovat.

Takže vkládání ruky. Jak se to asi dělá? Pro jistotu jsem se začal tvářit chmurně - to se ale šlechtična začala kácet. Horečně jsem vzpomínal, jak jen to v té bibli bylo. Když už jsem myslel, že si nevzpomenu, před očima mi vytanul neumělý černobílý obrázek:

„Žehnám ti dcero z milosti Boha živého a vkládám na tebe ruku svou. Přijmi Ducha svatého a víra tvá tě uzdraví.“ Složil jsem prsty do patřičného gesta a trochu jimi zašermoval ve vzduchu. Zajímavá věc, tohle gesto, které měl Ukřižovaný namalované na onom černobílém obrázku, bylo stejné jako gesto s vystrčeným prostředníkem, které tady ještě neznají - jen k němu stačilo přidat ukazováček. Když se mi zdálo, že mávání bylo dost, dotkl jsem se dívčina čela.

Projel mnou pocit, jako by mezi námi přeskočila jiskra. Šlechtična se s blaženým úsměvem skácela. Jak jinak.

„Amen.“

Druhý úder do krční nervové pleteně jsem nechtěl riskovat, tak jsem jí mezi rty nalil trochu vína. Do kuckavého kašle se ozvalo zavrzání poklopu a začala sjíždět klec.

„Paní Elfrido, prosím pospěš, stráž se vrací!“tiše zavolal Jerome.

Šlechtična dokašlala a začala mi líbat ruce. Je to dost nepříjemné.

Slizké.

„Jdi, dcero, pospěš," pomohl jsem jí do klece a sfoukl lampičku. „A zkus se trochu častějc koupat," zabručel jsem, když už stoupala.

* * *

Pak poklop zapadl a já mohl přemýšlet o impulzu, který jsem cítil při kontaktu s urozeným čelem. Zabalil jsem se do houní, navlékl si rukavice a nalil víno - ve vzduchu páchl přiškvařený olej z lampičky.

Kromě statické elektřiny bylo jediným vysvětlením (jež mne napadlo), že lidé v tomhle Čase věří, že bohové jsou živé, naprosto reálné bytosti, které občas chodí po světě a dělají, co se jim zlíbí. Tím by se dalo vysvětlit, proč se obě armády nerozprchly, když se objevili Křižák s Kyberkentaurem. Jako by bylo běžné, že nejrůznější nadpřirozená stvoření zasahují tam, kde se kříží osudy národů a států. A jak sakra vysvětlit, že otec Patrick neuhořel? A mé šaty? A ten kontakt se šlechtičniným čelem, vrátím-li se k prvotní myšlence? Radši jsem se zhluboka napil. Jenom doufám, že něco z toho funguje, jedno jestli elektřina, bohové, nebo víra v ně - jestli se ta ženská neuzdraví, další problémy mne neminou.

Víno podobné myšlenky docela utěšeně rozpouští.

Za půl hodiny byl můj největší problém, že nemám Elviřin buben z kůže Protivníků. Hymna klanu Pilotů bez něj nemá tu správnou šťávu.

* * *

Tentokrát se poklop otevřel podezřele ráno. V hlavě mi sice trochu hučelo, ale to nijak nepřekáží.

„Pane Peytli, spustím ti klec a vytáhnu tě, pospěš, prosím, stráž se vrátí během pár okamžiků!"

„Co se děje?!"

„Dozvíš se od mého pána, nyní spěchej!"

Takže král se vrátil a chce se mnou tajně mluvit. Čili přesně, jak jsem očekával.

„Jsi sám, pane Jerome?"

„Ano."

„Tak to mne nikdy nevytáhneš. Tu klec ale spusť." Doufal jsem, že mne zdejší ručně dělaný řetěz udrží.

Zacinkalo železo, zavrzal rumpál a dno klece klaplo o kámen. Chytil jsem se silných rezavých článků a pověsil se na ně. Řetěz trochu povolil, naviják kdesi nade mnou ošklivě zapraštěl a na hlavu mi spadly kousky odlomené skály. Fajn. Párkrát jsem se přitáhl a byl jsem venku.

Jerome stále zíral do tmy pod sebou a netušil, že už stojím vedle něj.

„Jsem zde, pane Jerome," řekl jsem tiše a nadzvedl ho za kapuci, aby v leknutím nespadl dolů. Dozajista to bude interpretováno jako dvojitý zázrak: Vylétnutí z hladomorny a vodorovný let padajícího Jeroma.

* * *

„Co se vlastně děje?" zeptal jsem se, když se uklidnil, klec byla nahoře a poklop zapadl na místo. Jerome dělal všechno poslepu.

„Pán ti vše poví, pane, teď pospěš, prosím," hlas se mu pořád trochu třásl a na to, jak se při našem prvním shledání choval neurvale, byl teď až zakřiknutý.

Před cestou si nasadil ocelovou přilbici.

* * *

Vydali jsme se do spletitého podzemí pod hradem a čím jsme byli dál, tím menší práci si dávní raziči dali s dodržováním výšky stropu. Musel jsem jít v hlubokém předklonu a od Jeromovy přilby občas odlétla jiskra a ve vzduchu to zavonělo, jako když kulka narazí do kamene.

Asi za patnáct minut jsme ostře zatočili doleva a začali se téměř vracet. Jerome si celou dobu něco mumlal myslel jsem, že se modlí, ale počítal kroky. Bylo to tady docela bludiště - cestou jsme minuli osmnáct odboček a dvě poměrně hnusná propadla.

Na další z křižovatek Jerome zastavil a rozsvítil kahanec. Mihotavé světlo roztančilo hrbolaté stěny tisíci stínů, od úst šla pára a bylo slyšet pleskání podzemní vody.

„To stráže chodí až sem, nebo proč rozsvěcíš tak pozdě?"

„Zde stojíme přesně pod stánkem božím - tudy vede hranice, za kterou ďáblové z hlubin nemohou - a protože jsme dosud šli jejich

územím, světlo by je mohlo přilákat.“ Ďáblové z hlubin! V duchu jsem zakroutil hlavou, navenek velebně přitakal.

Šli jsme dál, strop chodby se zvedl, až jsem se mohl skoro narovnat, zatáčeli jsme, odbočovali a přitom stále prudčeji stoupali. Plamen kahance tančil v průvanu, skála kolem přešla v nerovné zdivo, nad hlavou v nízkou klenbu, pod nohama v nahrubo vytesané schody a pak Jerome naznačil, ať jsem co možná zticha. Podle tlumených zvuků zvenčí jsme procházeli vnitřkem nějaké stěny.

Dál jsme stoupali ani ne tak chodbou jako strmým tunelem (byly tam nechutně odfláknuté stupně), oteplovalo se a byl cítit kouř a kuchyň; pak jsme došli k bytelným dřevěným dvířkům, na která Jerome vyklepal signál. Ta dvířka byla vysoká asi tak pro psa s velmi krátkýma nohama.

Když se otevřela, museli jsme se plazit. Jerome napřed.

* * *

Pro obyvatele místnosti za dvířky byla jejich přízemnost výhoda - nikdo je nemohl překvapit. Sunul jsem se po zádech, a první, co jsem uviděl, byla velká sekera pověšená přesně nad otvorem; takhle zespoda vypadala krajně nechutně, i když mi nemohla ublížit. Jerome mne chytil pod rameny a opatrným tahem a kroucením mi pomáhal provléci se. Lidé v tomhle Čase jsou přece jenom o hodně menší.

Konečně jsem se mohl postavit a rozhlédnout. U okna stála širokoramenná postava s dlouhými černými vlasy.

„Přeji ti dobrého dne. Nestrádal jsi v mé hladomorně příliš, pane Peytli?“ zeptal se král Alfred.

„Králi Alfrede, zdravím tě,“ protáhl jsem si záda, „nebylo to tak zlé, díky panu Jeromovi a díky tobě, předpokládám.“

Král kývl, Jerome se uklonil a zmizel zpátky v otvoru u podlahy. Král za ním vlastnoručně zavřel, oprášil si ruce a ukázal ke stolu, na kterém bylo cosi, co vzápětí nazval „střídmou krmí“. Takového jídla naráz jsem v životě neviděl.

„Přijmi pozvání k tabuli - povoluji ti v mé přítomnosti sedět. Až se nasytíš, objasním ti vše, co se stalo, i proč jsem se k tobě musel zachovat tak hanebně.“

Zatím se to vyvíjí slibně. Přikývl jsem a opatrně si sedl - nábytek tu naštěstí mají dostatečně odolný. Pozvání ke stolu je i v mém Čase ta nejsrozumitelnější nabídka míru.

Král měl oblečeno cosi, co by se dalo nazvat domácím oděvem. Volné dlouhé nařasené roucho z tmavé látky převázané opaskem; rukávy jako netopýří křídla. Na nohou měl obrovské vlněné papuče - přes praskající krb ošklivě táhlo od podlahy. Neměl na sobě žádné pancíře a ani žádné zbraně mu pod kvádrem nedělaly boule.

Než jsem se najedl, král neřekl ani slovo. Přestože ho něco trápilo a na jídlo zjevně neměl ani pomyšlení, vzal si pár soust se mnou - abych se necítil trapně, že tam tak mlaskám sám. To si se mnou dělal zbytečné starosti.

„Mohu pro tebe učinit ještě něco, než se dáme do hovoru?“ zeptal se, když jsem se přecpaně rozvalil, až opěradlo křesla zapraštělo.

„Teď ne. Pak bych se docela vykoupal, jestli je to možné.“ Král se zatvářil nechápavě, pak luskl prsty: „Lázeň. Dám ti ji připravit ve svých komnatách. Nikdo mimo mne a Jeroma se nesmí dozvědět, že nejsi v hladomorně,“ zdvihl se a odešel do vedlejšího pokoje. Zpoza pečlivě zavřených dveří se ozval zvuk zvonku následovaný několika rozkazy.

Král se vrátil a tentokrát si nesedl, ale založil ruce za zády a začal přecházet před oknem.

„Než ohřejí vodu, padne poledne. Do té doby bych ti mohl vyjasnit své skutky, své pohnutky a své postavení - i tvé postavení, pane Peytli,“ král se zastavil, ale hned zase vyrazil. Natočil jsem si křeslo, abych ho měl stále na očích.

„Nejdříve o mé situaci, ta by ti mohla objasnit mnohé.“ Přestože král chodil tak, aby měl okno za sebou, abych mu neviděl do obličeje, můj zrak oklamat nemohl. Za těch pár dní, co jsme se neviděli, hodně zhubl, vrásky kolem úst se prohloubily a kolem očí se usadil stín únavy a starostí: „Nebude to vlastně nikterak dlouhé. Dánové odtáhli - o tom jsi podal nejvěrnější svědectví právě ty. Věřím ti ve všem, co jsi řekl, i proto, že ke mně princ Erik vyslal poselství s mírovou ratolestí a jeho prosba o věrozvěsta nasvědčuje mnohému,“ král se odmlčel a promnul si čelo: „Velké chmury ve mně však vzbuzuje vévoda Wolfred. Jeho vojsko leží pod hradem a vévoda přesně ví, že jsem na něm v současnosti zcela závislý - lépe řečeno, že jsem proti němu *bezbranný*. Jen pomazání, které na mém čele učinil Svatý

otec, vévodovi brání, aby mne nedal zavraždit a aby neuchvátil moc nad Wessexem. Bohužel, i v jeho žilách koluje královská krev a jeho pokladnice a vsi nebyly vypleněny válkami s Dány," král při poslední větě zdvihl hlas a pěstí se udeřil do dlaně druhé ruky: „Ten had to udělal naschvál - že přispěchal až po bitvě. Jako by tušil, že právě v této Dány zlomíme - přestože jsme vlastně byli poraženi."

Tak střízlivý a věcný pohled na vlastní prohru bych nečekal od žádného krále.

„Tím se dostávám k tobě, pane Peytli, a k slibům, které jsem ti dal. Musím ti vše objasnit z gruntu, neboť se to týká královského slova a cti - *mého* slova a cti," král si poklepal na hruď a stíny v jeho obličeji se prohloubily. „Duch vévody Wolfreda se ubírá podivnými cestami - v tajných komnatách na jeho sídle zemřelo v krutých mukách již mnoho mladých žen i mužů - vyžívá se v tom. Proto se domnívá, bude-li se modlit a navenek stavět k Bohu správně, že dojde spasení - tím je jeho víra víc než horlivá. Tak mu nesmím dát ani malou záminku překročením zákonů Božích. A ty, pane Peytli - odpusť má slova -, vypadáš jako ďábel. Již jen to, že jsem povolal Merlina, budiž mu země lehká, na mne vrhá škaredý stín. A hranice vévody Wolfreda vzplanou rychle a planou dlouho. Celé rodiny v nich mizí i s ženami a dětmi jako za časů biblických... A kacířství je těžkým obviněním i proti králi." Alfred se otočil k oknu a odkašlal si. Po krátké odmlce pokračoval: „Proto jsem se zachoval - když visels v síti jako divá zvěř -, jak jsem se zachoval. A proto se k tobě musím zachovat, jak se k tobě zachovám. Nejde o mne, nejde o mou rodinu; jde o to, že základy svaté Říše anglické potřebují klid. A toho by pod vévodovou vládou nikdy nedošly," král zase začal přecházet, ale teď zastavil před mým křeslem: „Navíc, byl-li bych jako pomazaný král označen za pomahače ďáblova, a byl-li bych na znamení toho upálen, dostala by víra v Pána Ježíše po celé Zemi anglické těžkou ránu.

Ne," zastavil gestem mé (falešné) námitky, „tobě to mohu říci, pane Peytli, já v Boha živého a Syna jeho nevěřím tak, jak v ně věří všichni ostatní. Studoval jsem spisy řeckých a římských učenců, a pravda z nich nejvyšší, která pro mne vysvitla, je tato: Věř tomu, co spatříš očima svýma nebo rozumem svým. Ale na druhou stranu chápu víru v Pána Ježíše jako princip, který je schopen sjednotit národ v říši. V mocnou říši. A tomuto principu nemohu zasadit ránu tím, že tě propustím - byť to znamená, že nedodržím slovo, které jsem ti dal."

Začal jsem vstávat.

Král se nepohnul, neustoupil, a znovu si hlasitě povzdechl: „Viděl jsem tě v boji, pane Peytli, vím, že proti tobě mám šanci jen malou. Ale uvaž. I kdybys mne zabil, probil se strážemi a vojskem vévody Wolfreda, on ve svém zanícení neustane, a bude tě pronásledovat na okraj světa. A *náš* svět je malý...“ Král se znovu odmlčel a položil mi ruku na rameno. Zase z něj sálalo to, co dělá muže velikými. „Vím, pane Peytli, že nejsi anděl ani ďábel, vím že nejsi Pán Ježíš, jak se začíná po hradě proslýchat, ale vím i, že nejsi člověk, alespoň ne člověk z našeho světa.“

Zase jsem si začal sedat.

„Moji muži objevili v lese velké černé cosi, co tlustý kněz vévody Wolfreda bez váhání označil za ďábelské. Já sám jsem to viděl a přiznám se, noc jsem strávil v modlitbách, než se mi rozum projasnil a než jsem pochopil souvislosti. Ta věc musí být tvůj povoz. To, že jsi s ním neodjel do krajů tobě blízkých, znamená, že to nelze - možná má polámanou osu, spíš však, žena, která se objevila s tebou, je jediným kočím povozu tvého. Již Merlin to vytušil, proto mne před bitvou požádal, abych ji dal střežit lučištníky a pod hrozbou její smrti si vynutil tvou účast v boji. Toto vše znamená, že jsi připoutaný zde, v našem světě,“ král udělal rukou kruh a z výšky se mi podíval do očí:

„Nemám pravdu?“

Zase jednou nemělo smysl lhát:

„Zhruba ano. Ale nevysvětluje to, proč nemůžeš dodržet slovo. Vrať mi paní Veroniku, tvoji sluhové nás v noci a v přestrojení vyvedou z hradu a my navždy zmizíme.“

Král smutně zavrtěl hlavou: „Nemohu pokoušet osud, že tě někdo spatří - a i kdyby ne -, tvé zmizení by ukázalo přímo na mne, jsi *můj* vězeň, nezapomeň. A navíc se bojím, že již není, kdo by tvůj povoz ovládal. Znáš tento šperk?“ Sáhl do volného rukávu a vytáhl malou obdélníkovou krabičku s poutkem.

„Diktafon! Kdes to vzal?!“ Najednou jsem zjistil, že stojím, držím krále za roucho na prsou, a že se jeho vlněné pantofle vznášejí nad podlahou.

„Neznám slovo, které jsi použil, ale musíš mi věřit, pane Peytli.“

Řekl to - vzhledem ke skutečnosti, že je králem zvednutým dvacet centimetrů nad dlažbu - až nezvykle mírně. Snad proto jsem se ovládl a postavil ho zpět.

„Paní Veroniku neunesli Dánové - tázal jsem se jejich poselstva, které se před mým křížem neodvážilo klamat. Buď ji roztrhala divá zvěř, nebo ji potajmu zajal vévoda Wolfred. V obou případech je mrtvá, a těžko kdo objeví její tělo, neboť po bojích je v hvozdech roztahána spousta zohavených údů. Tento podivný šperk nalezl jeden z mých sluhů, když jsme kráčeli k tvému vozu.“

S tím, že je Veronika mrtvá, měl jednoznačně pravdu: to, že neodpovídala, mohlo znamenat, že má rozbitou vysílačku. Od svého diktafonu by se ale nikdy neodloučila. Takže zemřela i poslední naděje.

Ošklivá chvilka.

Sice jsem se ovládal, ale začínal jsem vidět nějak divně do tmavoruda.

Ze všeho, co král řekl, vyplynulo, že je nemožné, abych se vrátil do svého Času. Že je nemožné, abych uprchl, usadil se někde v okolí a zdlouhavě hledal člověka, jehož mozek by byl schopen ovládnout násobič pravděpodobnosti. Nemohu uprchnout ani do jiné země - měl bych daleko ke šlupce, a kromě angličtiny a češtiny neznám jazyky. Navíc jsem nápadně vyšší než zdejší lidé a k tomu mé oči - špehové by mne vždycky objevili.

Ani Dánové mi neposkytnou azyl - teď už hněv žádného krále s křížem ve znaku riskovat nebudou. Pravda, mohl bych se skrýt přímo ve šlupce a podnikat z ní nájezdy a únosy, ale Kyberkentaurovi a Křižákovi by k ní stačilo připravit něco jako past na myšohryzy. Všechny mé budoucnosti vypadají víc než bezvýchodně.

Purpur houstl.

Ale ještě mám dvacet sekund bojové rychlosti, a než mne zastaví, zaplavím jejich svět krví. Nedokážu-li se vrátit a splnit, co jsem si předsevzal, co může být lepšího než zemřít v boji...

Pravda, ještě je třeba zjistit, jak mou budoucnost vidí král. Pro jistotu.

„To se mám vrátit do hladomorny a pro slávu Anglie v ní hnít do smrti?!“

Král musel vidět, co se ve mně odehrává, přesto neustoupil ani o krok.

„Ne. Nemusíš. Myslím, že znám cestu, kterou můžeš uniknout; kterou se můžeš vrátit tam, odkud pocházíš. Tady, vezmi," vsunul mi diktafon do dlaně, což od něj byl dobrý tah. Moc jsem ho totiž neposlouchal (co může vědět o cestách vedoucích tam, odkud pocházím - nebylo to nic než další lež) a zrovna jsem přemýšlel, že utrhnout hlavu králi by nebyl špatný začátek posledního boje. S diktafonem jsem měl podivně plné ruce - nevím proč, ale nechtěl jsem tu věcičku se zlatým nápisem SUNNY poškodit.

„Jakou cestu?" řekl jsem a přitom si uvědomoval, že mnou ten o čtrnáct set padesát let starší člověk bezostyšně manipuluje. Na druhou stranu, kdyby to nedokázal, nemohl by být politikem.

„Pod posvátnými zříceninami Camelotu, hradu krále Artuše, leží tajná cela, o níž mají povědomost jen angličtí králové a jejich synové. Tím, že ti vyzrazuji její existenci, porušuji téměř čtyřsetletý slib mlčenlivosti," Alfred mi pohlédl do očí. „V té cele spal Merlin, Artušův mág - legenda říká, že jen král anglický, když bude zemi nejhůře, jej může probudit. Nevěřil jsem tomu - jak už jsem pravil, co oči mé a rozum můj nespatří...," král mávl rukou, „takže právě proto, abych se přesvědčil, jsem se v přestrojení a sám vydal na cestu k posvátným zříceninám, týden se živil plesnivými placky, a špičákem přehazoval zem a kamení. Ale nakonec jsem celu s Merlinem objevil."

„Co to má společného se mnou?!"

„Nebuď netrpělivý!" králův hlas zadrnčel autoritou. „Když jsem Merlina předepsanými slovy povolal k životu, přes bázeň, kterou to ve mně vzbudilo, jsem ho požádal, aby mi objasnil, jak je takový spánek skrze staletí možný. Staří učenci vždy psali, že znalost rozpouští děs a touha po vědění nedá tmám zkalit mysl. A Merlin mi vysvětlil, že tajemství spánku napříč věky je ukryto v malé olověné kouli položené na oltáři v rohu cely a..." A v té chvíli jsem krále přestal poslouchat a v hlavě se mi roztočil vír. Teď určitě nelhal, *teď určitě ne* - Merlina jsem viděl na vlastní oči, a co na tom, jestli se časem cestuje pomocí násobiče pravděpodobnosti nebo nějakého zatraceného starověkého kouzla!?

„Posloucháš mne, pane Peytli?!"

„Ano. Ne. Promiň, králi."

„Tedy opakuji. Protože Merlinovi již nebude zapotřebí, ty ulehneš v cele s koulí. Cela bude zazděna a já ti dám slib, že tě do něko-

lika let, až všichni zapomenou, probudím k životu - navíc předám tajemství dvěma svým věrným služebníkům, kdyby mne smrt potkala před uplynutím té doby.

A ty pak budeš moci najít nového kočího ke svému vozu a vrátit se ke svým.“ Král zmlkl.

Chvíli jsme jen tak stáli a civěli na sebe - v tomto Čase by se nejspíš řeklo, že jsme se měřili pohledy. Vír naděje v mé hlavě zvolnil a ulehl a vrátila se mnohem bezpečnější skepse a nedůvěra. Ono takové zazdění je opravdu vhodná cesta, jak se zbavit kohokoli. Naše pohledy o sebe začínaly zvonit.

* * *

Ale na druhou stranu, co jiného mi zbývá.

„Souhlasím,“ řekl jsem. „Ale mám tři podmínky.“ K pokornému tónu jsem se vůbec nenutil - on už jednou slovo, ať z jakékoli příčiny, nedodržel.

„A to?“ Král na sobě nedal nic znát, ale cítil jsem, že se mu ulevilo.

Možná nad tím, že se mne zbaví tak snadno, možná nad tím, že jsem uznal za hodna uvěřit mu i podruhé.

„Dáš do kobky se mnou věc, kterou jsem v bitvě vydával za archu úmluvy. A necháš posbírat a roztavit veškerou franskou zbroj, kterou blesky z kulomet... z archy proděravěly. Třetí podmínka je hlavní,“ trochu jsem zvedl hlas: „Nikdy nikomu neřekneš o mém dlouhém spánku a sám mne nikdy neprobudíš - ani až na mne všichni zapomenou, ani když bude Anglii nejhůř, nikdy. Pravdu o mně neřekneš ani svým služebníkům, ani svým synům. Nikomu.“

Tím se mi poprvé podařilo krále vyvést z rovnováhy:

„Ale to... to se rovná smrti! Když nikdo nepronese předepsaná slova, budeš spát do skonání světa!“

Teď zase on vyvedl z rovnováhy mě. Zatracená budicí formule! Takže přece jen budu muset požádat o řetěz potomků, kteří si budou předávat zprávu o nesmrtelném spícím v hlubinách země. Představil jsem si, jak asi by ta informace překlenula dalších čtrnáct set sedmdesát let, přes doby, kdy pověrčivost bude mizet a znovu se vracet, přes epidemie a války, přes Velkou Katastrofu, která vyhubí praktic-

ky celé lidstvo, a zase na mne začala sedat malomyslnost. Takové časy nepřeklene nic.

„Předepsaná kurva formule!“ zašeptal jsem a sevřel pěsti. A v té pravé mi něco zavrzalo. Sklonil jsem oči.

Diktafon. Diktafon! *Diktafon*!!!

* * *

„O to, kdo pronese předepsaná slova, nemusíš mít strach, králi!“ radostí jsem ho bacil do ramene, až se zapotácel.

„Ale, ale...!“ Alfreda přerušilo uctivé zaklepání na dveře a tlumený hlas:

„Můj pane, lázeň je připravena, pospěš prosím, než voda vychladne!“

„Domluvíme to, až smyješ špínu, pane Peytli. Teď mne následuj.“

* * *

Zatímco jsem se myl, král stál čelem ke dveřím a silným hlasem odháněl neodbytně klepající služebnictvo a lazebnice, že „... tentokrát chci být v lázni samotný!“ Zvědavost dokázal potlačit, dokud jsme se nevrátili do komnaty s krbem.

Byla to radost, smýt ze sebe pot a z oblečení a bitevní kombinézy saze a spečenou krev - bunda a kalhoty na mně sice mokře mlaskaly, ale už tak strašně nesmrděly. Byla to radost, i když tady místo sprchy používají káď a místo mýdla hrubý šedivý porézní kámen. Vzhledem k intervalům místní hygieny ten kámen docela chápu.

* * *

Po dobu mé očisty král nejen odháněl lazebnice, ale musel i intenzivně přemýšlet. Protože když jsem se posadil zpět do svého křesla, zůstal stát a nepokračoval v tom vytřeštěném „... ale, ale...!“, ale řekl:

„Už vím, odkud jsi přišel, i kam směřuješ, pane Peytli,“ zastavil mou odpověď rychlým gestem, „řeknu to sám!“ Zřejmě byl hrdý na

své analytické schopnosti. A za okamžik jsem musel uznat, že má na co.

„Ty nejsi z krajů vzdálených, jak jsem se zprvu domníval. I když by se to tak také dalo říci," stojící král na mne zamyšleně a zároveň zkoumavě pohlédl. „Tvé kraje jsou ve vzdálenosti, o jejímž překonávání zde - snad až na Merlina - nikdo nic netušil a netuší." Namířil na mne prst: „Tys sem, pane Peytli, přibyl z časů, které teprve nastanou. Nemám pravdu?"

Co se na to dalo říct.

Přikývl jsem.

„Takže ano?!" vydechl král a na poněkud toporných nohou došel do čela stolu a sedl si. Co jsem se koupal, zmizely zbytky po „skromné krmi" a objevil se bronzový džbán a poháry. Král nalil víno a třásly se mu ruce.

„Modlil jsem se, abych se mýlil," pozvedl pohár, ale nenapil se a nechal ruku klesnout, „ale věděl jsem, že se nemýlím. Jen touha po návratu do tvých časů tě může vést k prosbě, kterou jsi vyslovil, jen rozum budoucích učenců může sestrojit zbraň, kterou jsi použil proti franské jízdě... Jaké kouzlo nebo lépe, jaký nástroj použiješ, aby tě vzbudil ze spánku? Něco ze složitosti mouřenínského astrolábu? Či snad učenci tvého věku dokonce objevili, jak je možné uchovat lidský hlas?"

Jeho inteligence byla skutečně obdivuhodná. Přiznám se, ze začátku jsem jím z výšin svých znalostí trochu pohrdal - teď jsem si uvědomil, že schopnost uvažovat a přijímat i zdánlivě nemožné závěry je nade všechny znalosti. Já, kdyby mi někdo tvrdil, že existuje stroj času, tak bych mu maximálně ustřelil hlavu, že tak bezostyšně lže. Natož, abych se sám od sebe takovou úvahou zabýval - samozřejmě předtím, než mne šlupka prvně přenesla do minulosti.

„Ano, druhá možnost je správně - tady ten, jak říkáš šperk, to dovede," položil jsem diktafon na stůl. Král zavřel oči, ruka na poháru s vínem mu zbělela, zdvihl ho a naráz vypil:

„Už dost, je toho na mne příliš. Nezbývá, než ti věřit... Slyšet hlas, tam kde lidského hrdla není... ne, to ne...," král zavrtěl hlavou, znovu si prudce nalil a ještě prudčeji do sebe víno otočil. Připadalo mi vhodné přejít k jiným, pro něj přijatelnějším a pro mne praktičtějším otázkám. Ta nejdůležitější mne napadla v lázni:

„Králi, jak mne dostaneš do cely ve zříceninách toho hradu? Hmm, Camelotu?“

„O to se nestrachuj. Kouli věčného spánku vlastnoručně přenesu do jedné z kobek zde,“ píchl prstem k podlaze a bylo na něm zřetelně vidět, že ho návrat k věcem, kterým rozumí, víc než potěšil. Kouzla jsou tady běžná, mluvící přístroje nikoli.

„A jak se dostanu ze zazděné cely, až přijde čas?“

„Ani o to se nestrachuj; nestrachuj se o nic, vše bude zařízeno. Nepovím ti ničeho, kdyby tě církev před zazděním předala právu útrpnému, abys nemohl prozradit hmatatelného důkazu - i tento... diktafon uložím do kobky raději sám.“ Zahleděl jsem se mu do očí a on zase neuhnul.

Rozhodl jsem se mu důvěřovat dál. I když mi to nešlo tak snadno, jak bych chtěl.

„Takže to by asi bylo všechno,“ napil jsem se vína a vstal.

„Tak,“ i král vstal, „do tří dnů proběhne tvé odsouzení, a to už bude cela pro dlouhý spánek připravena.“

* * *

Když jsem se soukal do tajné chodby a vyčnívala mi jen hlava, král znovu promluvil:

„Posečkej ještě...,“ zarazil se, jako by nevěděl jak pokračovat, pak se rázem odhodlal a vychrlil ze sebe, sotva jsem mu rozuměl: „Dochová se mé jméno a mé činy do tvých časů? A Říše anglická?“ Vzápětí vychrlil ještě rychleji: „Ne! Prosím neodpovídej!“

Usmál jsem se: „Neřeknu ti víc, než že tvé jméno bude v mých časech vyslovováno ve společnosti slova Veliký. A bude se vědět, že se to netýkalo postavy, ale činů.“ Proklouzl jsem do chodby a ztuhlý král mi zmizel z očí.

Není na škodu si někdy takhle pěkně od podlahy zalhat.

* * *

Jerome mne provedl bludištěm zpět a pak jsem spolu s košem jídla a příslušnou dávkou kameninových lahvic přistál na šikmé podlaze své oblíbené hladomorny.

* * *

Ty tři další dny uběhly velmi uspokojivě - Jerome si dobře všiml mé záliby ve „sladkém kořeněném“ a nešetřil.

* * *

„Pane Peytli!“ probudil mne třetího dne jeho hlas - bylo nechutně časně. Postřehl jsem, že ve zdejších archaických slovech dokonce začínám přemýšlet.

„Co se děje?“

„Po ranní mši, nejpozději však před polednem, pro tebe přijdou. Pošli mi, prosím, vše, co by mohlo vyzradit, že jsi netrpěl, jak jsi měl.“

Zavrzal řetěz a klec břinkla o podlahu - byl v ní kahan. Bohužel jsem ho neuměl zapálit, a tak Jerome podle mých přesných a rychlých pohybů poznal, že vidím potmě - jeho drmolivé modlitby mi padaly na hlavu jak déšť.

„Hotovo,“ nalil jsem si do pusy poslední lok vína a lítostivě přidal lahev k houním a košíkům.

* * *

Přišli pro mne až dlouho po poledni, skoro k večeru. U rumpálu se nakonec muselo snažit šest vojáků, aby mne vytáhli - tak těžký nikdo než ďábel být nemůže, usnesli se mnohohlasně. Nahoře jsem nechtěl dělat zbytečné potíže, tak jsem pokorně šel mezi pochodněmi, kopími, napřaženými kříži a modlitbami.

Vyvedli mne na nádvoří, kde se na mne vrhlo dvacet dalších vojáků, a během chvilky jsem měl ruce i nohy zamčené v řetězech. Po smradu podzemí mi vzduch připadal jiskřivě čistý. Abych nevypadal moc odevzdaně a aby si na své přišly stovky lidí na střechách stájí, s několika vojáky jsem bacil, až kosti praštěly. Ti ostatní mne za nadšené odezvy obecenstva dotáhli ke kruhu vsazenému do dlažby a připoutali mě k němu.

Když se kolem přestaly hemžit přilby a šupinaté krunýře, konečně jsem se mohl pořádně rozhlédnout.

I nádvoří bylo plné lidí - kordon vojáků v barvách vévody Wolfreda je držel při zdech. Nechápal jsem, na co se tady všichni sešli - zazdění moc velká podívaná nebude a navíc určitě ne na rynku. Pak jsem se překulil a podíval na druhou stranu. Před stavbou s vysokými okny a křížení ve štítu byla pečlivě vyrovnaná hranice s kůlem uprostřed.

Zuřivě jsem zacloumal řetězy a vrhl ještě zuřivější pohled na dřevěnou tribunu stojící kus vpravo. Vedle vévody Wolfreda, několika žen ve vysokých špičatých kloboucích se závoji, několika šlechticů a kněží tam seděl i král Alfred. Nemělo smysl začít řvát, že tohle jsme si nedomluvili, že... S krajním znepokojením mne napadlo, kdyby pod hranicí topili dostatečně dlouho, že mne sice neupálí, ale že bych se mohl udusit. Ti kněží - a hlavně vévoda Wolfred - vypadali *dost* odhodlaně; polen vyskládaných opodál bylo více než požehnaně.

„Přiveďte odsouzeného!“ překřičel obecný ruch regent stojící pod tribunou, v rukou na znamení důležitosti vysokou hůl. Hluk v několika vlnách ustal a já naprosto nechápal, co se děje - vždyť už tady sakra jsem, ne?! Ale vrata do podzemní věznice se otevřela ještě jednou.

* * *

Vyšli z nich vojáci (opět v barvách vévody Wolfreda) a vlekli mezi sebou někoho, koho jsem zprvu, nepoznal. Ale vzápětí ano. Tak proto to zdržení, proto ta hranice. Jerome měl vypálené oči, rozdrcené nohy a na obou rukou mu scházely prsty do půli zčernalých dlaní; dlouhé bílé roucho mokvalo krví. Podle míst, která mu krvácela, bylo s podivem, že ještě žije. Lidé na střechách, kteří ho viděli první, začali řvát:

„Upal! Upal kacíře! Upal! Upal ho!“

Regent zvedl hůl a halas se zvolna tišil, až zcela ustal. Bylo slyšet, jak koně ve stájích hrabou kopyty a frkají a jak kapky Jeromovy krve pleskají o dlažbu. Tlustý kněz vévody Wolfreda vstal. Měl na sobě černý háv přepásaný provazem a na krku řetěz s křížem. Jeho pisklavý hlas se rozlehl nádvořím:

„Tento muž, Jerome z Elfinu, byl vydán právu útrpnému a na mučidlech přiznal, že sloužil ďáblu! A to tím, že jeho pohůnkovi nosil do hladomorny jídlo a i jinak s ním obcoval! Proto nyní bude

vydán plamenům, které v utrpení těla očistí ducha, aby v Den soudný mohl bez bázně stanout před tváří Pána našeho i Syna jeho, Ježíše Krista!“

Jerome zasténal, a jak se instinktivně snažil utéct, polámané nohy mu skřípaly o dlažbu. Vojáci ho nadzvedli.

Z budovy s křížem na střeše (chrám se tomu říká) vyšlo několik barevně oblečených duchovních, postavili se před vojáky držící Jeroma a v malém průvodu třikrát obešli nádvoří. První z kněží mával měděnou nádobou na řetízku a ostatní se modlili. Vojáci se nadouvali vlastní důležitostí.

Jeroma to muselo strašně bolet; z prázdných očních důlků mu tekly krvavé slzy. Když dokončili třetí okruh, zatočili k hranici, kde katovi pacholci Jeroma přivázali ke kůlu. Kat začal pečlivě a zdlouhavě urovnávat popadaná polena a vrážel pod ně kamenné klíny, aby se hořící nerozkutálela po nádvoří.

Všiml jsem si, jak davu svítí oči; jak kat zdržoval, svítily stále víc. Vím, že těšení se je mnohdy to nejhezčí, ale tohle jsem nechápal -

Jerome nebyl nepřítel, většina z nich ho musela dobře a dlouho znát.

Když už to kat se zdržováním přeháněl, lidé začali opět křičet. Nejdřív to byly jednotlivé výkřiky, pak mohutný, dunivý sbor:

„Upal! Upal kacíře! Upal!“

Přejel jsem pohledem tribunu. Wolfred seděl nakloněný dopředu a měl jsem pocit, že mu z levého koutku teče slina. Většina ostatních se tvářila jako před slavností, král Alfred se tvářil naprosto neproniknutelně a ženy, které seděly vedle něj, měly stále závoje. Zdali je mezi nimi Elfrida, ta, která mne navštívila v hladomorně? Asi ano, jinak by tu teď stály hranice dvě. Jerome je opravdu věrný sluha. Jak jsem pozoroval tribunu, uniklo mi, kdy kat přiložil louč.

Dav vydechl hlasité ÁÁÁCH!

* * *

Nikdo se nedívá rád, jak se člověk, který mu pomohl, škvaří zaživa na hranici. Ale nemohl jsem nic dělat - bylo to dál, než je účinný dosah Pistolu. V koutku ducha mne navíc hřálo (což v této chvíli není to nejvhodnější slovo), že tam nejsem já - protože hranice hořela

opravdu pomalu a opravdu dlouho. Zdejší zkušený kat si dal s výběrem dřeva mnohem větší práci než Dánové v lese.

Jenom jsem nechápal, kde se v Jeromovi bere tolik života. Po čtvrthodině pořád křičel. To už většina lidí začala na kata hulákat, ať přiloží. Nejprve jsem to považoval za krvelačnost, pak jsem pochopil, že naopak chtějí popravu zkrátit.

Ale Wolfredovo velitelské gesto kata s několika smolnými poleny zarazilo. Ale král Alfred kata ještě velitelštějším gestem pohnal dál.

Wolfred se zašklebil, vzápětí jeho tvář vyhladil nicneříkající úsměv.

Polena dopadla, z hranice vylétl snop jisker, plameny zahučely a Jerome konečně ztichl. Už mne z toho ječení brněly uši. Přes stěnu ohně a dýmu bylo vidět, jak se černý obrys stále kroutí a vlní, ale to už byly jen stahy hořících svalů.

„Ve jménu Božím! Dokonáno jest!“ opět se zvedl Wolfredův kněz.

„Modleme se za jeho duši!“ Všichni na nádvoří i střechách sklonili hlavy a tiché mumlání znělo jako bouře v dáli. Já jsem se díval nahoru nad střechy až do kalného podzimního nebe, kde chladnoucí dým z hranice začínal klesat k zemi.

„Prach jsi a v prach se obrátíš. Odpočívej v pokoji. Amen,“ ukončil kněz modlitby.

„A teď ty! Ďáblův pohůnku!“

* * *

Se mnou to proběhlo daleko jednodušeji - a protože se nedalo utajit, že jsem přece jenom válečný hrdina, mělo to vypadat jako spravedlivý soud.

Přestože se vévoda Wolfred snažil, veřejnému právu útrpnému jsem vydán nebyl. Královu svědectví, že se mne železo nedotkne, si neodvážil odporovat - obzvlášť, co se mi na jeho polohlasem pronesený rozkaz jeden z pacholků pokusil vrazit nůž do ruky.

Upálení jsem ušel také - za pomoci Alfredem vhodně instruovaných kněží: Jako ďáblův sluha bych prý v ohni mohl dojít ještě větší moci.

Tím v řadách mých soudců vznikla trochu panika - jak se mě zbavit?! Král něco pošeptal šlechtici sedícímu za ním, ten něco po-

šeptal svému sousedovi, a jednoho kněze za okamžik napadlo, že by mne mohli zazdít.

S tím ovšem vévoda Wolfred hrubě nesouhlasil - když ale sám nepřišel na jiný způsob, jak mne sprovodit ze světa, musel nakonec kývnout.

Oběšení a stětí nepřicházelo v úvahu („... sekyra se od něj odrazí a vzpomeň, jak je těžký! Šibenice by se skácela...!“). Utopení ho naštěstí nenapadlo.

Davu na nádvoří stačilo jedno upálení za den, tak ani moc nereptal, že zábava končí. Když mne odváděli zpět do podzemí, spokojeně se rozcházel.

* * *

Vlhké, nepravidelně vysekané schody se smekaly pod nohama; od všech minulých cest křivolakými chodbami ve skále bylo na této odlišné jen to, že přede mnou zakopávali kněží a páchla od nich přiškvařená zatuchlina.

V čele kněžích zakopával tlustý Wolfredův „tvůrce pravdy“ a před ním znalec podzemí v přilbě, který svítil loučí.

Těsně přede mnou a za mnou šli vojáci a vzadu za nimi většina celebrit z tribuny. Prskání pochodní, tiché klení zakopnuvších a řinčení mých řetězů dokreslovalo atmosféru.

„Jak dlouho ještě?!“ ozval se po půlhodině hlas vévody Wolfreda, „ví tvůj slouha o nějaké vhodné kobce, nebo nás tu jen tak vodí, králi Alfrede?!“

„Zadrž zbytečná slova, Wolfrede!“ uzemnil ho králův hlas. Napadlo mne, jestli ho bude uzemňovat příliš často, že spolu dvakrát vycházet nebudou. Ale kdyby neukázal autoritu, možná by spolu vycházeli ještě méně; lépe řečeno kratčeji. Štola stále klesala a náš vůdce znovu (asi po dvacáté) odbočil, a vzápětí ještě jednou - do takové větší myší díry.

To začali reptat i kněží.

„Mlčte! Chcete snad mít ďábla zazděného těsně pod podlahou?!“ práskl zezadu hlas, který jsem neznal. Jeho ozvěna se vrátila jako duch.

„Už brzy budeme na místě,“ třaslavě se odvážil vůdce. A skutečně.

Nedaleko za myší dírou se dno vyrovnalo a chodba se rozšířila do přirozené jeskyně. V jejím pravém boku byly vytesány tři nízké pravoúhlé otvory - oproti zbytku podzemí tady bylo sucho.

„Zde, vzácní pánové," začal se klanět vůdce. Přestože jeskyně byla docela rozlehlá, vznikla v ní tlačenice - vzadu šli ještě dělníci s nářadím a nosítky plnými kamenů.

„Kterou kobku považuješ za vhodnou?" král se několika rozmachy loktů dostal k vůdci, Wolfreda v patách.

„Tu nejvzdálenější - je v ní vsazen kruh na připoutání řetězů," uklonil se sluha. Král mu vzal pochodeň, sklonil se a zmizel uvnitř.

„Dobrá," ozval se jeho hlas dutě. Vzápětí zakomíhalo světlo a král se objevil: „Zamkněte ho ke kruhu!"

Vojáci mnou začali smýkat, já jsem docela přesvědčivě hrál vzpouzení a vzpínání a kněží se začali modlit. Přestože skála kolem nebyla vlhká, od úst stoupala pára, a jak jsem sebou mrskal, zvířený prach škrábal v nose a několik lidí se rozkýchalo.

„Hněte s ním, baby!" nevrle rozkázal král a vojáci do mne začali bušit loketními chrániči. Tak jsem „podlehl". Vchod byl úzký, takže se tam se mnou protlačili jen dva. Za zády se mi strhl nějaký zmatek, pak už jsem byl uvnitř.

Těsně po mně do kobky vtrhl - lépe řečeno byl vtlačen - král Alfred.

Za ním se nahrnuli tři vojáci ve Wolfredových barvách a za nimi sám Wolfred.

„Jak se opovažuješ, vévodo!?" zahřímal král. Wolfred měl na tváři nalepený ten svůj bezvýrazný úsměv. V mihotavém světle pochodní vypadal dost příšerně. „Porozhlédnu se zde, trochu," zvedl vévoda louč, podíval se, jak vysoko je strop, a narovnal hlavu, „jestli snad ďáblovi někdo nepřipravil zásobu jídla a vody a kahanec - a *špičák*...," pohlédl králi do očí a jeho úsměšek se ještě zhoršil.

Kobka byla vysekána do podoby pravidelného kvádru a kupodivu byla i docela velká. Pocit tísně vyvolával hlavně ten uzoučký vchod. Vzadu u stěny práchnivěly zbytky nějakých truhlic a jejich kování bylo zelené měděnkou. Nad troskami prken byl ve skále zasazený prorezivělý držák na pochodeň, uprostřed zdi proti vchodu kruh, ke kterému mne zřejmě chtějí připoutat. Kruh byl těsně pod stropem a na to, jak byl starý a rezavý, byl až nechutně masivní.

Wolfred obešel kobku, kopl do jednoho ze zbytků dřeva a vrátil se k nám. Všiml jsem si, že jeho nohy zanechávají ve vrstvě prachu na hrbolaté skále hluboké stopy. *Jediné* stopy v celé kobce. On si toho dozajista všiml také.

„Můj králi, mýlil jsem se. Můžeš mi odpustit?“ uklonil se před Alfredem a jeho myšlenky se skryly za další úsměv.

Alfred, obklopen Wolfredovými vojáky, vypadal neproniknutelně.

A mně konečně naplno došlo, co přesně znamená ta jediná řádka Wolfredových šlépějí. Zase jednou jsem zkusil přetrhnout řetězy - tentokrát vážně. Byly ale opravdu silné. Vystartoval jsem proti vojákům ve vchodu, ale než jsem zlomil vaz prvnímu, sesypalo se jich na mě dalších šest, a než jsem se zpod nich dostal, byli v kobce všichni ostatní, a přestože jsem několika zpřerážel hřbety, po zuřivém boji mne připoutali ke kruhu - jak jsem s otevřenou pusou neartikulovaně řval, nacpali mi mezi zuby dřevěný roubík.

* * *

Mohl jsem tak tak dýchat, a když jsem chtěl proklít Alfreda, sotva jsem zachrčel. Král stál u protější stěny, usmíval se, a prach zvířený bojem dělal kolem pochodní duhové korony. Vlivem drilu, kterým jsem prošel kdysi v budoucnosti, přešla má zuřivost z rudého do chladného stavu a napadlo mne, jestli jsem si těch dvacet vteřin bojové rychlosti nešetřil zbytečně, jestli si je ještě vůbec kdy užiju. Zacloumal jsem řetězy, ale kruh byl v kameni ukotvený pevně.

Sténající a nadávající vojáci sebrali mrtvé a raněné a odešli. Vzápětí do kobky přišli tři kněží.

Už mi to jejich věčné modlení a pokrytecké žvanění leze krkem: Prý se mám smířit s Pánem a v hodině smrti odvrhnout Satana. Nebude lepšího okamžiku, kdy spotřebovat zbytek energie. Přepnul jsem se do bojové rychlosti a dvacet vteřin se opravdu usilovně snažil.

* * *

Protože jsem nemohl použít švih, a protože úhel, ve kterém jsem rval za řetězy, byl krajně nevýhodný, bylo to marné. Rezavý kruh

jsem sice dokázal natáhnout, ale ne přetrhnout ani vyrvat ze skály. Vzpomněl jsem si, jak jsem v jedenadvacátém století proběhl autem FBI a napadlo mě, jestli třeba nejsem nemocný. Přesto se kněží a Wolfred zděšeně křižovali. Zrádný Alfred se stále usmíval. Ani roubík - přestože jsem ho mordoval, až jsem měl pusu plnou pilin - nešel překousnout. Jen na hradě mne studily sliny.

„Ať tedy tvá temná duše navždy bloudí stínem. Amen.“ Kněží ukončili obřad až nezvykle rychle - tady v podzemí byla mnohem větší zima než nahoře u hranice a mnohem menší publikum, na které by má smrt výchovně zapůsobila. A co kdybych ty řetězy přece jen přetrhl.

Pak všichni beze slova odešli.

Wolfred se ještě vrátil a vetkl do držáku nad zbytky truhlic čerstvou louč. Jeho úsměv se zase změnil na tu horší variantu. Zřejmě si dovedl představit, jak na člověka působí, když je sám, hluboko pod zemí, a světlo, poslední pouto s životem, pomalu uhasíná a uhasíná - poslední zapraskání, poslední červená jiskra a pak už na věky jen tma. Zacloumal jsem okovy. Vím, že budu umírat dlouho, *hodně dlouho*. Nikdo z nich si nedovedl představit *jak* dlouho. Proklínal jsem svou důvěřivost, proklínal jsem krále Alfreda, proklínal jsem všechno.

Když v nízkém vchodu zmizela i záda vévody Wolfreda, cítil jsem, jak se mi pod bitevní kombinézou dělá husí kůže a jak její obvykle tak spolehlivé odvádění potu přestává stíhat. Od vchodu zaškrabaly nástroje a zaduněl první kámen.

V akumulačních orgánech už jsem neměl ani špetku energie, přesto jsem se pokusil přepnout. Řetězy zadrnčely a kruh zapraštěl - bez přepnutí jsem si málem vytrhl ruce z ramen. Kromě vláken posilovačů prorůstajících kloubním vazivem nepovolilo nic. Teprve teď jsem si vzpomněl na Pistol - ale jak jsem měl paže připoutané nahoře, stejně jsem nedosáhl na kapsu.

Dopadl druhý kámen, pak se před vchodem strhl ruch a dovnitř proběhla nějaká postava. Kvůli nízkým chodbám si ženy musely sundat špičaté klobouky se závoji - jak jinak, byla to Elfrida z hladomorny.

„Pane, řekni slovo, a já vyzradím, kdo v pravdě jsi!“

V odpověď jsem zavrzal zuby po roubíku.

„Povím, že jsi Pán Ježíš a že jenom pokoušíš jejich víru a oni tě propustí! Není třeba, abys za naše hříchy skonal podruhé... Nebo ano?“

Důrazně jsem zavrtěl hlavou jako že *ne*, a když se mi pokusila vyndat roubík, zavrtěl jsem ještě důrazněji - ani jsem tím nemyslel, že nechci skonat za něčí hříchy, ale ať před lidmi v jeskyni nic neříká. Kdyby prozradila, co si o mně myslí, nejpozději ráno by vzplála další hranice.

A kupodivu, lidé, kteří kvůli mně uhořeli, mi začínají vadit - oči téhle dívčiny mi navíc něčím připomínaly Janici... I když tohle je žena nebo dcera krále, který mne dvakrát zradil! Horlivě jsem začal kývat jako že *ano*. Ale to už na své otázky zapomněla a upadla do standardního nábožensko-blouznivého žvanění:

„Ó Pane, ty plný milosrdenství! Kolikrát ještě na bedra svá vložíš břímě hříchů lidstva celého?! Kolikrát ještě?!“ Od této chvíle jsem mohl kývat, co jsem chtěl, pro slzy stejně neviděla nic. „Vím, že zemřít musíš, sám ses k tomu rozhodl, ale...!“ nedořekla, vzlykla a omdlela.

Amen, řekl jsem. Přes roubík to znělo jako: „Hrrrrnn!“ V duchu jsem ji v celém svém milosrdenství proklel.

Vojáci Elfridu vynesli a kněží měli další důkaz o mé ďábelskosti - ctnostná žena, Ježíši Kristu oddaná, před mou tváří omdlela. Jak jen se všechno dá překroutit na stranu, na jakou kdo potřebuje.

* * *

Za slabých dvacet minut po posledním kývavém drhnutí usedl na místo poslední kámen, za chvíli se lidské hlasy rozbily v ozvěnách a za další zmizely i ony.

Osaměl jsem.

* * *

Dohasínání louče bylo přesně tak šeredné, jak jsem si představoval.

Navíc bylo ozvláštněno tím, že plamen spaloval kyslík, kterého už tak nebylo mnoho. Pochodeň začala čadit a já se navzdory svým schopnostem začal dusit.

Nelehké chvilky.

Můj na všechno trénovaný organismus navzdory všem tréninkům zachvátila panika - a čím větší panika, tím větší spotřeba, kyslíku. Než jsem omdlel, uběhlo půl hodiny agónie.

Když jsem se probral, louč ještě žhnula - připomínala rudé oko z komiksu o kyklopech. Jak jsem visel v řetězech, záda opřená o skálu, skoro jsem koleny dosáhl na zem. Tady dole byl dým řidší - mezi kameny do kobky pronikal čerstvý vzduch.

Tím hůř pro mě.

* * *

Pak jsem dlouho jen tak visel. Nevím, jak dlouho, a bolest v poničených rukou jsem nevnímal. Toulal jsem se místy, kde svítí hvězdy, kde v beztíži dělá krev Protivníků kuličky, kde zní hymna mého klanu, kde svítí Slunce, kde svítí Slunce, kde...

* * *

Když jsem znovu vzhlédl, louč už dávno uhasla, dým z kobky vyvanul a regenerační systémy mého organismu zrestaurovaly potrhané posilovače i vazivo. Pokusil jsem se zaostřit na protější stěnu, ale nešlo to.

Vzpomněl jsem si, že jsem vyčerpal zdroj, a že tedy ani mé oči nemohou fungovat, jak mají. Jak jsem se snažil dál, vymizely i poslední zbytky energie, obrysy kobky se rozplynuly a zůstala jen tma.

TMA.

Bylo snadné to vzdát. Bez nočního vidění se spolu s tmou připlížilo i šílenství - mimo pomalého syčení mého dechu to byla jediná reálná věc - vypadalo lákavě. Chapadélko myšlenek se k té beztvaré hmotě zkusmo přimklo - a opravdu to *bylo* příjemné. Zvedl jsem oči ke stropu a začal si tiše broukat. Chapadélku vyrostly dvě sestřičky a přimkly se také. Má chapadélko sestřičky, nebo bratříčky? A...

... A vyrušilo mne něco ošklivého, hranatého a studeného a zahnalo chapadélka zpět. Nespokojeně jsem nakrčil čelo, ale to hranaté studené a ošklivé mi potvrdilo, že nahoře opravdu není taková tma jako všude jinde - lépe řečeno, že se na stropě křižují dva dlouhé, zeleně světélkující pruhy. Odněkud z toho hranatého vyplynulo i

slovo: LUMINISCENCE. Sklonil jsem oči, abych pruhy neviděl, a broukáním se snažil, aby se chapadélka znovu rozvinula. To příjemné beztvaré stále čekalo... Nešlo to. Zvedl jsem tedy hlavu a začal jeden z pruhů pozorovat. Jedním okem. Opatrně.

Začínal nad středem místnosti a plazil se mi po stropě až nad hlavu. Jak jsem ho sledoval, zakláněl jsem se, až jsem se temenem dotkl skály a dál už se zaklonit nemohl.

Byla to příjemná pozice.

„Musel bych vstát," řekl někdo.

* * *

Myslel jsem na to, že každý světélkující pruh by přece jen měl mít druhý konec. A proč vlastně nevstat?

A vstal jsem.

Řetězy vrzaly a na obličej mi padaly šupinky rzi. Přemýšlel jsem, kdo to tady před chvílí mluvil, když já mám v puse roubík. Nikdo mne nenapadal a na bradě mě studila další dávka slin.

Když jsem se postavil a částečně otočil, zjistil jsem, že světélkující pruh přelezl ze stropu na stěnu, kde blízko mé pravé ruky končí nevelkým světélkujícím oválem.

„Obyčejný světélkující flek," řekl ten někdo a roubík zavrzal. PLÍSNĚ OBČAS SVĚTÉLKUJÍ, vypadlo z toho hranatého ošklivého a já si zase začal sedat - jak se mi do rukou vracela krev, strašně to brnělo; když se za ně znovu pověsím, přejde to.

„A co do toho fleku trochu zašťourat?" řekl ten někdo.

* * *

Nechtělo se mi vstávat podruhé, ale vstal jsem. A zašťoural. A kupodivu to nebyla skála, ale něco jako ztvrdlé těsto. Uvnitř těsta byl chladný ohnutý předmět - něco jako hrubý klíč.

Klíč.

Klíč!!!

V té chvíli mi to studené hranaté nepříjemné vyplnilo všechna hluchá místa v mysli. Hlasitě to luplo a já si vzpomněl, kdy naposledy mne nějaké slovo takhle natřikrát praštilo mezi oči.

„Ty hajzle!“ zase řekl ten někdo a tentokrát jsem věděl, že jsem to byl já, a přestože bublavé zachrčení zpoza roubíku znělo velmi zle, ve skutečnosti jsem to myslel výhradně - *výhradně!* - v dobrém.

* * *

Odkrvenýma, brnícíma rukama šlo všechno pomalu; bál jsem se, že mi klíč upadne na zem - už bych ho nikdy nezvedl. Ale nakonec oba čerstvě a pečlivě promazané zámky na starých zrezivělých poutech klaply.

V životě jsem neslyšel hezčí zvuk. Vyrval jsem si z pusy oslintaný, prachem zalepený roubík a co my plíce stačily, zařval:

„TY HAJZLE!“

Nevím, jestli by to král Alfred pochopil, ale opravdu v tom byla pochvala.

Tedy *i pochvala*.

* * *

Druhý světélkující pruh mne dovedl ke krychlovité prostoře vysekané v podlaze - kamenné víko bylo zapuštěné tak přesně, že jsem ho ve vrstvě prachu málem nenahmatal a pak málem nevyndal.

Jakmile se mi to ale povedlo, jako by odtamtud do tmy vytryskl proud neviditelného světla. Pilot z klanu Pilotů je schopen vnímat pravděpodobnostní pole, ať je sebeslabší.

Možná bych měl být překvapený. Ale pojal mne pocit, že mě snad už nepřekvapí nikdy nic.

* * *

Tohle pravděpodobnostní pole bylo sice velmi slabé, ale permanentní a neuzavřené - něco takového prostě *nemůže* existovat. Vydávala ho malá těžká koule, kterou jsem nahmatal v rohu podzemní schránky. Nahmatal jsem také olejovou lampu, křesací kamínky, smotek vyschlého listí, diktafon, koš s jídlem a nakonec divnou kožnatou trubici. Jako první jsem otevřel koš s jídlem a zašmátral v něm a byla tam! Přisál jsem se ke kameninové lahvici jako kojenec a víno

mi žbluňkalo v krku a teklo koutky a po bradě. Co na tom, že budu trochu lepkat.

„Už nikdy se nechci znát s žádným králem!“ vydechl jsem a dno lahve měkce ťuklo do prachu. Představil jsem si, jak někdo s něčím podobným cedníku trpělivě poprašuje umetenou podlahu a pochopil, jak se Alfred musel královsky bavit, když viděl, jak se škubu v řetězech. Ten roubík byl určitě jeho nápad.

Vskutku *královská* zábava.

Rozsvítit lampu se ukázalo skoro nemožné. Za á to neumím, za bé jsem už strašně dlouho nedělal nic opravdu potmě. Ale přestál-li jsem uplynulé hodiny, trochu svízelů už mne zastavit nemůže.

„Nejdřív křesat do listí, pak foukat, foukat a foukat...“

* * *

Přes to co, jsem si myslel o svízelích, mě z té lampičky málem kleplo - nakonec jsem ji zapálil vyzkratovaným akumulátorem z Pistolu.

„Viva technický pokrok! Budiž světlo!“ Opatrně jsem zašeptal, abych ohýnek prskající vprostřed natavené lampy nesfoukl.

* * *

Když se plamen stabilizoval a rozhořel, rozjasnilo se opravdu všude - tím myslím i v mé mysli. Vzal jsem si z koše placku s kusem tvarohovitého sýra a vytáhl ze skrýše tu kožnatou trubici - byla na ní královská pečeť, čili dopis. Písmo bylo špičaté a téměř nečitelné, přesto jsem to zvládl.

Bůh s tebou, pane Peytli.

Čteš-li tento list, značí to, žes překonal temnotu a stopa ohně studeného splnila svou sudbu.

Přijmi omluvu za chvíle těžké, však nebylo lze učiniti jinak, neboť vévoda Wolfred by vytušil lest, neboť v rozpoznání pravosti lidské hrůzy jest znalý. Věrného sluhu svého Jeroma z Elfinu budu muset povrznouti na hranici, snad na mučidlech předtím nevyzradí ničeho. Však jest dobrým křesťanem a věrnost králi mu nade vše. Bůh mi odpusť jeho skon.

Vím, žes v hladomorně vložil ruku na ženu mou, slova ženského však naštěstí nikdo nedbá, ona navíc chudá duchem jest. Nechápu, kterak jsi toho učinil, však nemoc všecka od ní odstoupila. V pravdě mrzuté jest, že toto spolu již nebudeme moci nikdy prohovořiti.

Zbraň tvá, archa úmluvy slující, jest pode druhým dnem úkrytu. Též tvou prosbu o zničení prošlehaných krunýřů franských se pokusím vyplnit, jak toho jen bude lze.

Nyní ke kouli spánku věčného. Zřejmě není třeba nižádných recepisů, lektvarů či zaříkadel, jen dbej, abys levou nohou svou ležel k rohu, do kterého kouli umístíš - tak tomu bylo v cele Merlinově. Dále stačí jen přirozeně spočinouti a zesnouti. Věz také, že jídla, kterého nesníš nyní, budeš moci snízti, kterak se k životu probudíš. l Merlin měl chleba čerstvého, jako by jej před chvilkou nevelkou z pece vytáhl. A hlad a žízeň tě budou sužovat velicí. Stejně tak běh času se nedotkne šatů tvých ani věcí jiných obvykle práchnivějících.

Špičáky dva ostré též připravil jsem ti pod druhé dno, neboť nebylo lze kameníkovi říci, aby nezadíval příliš fortelně.

Toť jest vše, pane Peytli, co jsem ti chtěl vepsati. Buď s Pánem, Vírou a Rozumem a dostaniž se ve Zdraví do časů otců tvých.

Alfred, král Wessexský.

„Tak chudáka Jeroma jsi dal upálit ty," pustil jsem spodní konec dopisu a kůže se srolovala. „Snad ti ten tvůj Bůh, ve kterého tak docela nevěříš, odpustí. Zasloužíš si to, už jen kvůli tomu, žes ho dal upálit kvůli mně - i *kvůli mně,*" opravil jsem se, položil se na břicho, zašmátral v otvoru v podlaze a po krátké námaze skutečně vytáhl falešné dno - koho by napadlo, že je to dvojitá skrýš.

Díra se prohloubila skoro o metr. Kulomet byl pokrytý zaschlým blátem, krví a prachem, ale vyjma překrouceného dopravníku nábojů a potlučeného zásobníku jinak v celku. Špičáky vypadaly také dobře, byly pěkně nabroušené a měly silná, nepříliš dlouhá topůrka.

Všechno jsem vyndal a rozložil podél zdí. Bůh ví, jestli se pravděpodobnostní pole šíří i tam dolů a byl by to nepříjemný zážitek, probudit se za jedenáct set čtyřicet devět let a najít topůrka zpráchnivělá a rozpadlá. Když jsem se natahoval pro špičáky, měl jsem pocit, že dole v rohu je ještě něco - takový malý stín. Jak jsem po něm šmátral, málem jsem spadl dovnitř.

Stín byl kožený váček s dvaceti velkými stříbrnými mincemi - tvář na nich jsem bezpečně poznal.

„Dík, králi," strčil jsem si pytlíček do kapsy a opět se musel pozastavit nad Alfredovou předvídavostí - mě, že budu potřebovat peníze, nějak nenapadlo.

Koulí vyzařující to nemožné pravděpodobnostní pole jsem se moc nezabýval - z existujících nemožností se dá zbláznit docela rychle a na ta měkká chapadélka plazící se myslí jsem rozhodně nezapomněl. Položil jsem ji do rohu.

Když bylo vše připravené, začal jsem se věnovat diktafonu. Veronika byla progresivní reportérka, a tak i její diktafon byl progresivní věc: to znamená naprosto zbytečně předimenzovaný (kromě rozměrů a odolnosti).

Sto terabytů paměti by stačilo na zachycení detailních životních osudů obyvatel menšího městečka od narození do smrti. Ani Veroničino neustálé žvanění paměť nedokázalo naplnit víc než z jedné desetitisíciny. Tiskl jsem miniaturní tlačítka, dokud se mi na malém displeji nenastavila funkce ČASOVAČ. Displej se v komíhavém světle olejového kahance střídavě leskl, nebo byl nečitelně tmavý.

Předimenzované funkce elektroniky z Veroničina Času byly (budou, jsou) zaváděny zcela a jedině z reklamních důvodů. Jsou naprosto nevyužitelné - řekněte, na co vám je časovač, který dokáže odpočítat tři tisíce let?

(*Kdybyste si koupili náš diktafon u příležitosti Kristova narození, ještě dnes by fungoval - a na původní baterie! Vaše SUNNY.)* I když, *já* bych věděl.

Rozhodl jsem se vrátit tak, abych stihl den, kdy Pohřbení dostali Ollieho. V hladomorně jsem uvažoval, jestli se neprospat až do mého Času, ale přestože netuším, zda tenhle hrad vydrží do jedenadvacátého století, tuším, že do čtyřiadvacátého nikoli. Někdy je lepší nechtít všechno naráz.

Pak nastal problém - můj čip byl také bez energie, tak nefungovaly jeho početní ani časové funkce. Zase jednou mne zalil studený pot.

Rychle jsem zvedl diktafon, ale kalkulačku nemá. Časovač přístrojku - zcela nesmyslně ke svému rozpětí - umí jako nejvyšší jednotku pouze hodinu.

A jak sakra vybádat, kolik hodin je mezi dneškem a dnem, kdy se chci probudit?!

* * *

„To ne, na tomhle *já* neskončím!“

Sedl jsem si se zkříženýma nohama, láhev s vínem u ruky, a vzpomínal, jak jsem kdysi, před stovkami let (za stovky let) jako malý chlapec pozoroval, jak se počítá jenom s tužkou.

Podobalo se to živému snu - zjišťuji, že zazděný člověk má snížený práh pro vybavování minulosti (anebo je to tím vínem):

Zničený povrch Země, já, třesoucí se zimou, vykukující z nějaké díry zarostlé trním... To je má vůbec první vzpomínka, na kterou jsem nepřipadl už strašně dávno. Další se nabalovaly rychleji a rychleji:

Vnitřek mého prvního podzemního habitatu, když mne jeho obyvatelé ulovili na maso; jak si mě nakonec nechali, protože jsem měl všechny končetiny, kde mají být, a přestože jsem neuměl mluvit, chápal jsem, co říkají. Dali mne do opatrování šedovlasému starci, který se celé dny zabýval kreslením podivných značek a učil mě řeči. Asi měsíc po mém zajetí přinesli lovci prastarý počítač, s kterým jsem kupodivu uměl zacházet, aniž mi to kdo musel ukazovat; jen o pár týdnů později uzrála v hlavě toho starce Velká Teorie Pravděpodobnosti. Můj učitel se jmenoval Iagi a... Přetrhl jsem nit vzpomínek a soustředil se na jeho vrásčité ruce - Iagi se mnou v kobce nebyl a ani být nemohl. Přesto jako bych ty ruce před okamžikem viděl.

* * *

Uhladil jsem vrstvu prachu a začal prstem kreslit čísla jako na displej ve šlupce. Lampa prskala. Upamatovat se na princip počítání zase tolik práce nedalo, dokonce jsem si vybavil, že se tomu říká násobení.

Nakonec, po započtení bezpečnostní časové rezervy, po několika kontrolách a po počmárání poloviny podlahy mi zbylo jediné číslo:

10072134.

„Přes deset milionů hodin,“ zakroutil jsem hlavou a rozhlédl se po roznásobené kobce, „to si teda pospím.“ Zvedl jsem diktafon a nastavil časovač.

„Časovač nastaven na zapnutí v režimu budík přesně za jedna-nula-nula-sedm-dva-jedna-tři-čtyři hodin," řekl diktafon exotickým barytonem. Tentokrát jsem zakroutil hlavou nad Veroničinou předvolbou hlasu, vyhledal konec záznamu a nahrál tam budící formuli - pro jistotu padesátkrát. Ta formule mimo jiné zní pěkné hloupě:

„Hoj! Vzbuď se, mistře Patejli!"

Přestože mi připadala hloupá, neodvážil jsem se v ní - kromě náhrady Merlinova jména svým - změnit ani slovíčko. Pro jistotu jsem formuli nahrál ve všech (dvou) jazycích, které ovládám, a přidal i verzi ve staroanglické dikci.

„Snad to bude stačit," všechno jsem si přehrál a položil diktafon na hranatý zásobník kulometu. Z těch všech „Hoj!" mě brněly uši. „Takže co?" rozhlédl jsem se, na co jsem zapomněl. Ale nezbývalo než si lehnout a *zesnouti*, jak tak hezky napsal král. Znovu jsem rozbalil stočenou kůži, jestli jsem nepřehlédl nějaký pokyn, ale jediné, na čem se mi oči zarazily bylo: ... *slova ženského však naštěstí nikdo nedbá*... Tohle kdyby si troufl napsat jakýkoli člověk - neřkuli politik - ve Veroničině Čase, zbytek života by strávil u soudu.

Když jsem si vzpomněl na Veroniku, napadlo mě, že bych si vlastně mohl přehrát její poslední záznamy. Do *zesnutí* se mi nějak nechtělo. Zvedl jsem diktafon a zkusmo nastavil čtení asi hodinu od konce:

„... Patejlův pes rozerval tři zdejší čokly doslova na kusy...

Technická poznámka: To nesmím publikovat, reportáž by byla odmítnuta jako příliš brutální. Konec poznámky..." Chvíli jsem neposlouchal - jak jsem na Dolfiho jenom mohl takhle zapomenout? Alespoň jsem mohl krále požádat, aby nechal vyhledat jeho trosky. Hlas mrtvé Veroniky tlumeně drmolil, ale trvalo mi několik minut, než jsem zase začal vnímat - to začal znít krajně vzrušeně. Bitva se právě rozjížděla: „... znovu, tentokrát z vyšší větve se vám hlásí Veronika Braunerová, ACTION TEAM!

Obrovská dánská armáda se dala do pohybu jako gigantická příšera. Čepele se blýskají a Seveřané mají rohaté přilby, přestože jsme se ve škole učili, že je neměli. V čele armády se řítí franská jízda, proti které z anglických řad vybíhá jen neohrožená šestice mužů! A co že to voják z budoucnosti vydává za religiózní archu úmluvy? Jakou zbraň proti jízdě použije? A už je to tady, můj triedr mne přiblížil, jako bych stála vedle nich! Ano... A je to rotační kulomet! A

už střílí! Přála bych vám to vidět, vážení posluchači! Kulky srážejí jezdce z koní, koně s rozervanými břichy se vzpínají, lidské končetiny víří vzduchem, rozprášená krev se shlukla do rudého mraku! Kulomet pálí dál, další končetiny se točí vzduchem, hory mrtvých rostou, krev stříká, hlavy vybuchují, triedr mne přibližuje, jako bych stála přímo před nimi, vidím hrůzu za průzory přileb, zpěněné koňské tlamy...! Technická poznámka," Veroničin hlas vypadl z frenetického tónu do normálního: „To o koních je potřeba vyjmout. Důvod stejný jako u minulé poznámky. Konec poznámky. Takže...!" Znova chytla dech a líčila, jak Frankům pod nárazy kulek jiskří krunýře a v jak rozmáchlých obloucích jim poletují mozky. Na jejím projevu bylo znát, že je televizní reportérka, nebylo to zdaleka tak barvité, jak bych to popsal já a přepsaný na papír by text vypadal dost strašně; samé „to", „a to", „a je to".

Ještě než padl poslední Frank, Veronika se nakrátko odmlčela, a když opět promluvila, z hlasu jí zněla panika. Natolik disciplinovaná, aby řekla „technická poznámka", ale ještě byla:

„Technická poznámka: Tohle... *tohle přece nejde*! Patejl tady nemůže zabíjet lidi! Vždyť... vždyť jsme v minulosti! Co když zabije někoho, kdo by to jinak přežil?! Třeba nějakého mého předka?!"

„A sakra!" řekl jsem překvapeně.

* * *

O tomhle problému jsme uvažovali už po prvním skoku, kdy jsme v jedenadvacátém století s Hnusákem a Elvirou eliminovali zločince. Došli jsme tehdy k názoru, že poměr mezi našimi zabitými a všemi živými je tak mizivý, že se počet zabitých dá statisticky považovat za nulový - a stejně by většina z nich zemřela. Možná trochu později, ale ne o moc - život teroristů a narkoobchodníků nebývá dlouhý. Když ne my, pracoval by pro nejmenovanou vládu někdo jiný. Ovšem tři tisíce mrtvých Franků a bůhví kolik Dánů už tak statisticky bezvýznamné není - obzvlášť uvážím-li, že lidská populace v devátém století nemůže být nijak veliká.

Ale na druhou stranu, to, že stále existuji, znamená, že jsem si žádného z předků neodpravil, i když... Násilím jsem tyhle myšlenky zarazil - paradox zabitého otce nemá řešení. Pojme-li se totiž tok času absolutně, jeho zabití na vás, jakožto na již existující entitu ne-

může mít vliv: sice se nenarodíš, ale protože už ses narodil, existuješ. Nepojme-li se absolutně,... Na okamžik jsem se zahloubal, proč Veronika tak divně zmizela a proč po ní zbyl jen diktafon.

„No nic," řekl jsem a napil se vína. Zbytek v láhvi tak osamoceně zašplouchal, tak jsem ho dopil. Jestli všechno půjde, jak má, po probuzení mne hlava bolet nebude. Jestli nepůjde, tak také ne.

* * *

Ještě jednou jsem si přečetl, zdali jsem pravděpodobnostní kouli umístil do správného rohu, dal si košík s jídlem k hlavě, položil na něj diktafon a natáhl se na podlahu. Prach byl hezky měkký.

Zakryl jsem si oči a okamžitě začal cítit, jak pravděpodobnostní pole sílí. Rychle jsem si oči odkryl - jak to ten Merlin jenom zařídil, aby pole sílilo v závislosti na útlumu mozkové činnosti? V té chvíli mne ale napadly další dvě věci: Jak asi bude pole působit na baterie diktafonu, které jsou sice označeny jako VĚČNÉ, ale tak dlouhodobý test, jak bych potřeboval, s nimi určitě nikdo nepodnikl. Druhá věc: co se stane, když v budoucnosti potkám sám sebe. A jestli je to vůbec možné, když jsem se nepotkal. Což na druhou stranu není moc optimistický poznatek.

Znovu jsem se posadil. Olej v kahanci už hodně ubyl, ale přemýšlet mohu i potmě. Jen málokdo mohl kdy říci, že má tolik času jako já. I třetí myšlenka byla nasnadě: Co se vlastně stane, když se hmota časově zduplikuje?

Napadla mne hned tři řešení: Buď nic, nebo se čas a prostor rozštěpí na paralelní, navzájem se neovlivňující větve, anebo to zkrátka není možné. První možnost mi nepřipadala pravděpodobná, druhá by byla energeticky náročná, takže zbyla třetí. A za chvíli se mi začalo rýsovat proč: fyzikální vlastnosti vesmíru by časovou duplikaci hmoty neměly umožnit, jako například neumožní existenci dvou hmot v jednom okamžiku v jednom bodě prostoru.

„No jo, ale co se se mnou teda stane?" řekl jsem nahlas. Nic v kobce mi neodpovědělo. Ono je hezké teoretizovat si o výskytu identických hmot v jednom časovém intervalu, ale shledávám, že to poněkud zkreslí nadhled, když ta hmota jste vy. „Asi nezbude než to zaspat," sfoukl jsem kahan.

Zesnouti! Kde to ten proklatý král vzal?!

* * *

Ticho bylo absolutní, tma, až na dva fosforeskující pruhy po stropě také. To ticho bylo tak absolutní, že jsem nemohl usnout. Navíc mne stále trápily obavy, s kterými jsem nemohl nic dělat. A ani druhá láhev vína nebyla. Tak jsem aspoň chtěl ještě jednou zkontrolovat diktafon, ale když jsem si vzpomněl na náročnost místního rozsvěcení, radši jsem to vzdal. I když, času mám dost, zase jsem si začal sedat. Ale co, zase jsem si lehl.

Zakryl jsem si oči loktem, ale tma s pruhy byla lepší než tma bez nich, tak jsem si dal ruku podél těla.

* * *

Asi za půl hodiny jsem zjistil, že opravdu není rušivějšího zvuku než absolutní ticho. V hlavě se mi navíc neustále točily časové paradoxy a spolu s obavami a tichem zaručovaly, že jsem byl stále čilejší a čilejší. Uklidňoval jsem se, že času na usnutí mám opravdu dost, ale na druhou stranu, po tom, co jsem naspal v hladomorně, nemusím usnout klidně týden - a to bych se také mohl zbláznit. Proklel jsem krále Alfreda, že mi do košíku nedal připravit lahví vína tak pět, lépe víc.

Můj organismus získává rezistenci vůči dluhodobě působícím jedům odporně rychle aniž bych to mohl ovlivnit. Vzpomněl jsem si na čtyřiadvacáté jedovaté století, kde je taková vrozená obranyschopnost naprosto nezbytná, pak opět následoval přehled časových paradoxů, pak jsem si vzpomněl na pées, pak zase na víno, pak na budoucnost, pak na *svou* budoucnost, pak... Když už jsem nevěděl, jak dál, vzpomněl jsem si na otce Patricka a na to jeho modlení. Dokonce jsem si vzpomněl i na začátek jedné modlitby, a když jsem se soustředil, tak na celou.

Začínala dost blbě: *Otče náš, jenž jsi na nebesích*... Každý ví, že na nebesích jsou maximálně Protivníci, a jestli se nedokážu vrátit do svého Času a zjistit, kdo zavinil můj odsun do minulosti, tak budou i na Zemi, Protivníky myslím. Od této úvahy byl jen krůček k časovým paradoxům...

Násilím jsem se přinutil k modlitbě a znovu a znovu. A musím uznat, že na modlení něco je.

Přinejmenším jsem usnul.

A probudil se.

Bylo to jen takové mrknutí, zdřímnutí po obědě.

* * *

„Takže se něco nepovedlo," řekl jsem, a jak na mne ta slova v temnotě dolehla, zase jsem se začal potit a začal mi tuhnout krk. Co se nepovedlo, bylo nasnadě. Diktafon stále dokola žvanil mým vlastním, reprodukcí nezvykle zkresleným hlasem: „Hoj! Vzbuď se, mistře Patejli!"

Ten časovač byl zjevně jen reklamní vějička.

Když mne přešel nával strnulosti, zjistil jsem, že musím rozsvítit; světlo bylo jediné, co jsem chtěl vidět.

„Hoj! Vzbuď se, mistře Patejli!" začal diktafon se staroanglickou verzí, když se mi podařilo zapálit kahan - olej se mi zdál ještě ohřátý - nemohl jsem spát víc než hodinu.

Jak jsem zdlouhavě rozsvěcel, alespoň jsem nemusel přemýšlet co dál.

Když jsem ale rozsvítil, kromě toho komíhavého světla se na mé situaci nic nezměnilo a už ani nebylo čím zaměstnat ruce. Já blázen! Jak jsem si mohl myslet, že prospím *jedenáct set čtyřicet devět let*!

V té chvíli mne napadlo, jak to, že přesně nevím, jak dlouho jsem spal. Můj vrozený smysl pro čas je v tomhle velice spolehlivý - jako u každého, kdo byl nucený žít bez střídání světla a tmy, přičemž já jsem v podzemí nebo v kosmu strávil skoro celý život. Jak jsem o tom přemýšlel, mimoděk jsem sáhl po diktafonu, abych vypnul to „Hoj! Vzbuď se...!" Malá plastová krabička mi vklouzla do dlaně, ale než jsem svůj hlas umlčel, něco mi na ní začalo připadat divné. Tak podvědomě - ani jsem tomu snad nechtěl věnovat pozornost, ale přesto jsem se na diktafon podíval pečlivěji. Nejdřív jsem nevěděl, co je to ono *divné*, pak mne to praštilo mezi oči. Když jsem se ukládal ke spánku, bylo v umělé hmotě krytu vylisováno zlaté slovo SUNNY. Nyní tam bez jakýchkoli pochyb stálo SONY.

„A kurva!" řekl jsem.

A v té chvíli mi došlo ještě něco. Že totiž vnímám sice hodně slabý, ale jinak zcela *normální* rádiový šum.

* * *

Když dozněla třetí repríza hymny klanu Pilotů (bubnoval jsem rukama na zásobník kulometu), zjistil jsem, že mám obrovský hlad. Dojedl jsem všechno v košíku (málem i s plátěnými ubrousky). Bylo to stejně čerstvé jako před jedenácti sty čtyřiceti devíti lety. *Jedenácti sty čtyřiceti devíti lety!*

Po čtvrté repríze klanové hymny jsem se začal připravovat na odchod.

Kromě špičáků a diktafonu jsem vše vrátil do podzemní skrýše. S tou zázračnou spací kuličkou jsem se loučil těžko, ale lepší ji mít schovanou tady, než o ni nějak hloupě přijít - při představě, že bych si ji třeba chtěl vzít do šlupky mi zatrnulo stejně jako před jedenácti sty čtyřiceti devíti lety. *Jedenácti sty čtyřiceti devíti lety*! Pátá repríza hymny zaburácela podzemím. Co by udělalo to nemožné pravděpodobnostní pole při kontaktu s jiným pravděpodobnostním polem, raději nedomýšlet. Byl to sice jen instinktivní poznatek, ale v tomto směru na své instinkty dám.

Nakonec jsem na skrýš položil kamenné víko a pečlivě ho zaprášil. Pak jsem smazal zbytky výpočtu - bylo neuvěřitelné, že za ta staletí nesedl ani milimetr prachu, že mi ani neztuhla záda, že ten sýr byl stále tak čerstvý...

* * *

Zeď byla sice fortelná, ale když jsem špičákem vyviklal první kámen, jako bych byl venku - stačilo do ní párkrát vrazit ramenem a mých dvě stě osmdesát kilo udělalo své.

„Svoboda!“ nadechl jsem se smradlavého podzemního vzduchu a s kahancem nad hlavou vyrazil zpátky do života.

* * *

Chodbu, kterou mne sem tenkrát dovedli, zneprůchodnil zával, ale odbočka ke královským komnatám byla v pořádku.

Cestou po schodech v duté zdi jsem tentokrát necítil zápach kuchyňských odpadků, ale opět jsem slyšel mumlavé hlasy. Když jsem se před vstupem do netajných prostor snažil co nejvíc oprášit a zcivilizovat, napadlo mne, co ještě se asi změnilo kromě jména japonské megakorporace. SONY - kdo to kdy slyšel!

Nizoučká dvířka už dávno nebyla tak bytelná jako za časů, kdy plnila svou funkci. Už to ani nebyla pravá dvířka, ale část nějaké výplně.

Poslouchal jsem, co mi uši stačily, ale místnost za zdí byla podle všeho prázdná. Ta výplň byla opravdu chatrná, už letmý pokus ji rozštípal na kusy.

Strnul jsem, ale na zapraskání nikdo nezareagoval.

„To bychom měli," usmál jsem se - ale výplň, přestože se tak krásně rozpadla, nešla vytlačit dál. Když jsem tedy její trosky vytahal dovnitř, zjistil jsem, že za ni někdo postavil skříň.

A skříň nejenže šla odtlačit ztuha, ale navíc naprosto nechutně skřípala po podlaze. A odněkud se začínaly blížit hlasy. Bylo zjevné, že by mi jen tak neprošlo, vyvalit se z tajné, dávno zapomenuté chodby uprostřed naučné výpravy, s mýma duhovězlatýma očima...

Představil jsem si policii a novináře a zabral, že skříň i podlaha doslova zakvílely.

„Co je to tam vedle za skřípání, paní průvodkyně?"

„Asi nějaký z místních duchů, slečno." Následoval smích mnoha lidí. To už jsem se mezerou za skříní prodíral do místnosti, kde jsem před *pár dny* „skromně posvačil" s králem Alfredem.

„A nyní si přejdeme do soukromých komnat, které podle legendy obýval i sám Alfred Veliký." Aniž bych se zvedl z podlahy, nadzdvihl jsem skříň a přirazil ji ke zdi. Skříň vážila snad čtyři metráky, přesto mi ani nekřuplo v zádech - jen nějaká porcelánová váza začala vydávat známý kývavý zvuk, obvykle následovaný třištivou explozí. Dveře do komnaty se začaly otvírat. Všiml jsem si, že původní okovanou závoru nahradil složitý, rytinami zdobený zámek. Vyskočil jsem, stabilizoval vázu a stihl dát ruce dolů, než se ozvalo to očekávané a překvapené:

„Co tady děláte, pane?!"

Zakryl jsem si rukou oči, shrbil ramena a podklesl v kolenou.

„Promiňte, paní kastelánko," napodobil jsem třaslavou stařeckou modulaci a ještě se předklonil, „vnučka s manželem mne vzali sajd-

károu na výlet na zdejší hrad, ale upadly mi brýle, a jak jsem je hledal, spadl jsem z nějakých schodů, pak jsem do nějakých zase vyšplhal, moje skupina odešla a bez brýlí nevidím na krok. Volal jsem, ale nikdo neodpovídal... Zaplať pánbůh, že jste tady!“ Nikdy bych do sebe neřekl, že tohle svedu. A nikdy bych neřekl, že mi na to někdo skočí.

„Ale vy můj chudáčku!“ ozval se hlas nějaké starší paní, „jste celý uválený a zaprášený! Nezlomil jste si něco?!“

„Ale... !“ ozval se poněkud nedůvěřivý hlas průvodkyně, ale vzápětí byl přehlušen mnohohlasými „mými chudáčky!“. Měl jsem štěstí, že jsem narazil na výpravu starších dobrotivých anglických dam. Ucítil jsem jejich ruce, jak mne oprašují, ucítil jsem konzervativní vůně jejich parfémů a fialových přelivů... Po těch středověkých způsobech a smradech to byla docela radost. Pak mne dvě dámy rezolutně chytly v podpaží:

„Dokončíte prohlídku s námi, pane. Pro brýle vám potom pošleme zřízence a zařídíme, aby vám vrátili vstupné. Tak.“

„Ale...!“ znovu se ozvala kastelánka.

„Jaképak *ale*?! Snad byste nechtěla ošidit starého pána?! Když nemá brýle, tak nic nevidí a proč by tedy měl platit za prohlídku?! Navíc! Máte tady nějak *moc podivné* bezpečnostní předpisy, když mohl někam spadnout a takhle se zválet a zaprášit! Nebýt oblečen na motocykl, mohl se i *polámat*!“ Dáma vpravo mluvila přísným učitelským hlasem.

„Ano,“ řekla kastelánka, „jak si přejete, dámy. Nyní budeme pokračovat v prohlídce, prosím.“ Ustoupit přesile je občas moudré.

* * *

S rukou na obličeji a pokrčenými koleny jsem se šoural uprostřed štěbetajících dam a přemýšlel, jak velká musí být jejich víra v lidskou pravdomluvnost, když mi všechno spolkly i přes orvanou kožených bundu, pro jejíž estetický vzhled bylo naposledy učiněno očuzení v dánské hranici - nepočítám-li prach podzemí.

Prohlídka (proslyška?) se nakonec ukázala víc než zajímavou. Alfred opravdu Dány z Anglie vyhnal, stal se králem mocné říše a pro svou moudrost a udatnost získal přízvisko Veliký - buď tak, nebo

jsem zasáhl do dějin. Vévoda Wolfred skončil, jak žil - moudré a udatné dobrotisko Alfred ho dal roztrhat mezi koňmi.

„K hradu se samozřejmě váže i mnoho bájí," začala na jedné dlouhé chodbě kastelánka. Musela vše vyprávět po tisící, přesto ji to podle hlasu stále bavilo.

„Nejste unaven, pane? Mohli bychom si na chvíli sednout," skočila jí do řeči dáma, co mne vedla vpravo.

„Ne ne, paní kastelánka zrovna tak *krásně* vypráví," napodobil jsem stařecký hlas i s nadšeným zadrháváním.

„Pán má pravdu, Margaret, pojďme dál. Jsou to sice obvyklé pohádky, ale hezky se poslouchají," řekla paní vlevo.

„... o bitvě na Krvavém poli, kde Alfred Veliký, prý s Boží pomocí, porazil ukrutnou dánskou přesilu, jsem již mluvila," znovu bylo slyšet kastelánku, „ale kromě švédského berserkra, který pil krev padlých nepřátel, se prý boje zúčastnilo i několik opravdových dánských bohů.

Přesněji řečeno tři. Pro zajímavost, jeden měl mít vůz bez koní, druhý prý byl drak plivající oheň a o třetím se toho mnoho nedochovalo - prý měl kulaté nohy a leskl se. Na anglosaské straně měli pro změnu bojovat dva svatí - svatý Patrick a svatý Peytl," podle hlasu se kastelánka usmála. „Podle legend je bitva na Krvavém poli i poslední bitvou, kde se objevila archa úmluvy," kastelánka se znovu usmála, „bájivá tvořivost našich předků opravdu neznala mezí, obzvlášť v případech jako tento, kdy se stalo něco na první pohled tak nemožného jako vítězství hrstky nad velkou armádou. Přitom je vysvětlení tak prosté - odhodlanost bránit svou zem na jedné straně a žoldácká mzda na druhé."

Dámy byly legendami zaujaty:

„Váží se k historii hradu ještě nějaké mýty? Vy to tak příjemně vyprávíte, paní průvodkyně." Kastelánka, zjevně polichocena, pokračovala: „K bitvě na Krvavém poli se váže ještě jedna pověst - podle zmínky v takzvané Svatopatrické kronice do ní zasáhl i sám mág legendárního krále Artuše, Merlin," dámy se znalecky rozchichotaly.

Jedna tak okouzleně řekla: „Merlin, to je silná legenda, téměř čtyři sta let po tom, co *prý* existoval, a bojuje proti Dánům... Myslíte, paní kastelánko, že víra tehdejších vojáků a stres před bojem mohly plodit halucinace, které pozitivně působily na jejich odhodlanost?"

„Je to možné, ano," potvrdila kastelánka, „dokonce, vrátím-li se k legendám, svatý Peytl prý byl znovuvtělením Ježíše Krista. Prý léčil vkládáním ruky, ale nakonec ho prý stejně zazdili ve zdejším podzemí."

„Hledal ho někdy někdo?" vyhrkla jedna z naivnějších dam.

„Ne, myslím, že ne," řekla kastelánka a v hlase zas měla úsměv, „ale kdo ví, třeba tam dodnes ještě někde je." Tentokrát se všechny dámy rozesmály nahlas.

* * *

Prohlídka skončila na nádvoří. Když už jsem se začal bát (chystat), že dámy budu muset vyvraždit, naštěstí pro ně přišel řidič autobusu, že je čas odjezdu.

„Paní kastelánko, ručíte mi, že se o pana Patricka postaráte, dokud si pro něj ti jeho příšerní příbuzní nepřijedou!" rozkázala dáma zprava zvýšeným hlasem, a protože jsem se stále nemohl dívat, její zdvižený prst jsem si alespoň představil. Dáma zleva mne už před chvílí dovedla k lavičce a pomohla mi posadit se.

„Na shledanou, pane Patricku," ucítil jsem, jak mi její ruka na okamžik vklouzla do kapsy u bundy. Váček se stříbrňáky mám naštěstí v kalhotech.

„Na shledanou, dámy," nedal jsem na sobě nic znát.

„Na shledanou, pane Patricku!" volaly na mne všechny ostatní mým vhodně zvoleným falešným jménem.

„Šťastnou cestu!" ještě jsem za nimi zaskřehotal. Když štěbetání odeznělo, zvedl jsem hlavu a mezi prsty se rozhlédl - naprosto nutně jsem potřeboval černé brýle a nějaké noviny. Nechtěl jsem na sebe upozornit tím filmovým: „Jaké je dnes datum?! Ne den! Rok!" Navíc jsem měl pocit, jestliže jsou cesty časem možné, že by si někdo mohl dát mé pravé jméno a jméno svatého Peytla dohromady a že by tu na mne mohl čekat. A jak jinak než někdo nepříjemný.

Svatý Peytl, to jsem to dopracoval!

Přejel jsem pohledem oblohu - byla šedá, podzimní a mohlo být kolem jedenácté - můj smysl pro čas se stále nedokázal plně synchronizovat.

Na nádvoří nebylo ani stopy po kobylincích a slámě natož po černém kruhu z vyškvařeného lidského tuku. Hrubé nepravidelné

dláždění bylo nahrazeno strojově přesnými kameny, na kterých byly strojově vyprojektované nerovnosti. Muž v montérkách právě na kameny sypal nějaká semínka - vedení hradu se zřejmě zdálo, že stylový mech je poněkud řídký. Podíval jsem se doleva. Padací most byl sklopený a vstupní ulička zmizela, i hradby byly mnohem nižší a romanticky zubaté. V bývalé strážnici (z mnohem pozdější doby, než jsem tu byl naposledy) byl stánek se suvenýry - tam by mohli mít všechno, co potřebuju. Vstal jsem.

„Pane Patricku, prosím, zůstaňte sedět! Přinesu vám něco k pití. Nebo chcete raději k nám do kanceláře? Je tam tepleji," kastelánka ke mně přicupitala ze strany, na kterou jsem se nedíval.

„Ne děkuji, jsem v pořádku. Nedělejte si se mnou..."

„Slíbila jsem slečně Hawickové, že se o vás postarám," položila mi ruku na rameno a jemně mne přitlačila na lavičku.

„Tak dobrá, mohla byste mi donést šálek čaje? Bez mléka, prosím."

Počkal jsem, až zašla za roh, vstal, narovnal se a došel k bývalé strážnici.

* * *

Uvnitř bylo přítmí, tak jsem automaticky zaostřil, abych viděl jako normálně... a kupodivu to fungovalo! - Zjišťuji, že mé akumulační orgány dokážou vstřebávat energii z jídla daleko rychleji než dřív.

„A sakra!" řekl jsem.

„Prosím?!" odpověděl mi přísně vyhlížející stařík stojící za pultem.

Měl divnou strakatou kravatu.

„Nic, promiňte," hmátl jsem po stojanu a narazil si první brýle, které mi padly do ruky, „vezmu si tyhle brýle a nějaké dnešní noviny."

„Nemáme *nějaké* noviny, máme jenom TIMESY, mladíku. A měl jsem pocit, že jste říkal něco jako ‚a sakra', *mladíku*!"

„Opravdu?" shrábl jsem noviny, přeložil je a dal si je do podpaží.

Vzápětí mi došlo, že nemám peníze. Ale noviny i brýle opravdu potřebuju.

A zabíjel jsem i pro míň. Stařík na mě stále tak přísně hleděl:

„Vypadáte zanedbaně, mladíku. Jako byste neměl mnoho peněz. Neberete drogy?“

„Drogy? Ne.“ Byl jsem tak překvapený, že jsem odpověděl.

„A na prohlídce hradu jste byl?“

„Ano,“ sevřel jsem ruku v pěst a odhadl úhel, aby ho rána neposlala do vitríny s hrnečky a sklenicemi s logy Alfreda Velikého.

„Tak ty TIMESY i brýle berte jako pozornost. Kdo čte TIMESY, nemůže být špatný člověk,“ stařík se přitom pořád tvářil tak přísně.

„Mnohokrát děkuji, pane. Ušetřil jste mi *spoustu* nepříjemností,“ zazubil jsem se, povolil pěst a rychle odešel, než se vrátí ta vlezlá průvodkyně.

Příkop za branou, před pár dny plný splašků, odpadků a sraček, byl nyní jen taková hlubší terénní vlna pokrytá dokonale sestřiženým žlutozeleným trávníkem. Co mne překvapilo víc - pod hradem se rozkládalo pečlivě udržované malebně historické městečko. Podle architektury tu mohlo být tak osm set let, možná víc.

* * *

Mezi domy bylo přítmí, výlohy obchodů se leskly a mosazné lampy pouličního osvětlení byly zčernalé a omšelé. Jinak jen věkem ohlazené kočičí hlavy, úzkostlivé čisto a sem tam zákoutí se starobyle se tvářící lavičkou.

Podíval jsem se na noviny - datum bylo vlevo nahoře.

Lavička pode mnou zapraskala a naklonila se, jak jsem si zapomněl dát pozor.

Na novinách nebylo datum, které jsem čekal, datum, které mělo ležet dva dny před začátkem událostí v Praze. Bylo na nich datum, které bylo na monitoru šlupky, když jsme se tenkrát s Veronikou pokusili skočit k věznici, kde drželi Hnusáka. *Drží* Hnusáka. Když jsem odhadl čas svého probuzení a připočetl časový posun mezi Amerikou a Anglií, vyšlo mi, že mne pravděpodobnostní pole spací koule propustilo v tom samém okamžiku, ve kterém jsem pár tisíc kilometrů odsud neplánovaně zmizel do minulosti. Jako by pro časovač diktafonu těch několik dní prostě neexistovalo.

„Vy ale vůbec nevypadáte dobře, pane,“ řekla asi desetiletá holčička s blonďatými culíky a tvářila se účastně. Vůbec jsem si nevšiml, kde se tu vzala.

„Vodprejskni, parchante!“ zapomněl jsem se na okamžik. Holčičce vytryskly slzy a odběhla. Potichu jsem zaklel - na tohle si musím dávat pozor. Rychle jsem vstal a odešel, než na mne někdo přijde. Policie by minimálně chtěla vidět doklady. A kdyby mne čistě náhodou zadrželi a kdyby *čistě náhodou* někoho napadlo udělat rozbor částeček usazených na mém oblečení, možná by našli pár krevních stop. Sice ne dvakrát čerstvých, ale bezesporu lidských. Když už jsem si uvědomil, jak vypadají mé šaty, uvědomil jsem si také, že poněkud středověce zapáchám - jako něco velmi, velmi starého.

Zahnul jsem za roh a jako na zavolanou tam svítil symbol záchodů.

* * *

Před zrcadlem už jsem věděl, proč mi dámy na hradě věřily, že jsem starý muž - ten děda v suvenýrech musel být absolutně slepý. Byl jsem příšerně vychrtlý a zažraná vrstvička jemného prachu z podzemí mi dávala mrtvolně šedobílou barvu skutečně *kmetského* věku - byl jsem tím žalářním pudrem pokryt nádherně souměrně.

„No prima,“ pustil jsem vodu a vydrhnul si ruce, obličej i dokonale holou hlavu.

Když jsem se na sebe podíval znovu, málem jsem zařval. Ten zdravě růžový devětadvacetiletý ksicht, co jsem uviděl, měl sice mnoho známých rysů, ale také několik silně neznámých.

„Třeba je to tou hubeností,“ vyděšeně jsem si stiskl podivný cizí nos.

Jizva, kterou jsem měl od malička u levého oka, byla pryč, zato na nezvykle hranaté bradě jedna přibyla. A nějaké vlasy jsem přece jenom taky míval.*[1]

* * *

Když jsem se trochu vzpamatoval, bylo to vlastně logické - jestliže se mohl změnit název japonského koncernu, proč bych já měl zůstat stejný.

[1] (I když zdaleka ne tolik jako na obálce Kulhánkovy minulé knihy. Patejl)

Zřetelně mám pár předků jiných než dřív. I když se narodím až za pár set let. Zajímavé je, že vzpomínky mám původní... teda, alespoň co si vzpomínám.

Nový člověk - proto vstřebávám energii z jídla tak rychle!

„Takys mohl dopadnout jako ženská," zašklebil jsem se na svůj cizí obličej. Šok už odezněl, a zjistil jsem, že mi ksicht docela sluší. Když jsem poodstoupil a prohlédl se trochu z dálky, zdálo se mi, že jsem i vyšší a mám širší ramena. Aha! Proto se mi s tou skříní na hradě šoupalo tak snadno. „Hlavně, že jsem se nezměnil uvnitř," zašeptal jsem. Zabití stařík v suvenýrech by mi nečinilo žádné problémy.

Pořád jsem pan Hodný.

* * *

Pak jsem si mokrými papírovými ručníky vypucoval bundu, sundal a vyprášil kalhoty (to několik močeníchtivých turistů přinutilo hledat jiné záchody) a nakonec si trochu přeleštil boty. Se středověkými chrániči holení jsem vypadal jako normální motocyklový gangster z jedenadvacátého století - čili přirozeně.

„Priorita číslo jedna - peníze!" rozrazil jsem dveře záchodu a zavrčel na paní s modrým přelivem a odporným bílým mopslíkem. Starého pána, jímž jsem byl před půl hodinou, by ve mně nenašel ani rys ostrovid.

* * *

Skrz mraky prorazilo bledé slunce a uličkami hvízdal vítr. Chvíli jsem se motal městem, pak jsem zastavil před místní pobočkou NORTH-WEST BANK a dlouze studoval kurzovní lístek: pokud mne paměť neklame, světová ekonomika si stojí přibližně stejně jako předtím. I ceny v obchodech, kolem kterých jsem před chvílí procházel, vypadaly jako dřív. Snad se toho oproti *minulému jedenadvacátému století* nezměnilo tak moc; hlavně doufám, že neklesla cena stříbra. Prošel jsem skleněnými otáčecími dveřmi a elektronická nápodoba zvonku cinkla.

„Dobrý den," hlasitě jsem pozdravil. Ruce obou uniformovaných strážců sklouzly k pažbám revolverů. V Anglii se snad zbraně nosit

nesměly? Nebo ano? Hlouběji do banky se vstupovalo rámovým detektorem kovu, za kterým byla mříž s turniketem z tlustých chromovaných trubek. Jeden strážce stál před mříží (byl nápadně vysoký), druhý za ní.

Mé glocky jsou celé z plastu a keramiky, takže to zahoukání mohly být jen chrániče holení nebo mince. Nebo Pistol. Anebo pseudometalické posilovače v mém těle.

„To jsou boty," ukázal jsem dolů, „a mám taky nějaké historické mince - chci je tady prodat." Oba strážci si mne snad třicet vteřin měřili, pak ten za mříží zmáčkl tlačítko na ovládacím pultíku a turniket mne s klapnutím zámků vpustil.

Uprostřed bankovní haly stál květináč s velkou strupatou palmou.

„Tedy doufám, že je tu možné prodat mince? Stříbrné mince?" protože jsem nasadil co nejspisovnější angličtinu a lehký newyorský akcent, strážcům se v očích mihlo něco jako porozumění. *Američan*. Pažby ale nepustili.

„Vzadu u přepážky číslo šest, prosím," řekl chlap s tlačítkem. Měl křivý knír a špatně oholený podbradek.

„Děkuji," lehce jsem kývl, mé boty se na mramorové podlaze těžce rozduněly a palmě se roztřásly listy. Tak dokonce i „prosím" - přece jen, dokud je nezačnu zabíjet, jsem zákazník. Musel jsem dávat pozor, abych nějaké dlaždici nešlápl na střed - dvě stě osmdesát kilo masa a kostí prorostlých pseudokovem mi zůstalo.

* * *

„Přejete si, pane?" usmála se obstarožní dáma s brýlemi a fialovooranžovým přelivem. Jako bych obstarožních dam a přelivů dnes neviděl dost. Přepážka číslo šest byla trochu stranou od ostatních, ale když jsem sáhl do kapsy, ochranka jako jeden muž povytáhla zbraně. Když na pultík cinkl váček s mincemi, s velkým ulehčením je zarazila zpět.

Kromě kamer, které se na mne zaměřily ze všech koutů banky, mne strážci sledovali v šikmém zrcadle u stropu. Zvedl jsem hlavu a kývl na ně - okamžitě se začali tvářit, že si mne nevšímají.

„Takže copak to tady máme? Mohu?" zeptala se paní za přepážkou a ten úsměv byl tak profesionální, až vypadal opravdově.

Kývl jsem. Paní povolila koženou tkanici a vysypala mince na pult.

„Á! Alfredské denáry. Správná velikost, nádherně autenticky nepravidelná ražba," přitáhla si elektronickou váhu, dvě z mincí zvážila a třetí strčila do takového přístrojku, na jehož displeji se objevilo něco, co jsem neviděl. „Stříbro má dokonce správný poměr příměsí, jak bylo v devátém století běžné. Nádherné repliky, pane. Opravdu. Mohu se zeptat, kdo vám je dělal?" Pokrčil jsem rameny a paní se trochu zamračila: „Nemají totiž zákonem předepsaný punc... I když, tehdy mince také žádný nemívaly, a dá-li si někdo s replikou takovou práci, proč ji kazit puncem, že?" znovu ten úsměv. „Jakou částku si za ně představujete?" přeskočila na to nejdůležitější. „Nebudu zastírat, mají sice solidní sběratelskou hodnotu, ale to víte, tady v kraji je podobných mincí víc než dost... Ale jsou to nádherné repliky, obdivuhodné," nasadila si paní do oka hodinářskou lupu: „Na razidle byly dokonce škrábance, jako by bylo vyráběno původní technologií... Opravdu nádhera!"

Kdybys věděla, že právě rozmazáváš poslední otisky prstů Alfreda Velikého, důro, pomyslel jsem si. Zdvořilost jedenadvacátého století je mi stále cizí, přestože si na ni zvykám přes dva roky.

„Dvě stě liber?" nadhodila stále s tím dobrotivým úsměvem dáma.

Automaticky jsem zapnul početní funkce čipu, a než mi došlo, že nefungují, zjistil jsem, že fungují! Mé akumulační orgány dokážou absorbovat energii z potravy nejen rychleji, ale i s podstatně vyšší účinností než dřív.

Snadným propočtem jsem zjistil, že mince mají cenu minimálně dvojnásobnou. Konečně začínám chápat zdejší zdvořilost: když někoho oloupíte zdvořile, může z toho mít i dobrý pocit. A třeba se přijde nechat okrást ještě jednou. Na druhou stranu mi bylo jasné, že čtyři sta liber nikdy nedostanu; kdybych je mermomocí chtěl, paní by určitě začala mluvit o tom, že by u takových krásných mincí asi bylo potřeba zjistit, zda se někde neztratily: „Jistě rozumíte, že? A jistě si rád přijdete zítra, pane, že?" A s omluvným úsměvem by mne možná pohladila po ruce.

„Tři sta padesát," řekl jsem.

„Dvě stě padesát."

„Tři sta padesát," zopakoval jsem a použil modulaci, jakou jsem naposledy použil na Dány u hranice. Jim z toho možná běhal mráz po zádech, paní s fialovooranžovými vlasy jen zúžila oči a usmála se:

„Dvě stě padesát."

„Tři sta," řekl jsem sice tiše, ale použil jsem hlas, z kterého by se ježily vlasy i mně, kdybych nějaké měl.

„Dohodnuto," stále s úsměvem řekla *roztomilá* paní, ale opravdu jsem nevěděl, jestli jsem umluvil já ji, nebo ona mě.

„Přejděte si prosím k pokladně číslo dvě, během minutky vás vyplatíme." Ani jsem si nevšiml, ale během řeči převážila a prohnala analyzátorem všech dvacet mincí. Měla dlouhé prsty s tak krátkými nehty, až vypadaly jako okousané.

* * *

„Šek, nebo hotovost?" zeptala se sotva dvacetiletá blondýna u pokladny. Sice se snažila, ale profesionální úsměv bude muset ještě trénovat.

„Hotovost."

Banka si z mých tří set liber strhla manipulační poplatek a daň - dělalo to skoro sedmnáct procent, ale už jsem kvůli tomu nechtěl působit rozruch. Přepočítal jsem zbylé peníze, strčil je do kapsy, a když jsem procházel chromovaným turniketem, strážní mne zdvořile pozdravili. Proč také ne - loupež se odehrála správným směrem. Přemýšlel jsem, jestli obličeje na bankovkách bývaly dřív stejné, ale s britskými librami jsem mnohokrát do styku nepřišel.

* * *

„Priorita číslo dvě - informace," zašeptal jsem, až se po mně náhodný chodec ohlédl.

„Promiňte," využil jsem toho, „nevíte, kde je tady veřejná knihovna?"

„Omlouvat se, já z Berlin," zarachotil jeho akcent.

* * *

Ani ne za půl hodiny jsem knihovnu našel. Byla v prvním patře historické, pečlivě udržované budovy v uličce kousek od jednoho z mnoha titěrných náměstíček. Strmé schody do prvního patra, bytelné dveře.

Vonělo to tam papírem, voskem na podlahu, prachem a nevtíravým parfémem.

„Také byste se mohl obléknout vhodněji, když jdete mezi knihy," přísně řekla mladá brýlatá knihovnice. Příjemný obličej, střízlivá sukně do půli lýtek, nekompromisní drdol.

Sice jsem se na ni trochu zašklebil, ale upřímnost je mnohdy milejší než sebeprofesionálnější úsměv. Za libru a dvacet pencí mi vyřídila dočasnou legitimaci.

„Pan C. P. Black," pečlivě vyťukávala na klávesnici počítače, „co je to C. P.?"

„Carl Peter," pohotově jsem zaimprovizoval.

„Vaše legitimace, pane Blacku," podala mi přes monitor kartu obvyklého formátu, ještě teplou ze zapékací tiskárny. Protože už jsem byl zákazník a v knihovně jsme byli sami, slečna se mi rozhodla plně věnovat:

„Víte, že zde máme malé muzeum s vykopávkami z Krvavého pole?"

„Ale?" řekl jsem nezávazně.

„Na Krvavém poli se odehrála slavná bitva. Na hradě už jste doufám byl!?"

„Jistě."

„Tak pojďte za mnou," vstala a přísně kývla drdolem. Poznávej, nebo zemři.

* * *

„Muzeum" bylo naštěstí opravdu malé - jedna stěna v zadní místnosti vyzdobená orezlými artefakty, zbylé tři pokryté malbami lokálního umělce. Jak slečna knihovnice kráčela přede mnou, zjistil jsem, že má mimořádně zdařilou figuru. Tak jsem se s muzeem smířil.

„Tento luk je zbytek obléhacího stroje," ukázala slečna Tinkerová na stěnu (konečně jsem si při studiu jejích proporcí stihl přečíst i jmenovku). „Povšimněte si, že za ta století v zemi vůbec nezrezivěl, a dokonce i tětiva je v pořádku," brnkla na kovovou strunu, která

poslušně vydala vysoký napjatý tón. „Proč má lučiště tak prohnutý jeden konec, zatím nedokázaly vysvětlit ani největší kapacity na staré zbraně," zvedla slečna Tinkerová prst a blýskla po mně brýlemi, abych se o to snad nepokusil já. Odtrhl jsem oči od jmenovky a konečně se na tu stěnu podíval.

„Skutečně zajímavé," řekl jsem a mimoděk si pohladil temeno. Tětivu na Švédův luk musel doplnit nějaký snaživý archeolog - vypadala jako struna z piána - kromě prohnutého konce byly na lučišti i mělké prohlubně po mém předloktí.

Na co by při bitvě v poli byl potřeba obléhací stroj, jsem se slečny Tinkerové raději nezeptal.

* * *

Na rozdíl od „našeho muzea" byl zbytek knihovny až nechutně velký, s regály nacpanými *zajímavými* kronikami a folianty - než mne slečna provedla, málem mne ranila mrtvice. Nechtěl jsem ji naštvat nezájmem, protože ji možná budu za chvíli potřebovat, tak jsem svým americkým přízvukem říkal slova jako „Pozoruhodné!", „Úchvatné!" či „Neuvěřitelné!"

„To by bylo vše, pane Blacku, doufám že jsem vás příliš nenudila," slečna Tinkerová se bezbranně usmála. Ani ten drdol už nevypadal tak přísně.

„Ne. Bylo to *pozoruhodné*, opravdu, moc," zpoza brýlí jsem naposledy přehlédl několik nejzajímavějších křivek. „Teď si půjdu sednout támhle," ukázal jsem na jeden z pultů s terminály Sítě.

„O papírové informace už není zájem, jistě," povzdechla si slečna, smutně kývla hlavou a šla si sednout ke svému stolu.

Opatrně jsem dosedl do křesla, pustil terminál a vzápětí zjistil, že ani obsluha vyhledávacích služeb, ani abeceda nedošly změn. Jen mi tak blesklo, jakou mám kliku, že i angličtina je stejná jako v minulém jedenadvacátém století. Zadal jsem hledaná témata, a než se začaly objevovat první informace, měl jsem trochu času na přemýšlení.

A že bylo přemýšlet o čem.

Například o tom, jak to všechno do sebe divně zapadá. Kdyby mi například včera - před jedenácti sty čtyřiceti devíti lety (jen tak tak ale tentokrát jsem klanovou hymnu nezpíval), tedy, kdyby mi v kobce nedošla energie, nevysadily by mi oči, neviděl bych ty fosforesku-

jící pruhy a teď by ze mě byla jen pseudokovem prorostlá mumie visící v řetězech, svrasklou tvář pod nezničitelnou fólii rozpukanou šílenstvím.

Nebo jak to, že mne diktafon vzbudil tak přesně? Kde se vzala vazba mezi mým probuzením a mým zmizením v minulosti? Měl jsem z toho opravdu divný pocit: jako by mnou někdo manipuloval.

Jenže kdo?

Na monitoru naštěstí začaly nabíhat informace.

V českém Kurýrovi byly tytéž zprávy jako dřív. Probíral jsem jednotlivá starší čísla: Vloni v zimě šílenec zvaný Plzeňský Kat rozstřílel půl Prahy ze samopalu - to je moc staré... aha tady: Útok Křižáka a Kyberkentaura byl vydáván za reklamní akci; dál: zničení pražské čtvrti teroristickým útokem na plynovou rozvodnu, pád Elvířina letadla, divoký únos reportérky ACTION TEAMU, přestřelka na kbelském letišti; pak zprávy přejaté z amerických agentur: Jeden terorista zadržen, po druhém se intenzivně pátrá - z obrazovky na mne vykoukl můj obličej. Co mne překvapilo, byl to můj *nový* obličej. Jak jsem nechápavě zakroutil hlavou, padl mi pohled na logo výrobce monitoru. HEWLETT-PACKARD. Aspoň něco se nemění. Elektronikou HP byla původně osazena i šlupka - u vývojového oddělení stejné firmy jsme si v minulém jedenadvacátém století zadali výrobu některých náhradních dílů. Bůh ví, jestli v té objednávce a v tom, že ve čtyřiadvacátém století HP povstane z trosek a bude vyrábět násobiče pravděpodobnosti, není nějaká souvislost.

Po českých novinách jsem si pročetl světové - z toho, co mne zajímalo, tam bylo zhruba totéž.

Zvláštní věc, nikde ani slovo o Pohřbených. Můj časový dvojník z tohohle století (já sám jsem to přes nový obličej být nemohl, já si na ně pamatuju), tedy *on* zřetelně problémy s ožíváním mrtvých neměl.

Pak mi vyhledávací rutina začala dodávat druhý okruh požadovaných údajů - téma obecná historie dvacátého a jedenadvacátého století.

Tím se mi trochu ozřejmil proces vývoje lidské společnosti a *trochu* dost se mi ulevilo. Přes vyvraždění franské jízdy a přes nečekané Alfredovo vítězství se většina hlavních událostí (co si teda pamatuju) odehrála přibližně stejně jako posledně. Snad jen druhá velká válka v Evropě začala o pár let dřív (opět ji zahájilo Německo) a iniciátor se

minule nejmenoval Armin Hitler; monarchie v Anglii nebyla zrušena už v roce 1995 a nekonečná Africká válka měla trochu jiné mezivýsledky. A vlastně je to logické - děje vždy směřují ke stavu s nejnižší energetickou náročností, tak je určitý rozptyl ve vstupních datech může buď urychlit, nebo zpozdit, ale stejně se nakonec odehrají. Z toho plyne, že nemá smysl, abych se jakkoli pokusil ovlivnit Velkou Katastrofu, která Zemi promění v to, jak vypadá v čtyřiadvacátém století. Ale protože čtyřiadvacáté století je z hlediska toku času poslední časový úsek, který je lidstvu (v tomto Čase jen mně) znám, co bude potom, ovlivnit mohu - jako každý. Například co se bojů s Protivníky týče. Jinými slovy: Že se to, co už se jednou stalo, stane podruhé i po další stejně, ještě neznamená, že se to, co se ještě nestalo, stane tak, jak si někdo přeje. Ještě jinými slovy: osud opravdu neexistuje.

Třetí dávka informací byly „poloveřejné“ zprávy amerických bezpečnostních služeb. Mezi takovými zprávami bývá spoustu zajímavého - kdo umí hledat, nalezne v horách dezinformačního balastu (například) maskované hlášky od hackerů, kteří tak inzerují své schopnosti proniknout do skutečně tajných i přísně tajných míst počítačových sítí.

Nikdy jsem nepochopil, že si toho nikdo kompetentní nevšimne - on to asi nikdo kompetentní nečte, v domnění, že to je přesně ta hromada nesmyslů sloužících k uklidnění (oblbnutí) zvídavé veřejnosti, jak ji tam někdo jiný kompetentní nechal napsat. Obvykle je to o tom, jak je svět krásný, teroristé sice existují, ale jsou pod kontrolou, a demokracie vpřed! Pod průhledným systémem hesel je vždy připraveno několik tajemně se tvářících zpráv pro ty opravdu nejzvídavější občany, kteří se potom cítí jako elektronická Mata Hari. Takže ani ohlupovací praktiky tajných služeb se nezměnily - důležitý poznatek, budu-li potřebovat dobře placenou práci.

Bezkontaktně jsem se přihákoval čipem a pustil do Sítě Stopaře.

Software z čtyřiadvacátého století chvíli válcoval dráty a děsil počítače i administrátory po celém světě, pak se ale vrátil s výsledky mírně řečeno mizivými: Hnusáka opravdu drží v té tajné věznici pro mimozemské inteligentní entity v americké Tacomě. Jinak byly všechny informace, které mne zajímaly, chráněny tak, že se k nim neprokousal ani Stopař. Ale na druhou stranu přinesl pár adres zají-

mavých počítačů - na jedné belgické bych se podle několika příznaků mohl něco dozvědět o Křižákovi s Kyberkentaurem.

Zcela veřejně jsem se na Belgičany napojil. Tamní počítač se tvářil jako všední informační server firmy zabývající se výrobou a distribucí chemických hnojiv. AGROCHEM se jmenovala. Jediné, co jsem na jejich stránce nalezl trochu vzrušujícího, bylo prohlášení radikální ekologické skupiny *Zelený úsvit* o hrozbě atentátem. Hnojivová firma to používala jako reklamu. Přesto právě v tomto počítači Stopař před pár minutami málem zkolaboval. Kdyby se...

„Dobrý den," vyrušilo mne klapnutí dveří. Mrkl jsem přes monitor a dva muži ve strakatém turistickém oblečení s batůžky na zádech ve mně nevzbudili zájem. Začali se slečny Tinkerové vyptávat, kudy se v tomhle „zatraceně spletitém městečku" dostanou k hradu. Sklonil jsem oči zpět k obrazovce. Kdyby se...

„Tři ulice doleva, kolem kašny a pak se raději znovu zeptejte, pánové," odpověděla knihovnice. Přestože na podobnou otázku musí odpovídat docela často, odpověděla trochu příliš neurčitě. A trochu *příliš rychle*.

Zdvihl jsem hlavu a rázem pochopil, že jsem si spletl priority.

Priorita číslo dvě neměla být „informace", ale „náboje do glocků".

* * *

Zíral jsem do hlavní dvou krátkých reaktivních pušek. Jak byly krátké, tak měly nechutně velkou ráži. Ti Turisté mne nechtěli zadržet, chtěli mě zabít.

Knihovnice zpod pultu tasila malý samopal s elektronickým tlumičem a oči za brýlemi už vůbec nevypadaly bezbranně.

I ty, slečno Tinkerová! Proto byla ta prohlídka tak obšírná, aby se sem Turisté stihli dostat.

Cvakla pojistka.

* * *

To už jsem ležel pod stolem a horečně rval prsty do rukavic od kombinézy.

Samopal se jedovatě rozsyčel, trhané světlo rozvířilo tvrdé stíny, vybuchlo několik monitorů, zasypalo mne sklo, třísky z intenzivně perforovaného stolu šlehaly po tvářích a kulky ničily podlahu těsně kolem - kupodivu mne zatím žádná nezasáhla. A ani žádná z těch raket zatím nepřilétla.

Zatím.

Pak střelba ze samopalu přestala.

Přihladil jsem si manžety rukavic k rukávům kombinézy a nadzdvihl se - roztřepenými dírami ve stole bylo vidět, jak se opatrně blíží nohy v těžkých turistických botách.

Vstal jsem.

„O co jde, pánové?“

Reaktivní puška zaburácela - a zase jednou štěstí. Nebyla to raketa, ale tenoučká vystřelovací síť se závažími v rozích - tedy, ne že by zrovna tohle bylo štěstí. Štěstí bylo v následujícím: Jak se síť rozvinovala, narazila levou stranou do regálu s knihami a s ošklivým zasvištěním se omotala kolem něj, místo kolem mě. Takže mne přece jen nechtějí zabít, ale chytit. Tím hůř. A ještě hůř, dost přesně vědí, jak na to. Proti síti z devátého století byla tahle navíc odporně lepkavá.

Saltem jsem přeskočil stůl a druhá síť mi škrtla o záda. Prkenná podlaha praskavě zaduněla a ze stropu se odloupl kus omítky. I bez bojové rychlosti se dokážu hýbat zatraceně rychle - zjišťuji, že podstatně rychleji než dřív. A v boji muže proti muži je mých dvě stě osmdesát kilo nezanedbatelná výhoda.

* * *

Plnou silou jsem kopl bližšího Turistu do břicha. Z pusy mu vylétlo něco jako žaludek, uhnul jsem proudu krvavých zvratků a mrtvola prolétla regálem s folianty.

„Stůj!“ práskl hlas slečny Tinkerové.

Hmátl jsem po Pistolu, ale to už mě zasypávala dávka ze samopalu. Na to, jak byl malý, to se mnou cvičilo až nehezky - musela používat něco jako průbojné střelivo. Dalším zjištěním bylo, že má kombinéza je stále stejně neprůstřelná jako dřív a fóliový implantát na hlavě také. Černé brýle se mi rozstříkly po obličeji a po dalších dvou kulkách do hlavy mi křuplo v krku.

Zaútočil jsem rukama.

V té chvíli mne druhý z Turistů zasáhl do nohou. Naštěstí jsem zaregistroval záblesk jeho zbraně, takže jsem instinktivně uhnul a síť mi omotala jen levou - stejně to stačilo. Jak jsem byl v rozběhu, vysekl jsem druhé, tentokrát neplánované salto. Slečna Tinkerová stále pálila a vyceněné zuby jí v ostrém rytmu divoce jektaly.

Letěl jsem směrem k ní a kolem hlavy mi poletovaly dýmající knihy a útržky hořícího papíru. Těsně než jsem dopadl, jsem se odrazil rukama od podlahy, ale tentokrát mi trik s kopnutím do břicha nevyšel. Naštěstí - bůh ví, co by vyskočilo z pusy slečny Tinkerové.

Dopadl jsem na záda a zjistil, že tady v těch místech je podlaha nějak odfláknutá, Slečna dokončila hadovitý úskok (divné spojení slov, ale opravdu to tak vypadalo), roznožkou se přenesla přes převtácený stůl, a jak jsem se hrabal z prolomených prken, snad ze tří centimetrů mne střelila do oka.

Odražená kulka zaječela, na blyštivém povrchu mé levé čivy se objevila čmouha, slečně se zakouřilo z drdolu a na pikosekundu mi vypadl obraz.

„Takhle to prostě nepůjde," vytrhl jsem kácející se knihovnici samopal a vystřílel zbytek zásobníku do druhého Turisty. Zrovna mířil, aby mne další síť omotala definitivně.

Slečna Tinkerová měla nabito něčím skutečně účinným, Turista se rozlétl po celé čítárně.

* * *

Knihovnice se zatím natolik vzpamatovala z průstřelu drdolu, že zkusila karate - dvakrát mi vší silou dupla na krk.

Já jsem se stále nemohl vymanit z podlahy - síť kolem mé nohy se zamotala do rozbité fošny a nešla uvolnit. Namířil jsem pod drdol a stiskl spoušť. Ta poslední rána do Turisty ale byla opravdu poslední.

Tak jsem chytl samopal za řemen a švihl jím jako řemdihem. Ale slečna zase uskočila - nechápal jsem, kde se v ní ta rychlost bere, v knihovnici. Část těch křivek pod šaty musely být zatraceně dobře vytrénované svaly. Slečna mi odsprintovala ze zorného pole.

„Kurva fix!“ rval jsem za síť, pěticentimetrová prkna pružila, ale stále jsem se nemohl osvobodit. Slečna Tinkerová se ozývala odněkud z muzea.

Vzápětí se otevřely dveře ze schodiště, ale tentokrát nevešli žádní Turisté, ale čtyři charakterističtí pánové v dlouhých kabátech.

„Něco se posralo!“ řekl první z nich.

Zvedl jsem prázdný samopal, o kterém oni nevěděli, že je prázdný, a vykoukl nad převrácený stůl.

„*Pryč*!!!“ Jak ten první uskočil, všichni se skáceli do dveří.

Následoval poměrně hlasitý rachot - schody do přízemí jsou skutečně strmé.

„Já tě...!!!“ vyřítila se z muzea slečna Tinkerová, v obou rukou ten obrovský luk. Pod knihovnickou blůzkou se napínaly bicepsy, sukně roztržená roznožkou přes stůl vlála kolem boků a od nohou v kotníčkových botkách létaly rozsypané knihy.

„Stop!“ řekl jsem změněnou modulací.

Fungovalo to, protože slečna ještě zrychlila.

„Děláte to pro peníze, nebo z přesvědčení?!“ zařval jsem. „Když se přidáte ke mně, dám vám desetkrát víc!“ Doufal jsem, že i v současném jedenadvacátém století se zabíjí výhradně pro prachy.

„Kde chceš to desetkrát víc vzít?!“ slečna zabrzdila těsně mimo můj dosah, rozkročila se a rozpřáhla se lukem k bodu. Vyjma té roztržené sukně to odspoda nevypadalo moc dobře.

Hluk ze schodiště se začal ozývat organizovaněji. K prvnímu dupání se přidalo druhé.

„Čtvrt tuny ruského heroinu!“

„Drogy?! Nikdy!“

Pochopil jsem, že mne těmi řečmi chtěla jenom rozptýlit - peníze ji nezajímaly. Kupodivu!

Luk začal s obrovským zrychlením klesat. Ne že by mi mohl ublížit, ale cítil jsem cosi jako značné psychické nepohodlí.

* * *

Cukl jsem hlavou, takže mne minul a zarazil se do podlahy. Chytl jsem chladné železo a trhl jím. Fungovalo to stejně jako na Švéda - jako pákový katapult. Slečna Tinkerová přesvištěla místnost a dopadla do regálů na druhé straně čítárny. Padající knihy vydávaly hla-

sité tleskavé zvuky. Zapřel jsem se o luk, a rozštíplé prkno, neoddělitelně sešmodrchané s mou sítí, konečně prasklo. Ta síť, přestože vypadá jako pavučina, vydržela.

Ve dveřích se objevila šestihranná hlaveň dlouhého zabijáckého revolveru. I ti čtyři v kabátech mi možná chtějí ubližovat.

Strhl jsem si síť z nohy a rozběhl se k muzeu. Podlaha se rozhoupala a luk byl opravdu těžký.

Slečna Tinkerová už se zvedala, v rukou zakrvácenou reaktivní pušku po druhém Turistovi. Síť následující po houkavém výstřelu mi prolétla nad hlavou - naštěstí se nerozbalila.

Pak mne mezi lopatky zasáhly tři rány z revolveru.

To už jsem byl v muzeu.

* * *

Dobře jsem si pamatoval, že vedle luku visely i ilustrační šípy. Byly sice ilustrační, ale celokovové, čili dostatečně fortelné.

„Tak se ukaž, Patejli," jeden jsem si dal mezi zuby, druhý založil do tětivy a vší silou se zbraň pokusil natáhnout. Nebylo to zas tak těžké.

I když, nebýt mé nové tělesné konstituce, bez bojové rychlosti nevím, nevím.

* * *

„Sakra!" První z dlouhých plášťů běžící čítárnou začal divoce brzdit, ale knihy se mu smekaly pod nohama.

To jsem vykoukl z muzea.

„A *sakra*!" vydechl druhý a z běhu se vrhl za převrácený regál.

Pustil jsem tětivu.

Ze zadrnčení mi zatrnulo v kostech a šíp v zubech zabzučel jako ladička - a opět - odvážnému štěstí přeje. Trefil jsem.

* * *

Obrovský šíp prolétl brzdícímu muži břichem a kovové stabilizátory s sebou vzaly jeho vnitřnosti. Muž se scukl jako propíchnutá

sex-puppe a šíp se i s pružící vlečkou střev zasekl do dveří na schody.

Druhý dlouhý kabát vykoukl zpoza regálu a obličej měl zacákaný krví.

Ostatně jen máloco v místnosti nebylo zacákané krví.

V té chvíli se opět zapojila slečna Tinkerová a samopal, který jsem neprozřetelně upustil u díry v podlaze.

„Sakra!“ řekl jsem tentokrát já, když mne jedna z kulek zasáhla do oka a druhá do lučiště a vibrace mi projely tělem jako cirkulárka. Uskočil jsem do muzea a rukávem si z čivy otíral kovovou čmouhu.

To, co jsem uviděl, nebylo moc povzbudivé - některá z kulek přesekla tětivu. Vyplivl jsem zbytečný šíp, chytil luk jako palcát a přitiskl se ke zdi.

* * *

Přestože mne nemohla vidět, slečna Tinkerová stále střílela - a kupodivu, když jsem se zaposlouchal, do syčení jejího samopalu se ozývala hluboká pufnutí. To byl ten obrovský revolver se zapnutým tlumičem.

Ta pufnutí byla přesně dvě.

Následovalo krátké zaječení.

Jedno.

Pak ticho.

Chápal jsem sice, co se stalo, ale nechápal jsem proč.

Opatrně jsem vykoukl.

Slečna Tinkerová se kradla při zdi čítárny, a zároveň se snažila sledovat dveře do muzea a dveře ven. Z dlouhého pláště, který se před mou lukostřelbou kryl za regálem, byla vidět jen zakrvácená ruka - bolestí zkroucené prsty mířily na krvavé cákance na stropě. Slečna Tinkerová mne naštěstí nezahlédla a právě se dostala do míst, odkud přes regály nemohla vidět ani na dveře - a udělala chybu, že zrovna v ten moment začala zkoumat stav nábojů v zásobníku. Dveřmi nehlučně proklouzl třetí dlouhokabátník a namířil bezpažbou opakovací brokovnici na místo, kde se slečna po několika krocích musí objevit.

Ani on si mne nevšiml, ale já si všiml, že se mu vůbec nechvějí ruce.

V hlavě se mi to začalo otáčet. Společníci slečny Tinkerové po mně stříleli sítěmi. Kabátníci rovnou pětačtyřicítkou. Z toho plyne, že bych víc informací mohl dostat ze slečny - chce-li někdo někoho zajmout, chce se ptát, a chce-li se někdo ptát, znamená to, že už něco ví.

Slečna Tinkerová zaklapla zásobník - já ustoupil hlouběji do muzea a opřel luk o stěnu. Kabátník s brokovnicí se zavlnil v bocích, jak před střelbou hledal pevnější postoj. Pod slečninými kroky povrzávala prkna.

Na Pistol to bylo příliš daleko.

„Jáááááá!!!!“ zařval jsem statečně, ale po příliš krátkém rozběhu jsem přeskočil sotva čtvrtinu čítárny.

Ještě jsem letěl a brokovnice už mým směrem chrlila oheň.

* * *

Ale ta vzdálenost nakonec stačila.

* * *

Dopadl jsem vedle šípem vykuchané mrtvoly.

Ze spár podlahy vyrazily kotoučky prachu.

Chytil jsem střeva křižující místnost a prudce trhl - stejně prudce narazily šípem proseklé dveře do kabátníka s brokovnicí. Další výstřel šel vedle. Vzápětí to dostal ze samopalu.

Do hlavy.

Krvavé zuby zarachotily po podlaze jako přetržené korále.

* * *

Za okamžik jsme se slečnou Tinkerovou (opět) stáli proti sobě - jako asi před třemi hodinami, když jsem se do této tiché poklidné knihovny přišel zapsat.

Ten čas ale letí.

Slečna měla v rukou samopal, z těch mých stékal obsah kabátníkových střev - radši jsem si je držel od těla.

„Jestli řeknete ‚ruce vzhůru‘, tak neposlechnu,“ řekl jsem.

Slečně do očí padal pramen vlasů z rozstřeleného drdolu a přísně špulila rty.

„To nejste vy!“ řekla obviňujícím tónem a kupodivu na mě nenamířila samopal ale prst.

„Nevím, kterého ‚vy‘ myslíte, ale tohle jsem já,“ chtěl jsem si poklepat na prsa, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslel.

„Nejste ten, na kterého čekáme!“ znovu ten tón.

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou.

„Církev Zářícího Spasitele. To jsme my!“ slečně zaplálo v očích podivné světlo: „Bylo předpovězeno, že se v tomto městě zjeví Temný Prorok, který světu odejme spásu, která přijde skrze Zářícího!“

Byl jsem mírně řečeno mimo mísu:

„Zářící Spasitel? To myslíte Krista? Křestním Ježíš?“ dodal jsem, když se jí rozšířily oči. Ale nebylo to šíření z nechápavosti, ale z mého ignorantství. Vzápětí jsem zjistil, že se členové téhle církve nekřižují, ale tak divně třikrát tlesknou a samopal v rukou přitom nevadí: „Kristus! Falešný mesiáš, který na lidstvo vrhl tisíce let temnoty. Zářící Spasitel je... Vy jste křesťan?!“ hlaveň zbraně se pozvedla.

„Kdepak! Věřím jen...,“ chtěl jsem říci svému klanu, ale řekl jsem: „Sobě.“

„Tak to ještě nejste ztracen pro vykoupení skrze Zářícího... Nechcete si umýt ty sračky z rukou?“

„Dobrý nápad, pokud mne přitom nestřelíte do zad,“ usmál jsem se.

„Nemusíte mít strach,“ slečna se zatvářila zase tak trochu jako knihovnice: „Asi se vám budu muset omluvit,“ rozložila rukama, „tohle byl opravdu omyl. Ale na druhou stranu,“ pokračovala, když jí do zorného pole padlo bezhlavé tělo kabátníka, „alespoň jsme zjistili, že nás sledovali tihle,“ sklonila se a začala mrtvole šacovat kapsy. Já jsem se přesunul do výklenku s umyvadlem a zapracoval na rukou. Proč o sobě ta ženská pořád mluví v množném čísle?

Za oknem bylo vidět průčelí protějšího domu, a když jsem trochu vykroutil krk, i pruh šedé oblohy. Slunce, už tak bledé podzimem, mizelo v houstnoucích mracích.

„Kdo to byl?“ vrátil jsem se do čítárny a papírový ručník se mi trhal mezi prsty.

„Buď anglická, nebo americká tajná služba,“ odpověděla slečna Tinkerová. „Vrazi. Žádné značky na šatech, povolání v pasech až

nezvykle usedlé - na tohle," zvedla obrovský revolver, po jehož kulkách mě ještě svědilo v zádech. Vzal jsem jí zbraň a z hromádky věcí po kabátníkovi vytáhl kulatý zásobník s šesti obrovskými náboji. Slečna Tinkerová neprotestovala.

„Řekněte, odkud máte tu neprůstřelnou výstroj?" ukázala na mé oči a díry v bundě. „Zlaté... duhovězlaté implantáty jsem ještě neviděla, ta ochrana obličeje - a jak jste napnul ten luk, to byl řízený adrenalinový šok?"

Pokrčil jsem rameny:

„Vy mi spíš řekněte, jak jste poznala, že nejsem ten Temný Prorok?"

„Proč?"

Pokrčil jsem rameny.

„Temný Prorok by použil zbraň, která by... Která by... Neví se přesně *co by*. Ale určitě by nekopal lidi do břicha, neskákal tady jako Tarzan a nestřílel z luku - i když uznávám, že to bylo účinné. Kde jste se naučil tak bojovat? Kdybyste nebojoval, jenom bychom vás prohledali a nechali být. A Bratři mohli být naživu!" dodala a z jejího hlasu znělo obvinění.

Ještě že jsem nechal Pistol v kapse!

„Kdo to mohl vědět?"

„To je pravda. Já jsem pak také bojovala, instinktivně, jak mne vycvičili," tentokrát z toho zněla obhajoba.

„Vycvičili? Knihovnici? Kdo? Proč?"

„No přece Církev, abych mohla zneškodnit Temného...," nedomluvila.

„Možná bychom to tu měli zamknout a vy byste měl zmizet, je tady - hm - nepořádek. Zajdu na policii a něco jim namluvím."

„To by mě zajímalo, co se dá policii namluvit o pěti rozstřílených mrtvolách." Někde v hlavě mi tak divně cinklo. Potlačil jsem to a zeptal se: „Jak dlouho tady pracujete?"

„Nikdy jsem nepracovala jinde a ani pracovat nesmím. I když teď...," zase nedomluvila.

Výslech a likvidace. Ano. Budu ale muset být trochu obezřetný, zkušenosti mne naučily zahrávat si s církvemi poněkud opatrněji - jsou na zabíjení svých příslušníků nezdravě háklivé.

„Nevadilo by vám, kdybych se k vám přidal? Aspoň zatím? Nevyznám se tu, a navíc mi ukradli motorku," vrátil jsem se k legendě „motocyklový gangster".

„Ne. Tedy ano. Tedy nevadilo." Průzračné oči slečny Tinkerové naznačily, že už přesně ví, kde se vzal můj výcvik a mé neprůstřelné vybavení. Motocyklové gangy budou i v tomhle jedenadvacátém století silné a bohaté. Jenom jsem nechápal, že jsem si průzračnosti těch očí nevšiml, už když mi vyplňovala čtenářský průkaz.

Navíc jsem si uvědomil, že je má podezřele zelené. Podezřele *hezky* zelené. Ten výslech nebude snadný.

* * *

„Haló, slečno Tinkerová! To jsem já!" ozval se třaslavý hlas a začala rumplovat klika. Oba jsme namířili na dveře.

„To je paní Silvershirtová," zašeptala slečna a sklonila samopal.

Zastrčil jsem revolver pod bundu.

„Tak halóóó! Odemkněte mi!" hlas za ty dvě vteřiny přetékal netrpělivostí. Dveře byly zaklíněné nohou bezhlavé mrtvoly v dlouhém kabátě, a jak se hýbaly, mrtvola čvachtala. Při pohledu na mrtvého už jsem věděl, co bylo to cinknutí v hlavě před chvílí - alespoň jeho část - a už jsem věděl, že bych možná měl začít spěchat - *bychom* měli začít spěchat. Ti kabátníci přece byli *čtyři*.

„Budou problémy - a být vámi, na policii bych rozhodně nechodil. Ti v kabátech byli čtyři," řekl jsem polohlasně.

„*Halóóóóó*!" dveře se pod vzteklým klepáním začaly otřásat. Slečna Tinkerová strnula, jen oči jí jezdily ze strany na stranu: „Ale já nesmím opustit knihovnu. Až přijde Temný Prorok, musím... Ale jestli jeden z těch vrahů unikl, jsem prozrazena. Ale oni nás stejně sledovali a stejně jsem sama. Co mám dělat? Co mám...? Musím do Londýna!" prudce se na mě otočila.

„Proč? Proč ne," dodal jsem rychle.

„No tak *halóóó*! Otevřete mi! Mám svá práva! Budu si stěžovat!" řezavý hlas paní Silvershirtové začínal přeskakovat.

„V Londýně je náš hlavní svatostánek a žije tam anglický Otec. On mi poradí. *Nám* poradí," ukázala na mě, „pomohl jste mi, přestože jsem vás chtěla zabít, a nejste křesťan - na to *my* nezapomínáme."

„Tak do Londýna. Máte auto?" zvedl jsem z podlahy brokovnicí.

„Ano. Vezměte i tohle," podala mi obě reaktivní pušky a ukázala na dlouhý tmavomodrý plášť na věšáku. Přehodil jsem ho přes zbraně.

„Halóóó!!! Halóóóóó!!! Já vás slyším! Jestli okamžitě neotevřete, jdu na policii!" stařena za dveřmi začínala chrlit plameny.

„Potřebujete se trochu převléct," zastavila mě slečna Tinkerová.

„Do čeho ale?"

„Něco najdem v autě. Připraven?"

„Jo." To už jsme stáli u dveří.

Slečna si přihladila roztrženou sukni, v levé ruce kabelu se samopalem.

„Tak poď, babizno," odvalil jsem mrtvolu, otevřel a slečna Tinkerová stařenku praštila mezi oči. Církev Zářícího Spasitele se s nevěřícími nemaže.

Slečna knihovnice ještě nakopala chroptící paní Silvershirtovou dovnitř, zamkla a už jsme sbíhali ze schodů.

* * *

Na ulici byl příjemně čistý vzduch, ale odněkud zdálky se ozývalo houkání policejních sirén.

„To v tomhle klidném městě asi není moc běžné?"

„To houkání? Kvůli jinému než kvůli nám to být nemůže," řekla slečna a rychlým krokem vyrazila doprava.

Naštěstí začínalo mrholit, tak nebylo moc chodců.

* * *

„Možná nebude nejlepší nápad, jet vaším autem," řekl jsem, když slečna zastavila u jednoho stroje zaparkovaného v řadě u obrubníku.

„Proč? Máte snad něco proti *anglickým* automobilům?"

„Ale kde!" pokusil jsem se svůj vědomě americký přízvuk co možná potlačit, „ale policie asi zjistí vaši značku."

„To je pravda! Co budeme dělat?"

„Půjčovna?"

* * *

Za dvacet minut už jsme seděli ve velkém landroveru a projížděli kolem zadní strany poutače vítajícího v Daleronu, městě, ve kterém se zrodila sláva Alfreda Velikého. Nebe už docela ztmavlo, mraky zalehly zem a mrholení přerostlo v jemný déšť. Když kousek za městem začal les, už se z něj plazila charakteristická šedočerná mlha.

To, že jsem v nabídce chromovaných amerických jeepů vybral hranatý lahvově zelený (anglický) landrover, slečnu Tinkerovou naladilo poměrně přátelsky. Přestože zřetelně měla o čem přemýšlet, přemáhala se a snažila se udržovat společenskou konverzaci. Další věc, která je stejná jako v minulém jedenadvacátém století, a zároveň další věc, kterou na tomhle Čase nechápu - to žvanění o ničem, jenom aby nebylo ticho.

Odpovídal jsem „hmm“, „mhm“ a „aha“. Pak jsem zjistil, že je mi klikatá neširoká asfaltka nějak povědomá, vzápětí jsem zjistil proč: Před jedenácti sty čtyřiceti devíti lety tudy vedl úvoz plný kobylinců. Ale to pojedeme blízko šlupky!

„... jaký je váš názor?“ dořekla slečna Tinkerová a já si uvědomil, že vedla přibližně pětiminutový monolog.

„Mhm,“ pokýval jsem mnohoznačně hlavou a zvedl obočí. Podívala se na mě tak divně přemítavě.

„Pěkný les,“ řekl jsem a ukázal palcem doprava, „musí v něm růst spousta hub.“ Při takovéhle konverzaci bývá obvykle jedno, o čem kdo mluví, hlavně když se mluví. Slečna Tinkerová zareagovala a přeskočila téma, přesně jak jsem čekal: „Vy jíte houby? Tak tady odsud ne. Není to ani tak les jako vojenské pásmo. Mají tam pokusnou stanici nebo výzkumný ústav nebo jak tomu zrovna říkají. Ploty, obranné roboty, hlídky, psi a tak.“

„Ale?“ tohle mne zajímalo docela dost.

„Ano, už strašně dlouho. Stojí tam takzvaný Černý menhir, který vojáci zabrali i s celým lesem už ve čtyřicátých letech minulého století - první plot je dvacet metrů od silnice. Vojáci několikrát sestřelili novinářské vrtulníky, které se tam chtěly dostat, říká se.“ Z hlasu slečny Tinkerové znělo velké rozhořčení. Proč, to mne také zajímalo. Nad několika zabitými novináři to určitě není.

„Co je to ten Menhir?“ tuhle otázku jsem položit musel - čekala se.

„To nikdo neví. *My* víme, že je nadevše posvátný a že zároveň souvisí s příchodem Temného Proroka. Ale vojáci nám od čtyřicá-

tých let minulého století neumožňují přístup - do čtyřicátých let držely generace Bdělých u Menhiru nepřetržitou hlídku - přes tisíc let! A oni nám to znemožnili!“ zahrozila slečna k lesu. Tím *My* zřetelně myslela Církev Zářícího Spasitele.

„Tak jste se přesunuli do knihovny?“ odskočil jsem od tématu, který se stával příliš citově zabarveným.

„Ano. Vždy byli určeni a vycvičeni Tři Bdělí. A když Církev nemohla držet stráž u Menhiru, knihovna byla další logické místo. Temný Prorok bude potřebovat informace, neboť jeho mysl bude zastřena,“ zesílila hlas do slov, která určitě slyšela mnohokrát opakovat - vypadalo to na kus nějaké modlitby. „Proto jsem si vás s ním spletla. Choval jste se podobně, jak bylo předpovězeno,“ přešla do normálního tónu. Na Dva ze Tří Bdělých, které jsem kvůli jejímu „omylu“ zabil, si očividně ani nevzpomněla. Jaká to sakra musí být motivace, aby někdo po tisíci letech čekání stále věřil nějaké prastaré báchorce, a jaký to musí být výcvik, aby někdo tak bez zaváhání zaútočil. Ale minimálně jedna tajná služba na Temného Proroka věří také. Zřejmě to má něco společného tady s těmi vojáky.

Ostatně, já na legendu o Temném Prorokovi věřím také.

Svatý Peytl, teď Temný Prorok - to je kariéra. Ještě že tu není nějaký muslim, bůh ví, co by ze mě udělal on.

Venku se stmívalo a slabý déšť přešel na déšť. Kapky se hlasitě rozbubnovaly po střeše a voda začala v podběžích ostře sršet. Odřadil jsem a landrover pustil stěrače na stálý chod.

„A to vaše Církev opravdu držela stráž nepřetržitě celá ta léta?“ nedalo mi nezeptat se.

„Ano,“ odpověděla, jako by nebylo nic snazšího, „mnoho generací Bdělých se vystřídalo ve svaté instituci Tří.“

„A to vás nepřekvapilo, že byste na toho Proroka narazila zrovna vy? Zrovna *dneska*?“ mrkl jsem na ni.

„Ne.“

„Ne?“ znovu jsem na ni mrkl, ale myslela to smrtelně vážně. „A co kdyby přišel teď? Přesně *teď*?“ pro zdůraznění přítomného času jsem prstem zaklepal na palubní desku. Odpovědělo mi jen bzučení stěračového motorku a všiml jsem si, že se slečna Tinkerová začíná třást. Pak přece jen promluvila:

„Nevím. Ale knihovna je zavřená, takže by musel počkat do zítra. Anebo by musel jít jinam. Opravdu nevím. Proto musím do Londýna," přitáhla si klopy pláště, který odmotala ze zbraní.

„A nebudete mít problémy, že jste mi všechno řekla? Asi to bylo dost tajné, ne?"

„Celá naše Církev je tajná. Absolutně tajná. Nelze ji zradit. Vy jste mi ale zachránil život, přestože jsem na vás útočila. To je, je to... Otec vám vše vysvětlí."

Pak bylo konečně ticho.

* * *

Déšť ještě zhoustl, setmělo se už docela, voda od kol přestala sršet a začala v podběžích hlasitě bušit. Zelené světlo palubní desky proměnilo tvář slečny Tinkerové na posmrtnou masku - jako bych to už někde četl.

Přemýšlel jsem, jestli se něco o té vojenské základně nebo o Černém menhiru dochovalo do čtyřiadvacátého století, ale nevzpomněl jsem si na nic. Kdyby šlupka zůstala na místě až do mého Času, jako člen klanu Pilotů bych o tom musel vědět. Ale šlupka může zmizet jenom za mého přičinění - jenom já se do ní dokážu zároveň dostat a zároveň ji transportovat. Žádná, ani Velká Katastrofa nemůže hnout pravděpodobnostním polem. To ale znamená, že vyřeším problém s cílením skoků a někam se vypařím, nejspíš právě do čtyřiadvacátého století, a protože časová duplikace hmoty zřetelně není možná, objevím se přesně v okamžiku, kdy jsem se tehdy ztratil v minulosti. Tedy spíš kdy se ztratím... Možná je v tomhle jedenadvacátém století můj mozek v pořádku.

„A co prsteny Elviry a Hnusáka!?" zašeptal jsem. Slečna Tinkerová měla svých starostí dost, tak má slova nepostřehla. Kdyby někdo z Hnusákových nebo Elviřiných buněk naklonoval nové bytosti, vycvičil je a dal jim prsteny... Anebo kdyby někdo nějak přesvědčil Hnusáka... Program na testování pilotů je v palubním počítači a sebevychytralejší systém hesel nevydrží věčně. Na chvíli mne ovládla panika. Rychle, *rychle* něco udělat! Svaly se mi stáhly, až volant zaskřípal a... (*ale co?!)* ... a uvědomil jsem si, že vlastně jedu správným směrem: Další priorita už není výslech slečny Tinkerové, ale jednoznačně Hnusák. A v Londýně je letiště a v Americe budu za pár ho-

din. Elviřin prsten je v bezpečí na dně moře, ale ten Hnusákův má i s Hnusákem CIA nebo NSA nebo kdo.

A až se Stonožka a já vrátíme, ti zářící fanatici by nám mohli pomoci prostřílet se ke šlupce.

Docela se mi ulevilo, že slečnu Tinkerovou nebudu muset vyslýchat. To její „... Církev nelze zradit!“ znělo dost odhodlaně - asi by to odneslo víc než jen pár kostí.

Sešlápl jsem plyn k podlaze a olbřímí šestiválec landroveru se rozhučel.

* * *

„Tady zastavte,“ konečně řekla slečna Tinkerová. Už tři hodiny jsme se proplétali přecpaným a kluzkým Londýnem a všechno se lesklo deštěm, neony a světly aut. Zažil jsem ve své profesionální kariéře pilota už leccos, ale takovouhle levostrannou noční můru ne. Navíc jsme se docela akutně potřebovali zbavit auta. Policie po něm před deseti minutami vyhlásila pátrání a samozřejmě vyhlásila pátrání i po mně. Měl jsem být pětinásobný vrah a pravděpodobný únosce slečny knihovnice z daleronské knihovny. Můj popis jim dal majitel autopůjčovny a všiml si (parchant) i takových detailů, že má bunda vypadá jako prostřílená. Byly toho plné policejní frekvence, takže na to, že si připochoduju na letiště a odsvištím do Ameriky, jsem si mohl tak akorát nechat zajít chuť. Himl.

Snad mi pomůže ta zářící Církev. Nebo se u nich aspoň schovám. A času je tak málo. Kurva himl.

Vmáčkl jsem landrover mezi popelnice, přímo pod značku zákaz zastavení. Zřetelně jsme ale byli ve čtvrti, kam vláda policie nesahá.

Opršelé činžáky, přízemní okna zatlučená prkny, obrovská auta rachotící příšernou koktavou muzikou, šlapky pod rozevřenými deštníky...

„B-crack! Dávku? Dvě? Co, frajere?!“ zabušil mi na okénko ksicht se zažloutlýma očima a rozpláclým nosem.

„Zmiz!“ štěkla na něj slečna Tinkerová.

Vystoupil jsem a rozhlédl se.

„Vyser si!“ vykřikl dealer.

„Tohle máme od vás,“ řekla slečna Tinkerová, a bylo jasné, že tím myslí od *vás* z Ameriky. A možná myslela i *nás*, motocyklové

gangstery. Že jsem jí nabízel heroin ve velkém, zřetelně nezapomněla.

Věděl jsem, že nás čekají přibližně tři kilometry pěšky - Zářící nejsou v oficiálních kruzích právě populární; slečna Tinkerová se při jízdě Londýnem jen tak letmo zmínila o několika pokusech dostat se k Černému menhiru a v té souvislosti říkala i cosi o samohybném raketometu. Takže jejich svatyně je utajená skutečně přísně. Musí být.

Když jsme před třemi hodinami vjeli do Londýna, zastavil jsem u supermarketu s celonočním provozem a slečna mi skočila koupit plášť a černé brýle. Teď jsem si plášť navlékl přes rozstřílenou bundu a nasadil si zrcadlovky:

„Budete mě muset vést, v těch šejdech nic nevidím.“ Omylem koupila opravdu temná zrcadla - ne že by to nějak ovlivnilo mé noční vidění, ale měl jsem pocit, že by se o něm mezi Zářícími vědět nemuselo. Bůh ví, co všechno je v pověsti o příchodu Temného Proroka.

„Bude to dobré maskování. Opravdu vypadáte jako nevidomý!“ slečna Tinkerová mi utrhla visačku z rukávu a přihladila odstávající klopu.

Posunul jsem si brýle na čelo a u kufru landroveru si pod kabát navěsil brokovnici a reaktivní pušky. Slečna mi plášť koupila opravdu velký, černý, klasického anglického střihu s kovovými knoflíky a zdvojenou látkou přes ramena.

„Můžeme?“

„Můžeme,“ stáhl jsem si brýle zpět, zvedl límec a slečna mne vzala za loket. Kysele páchnoucí déšť mi pleskal po holé hlavě a slečna měla ošklivý bachratý klobouk s úzkou krempou.

Na něm déšť bubnoval.

* * *

Okolí se stále zhoršovalo. Po prvním půlkilometru temnými ulicemi už jsem chápal, proč mají členové Církve Zářícího Spasitele bojový výcvik.

Lidem, kteří se tu potloukali, popřípadě hlučeli v zaplivaných vestibulech vyrabovaných polozřícenin se v mém Čase říká (bude

říkat) šlusáci. I pro šlapky to tady bylo tak nebezpečné, že tu žádné nepostávaly.

Šli jsme prostředkem ulice a napadlo mě, že maska slepce možná nebude to pravé. Slyšel jsem, jak se za námi táhnou další a další kroky, i tiché poznámky, které odhadovaly obsah našich kapes.

„Asi nás přepadnou," pošeptala mi slečna Tinkerová, „nesmíme na sebe upozornit střelbou."

„Ani sítěmi?"

„Jste blázen?! Za tři minuty by tu byl policejní vrtulník a za držení reaktivní pušky je deset let!" Že by jeden vrtulník neměl být zas až takový problém jsem neřekl - ale na druhou stranu, máloco policajty *upozorní*, jako když jim sestřelíte helikoptéru.

Kroky se začaly přibližovat.

Odbočili jsme a před námi se objevilo nároží, zpoza kterého se linulo ostré modré světlo prokládané červenými a bílými záblesky. Na mokrém, kapkami bublinkovatém asfaltu se to bodavě blyštělo. To jsem si mohl dovolit vidět:

„Co je to?"

„Je tam biograf," podrážky slečny Tinkerové pleskaly rychleji a rychleji a táhla mne jako opravdového slepce. „Třeba to stihneme, přidejte!" Kroky za námi se také rozpleskaly, ale to už jsme běželi. Co se běhu týče, byli na tom šlusáci vždycky mizerně.

Když jsme se slečnou dosprintovali do světla, otočil jsem se a zdvihl si brýle, ale pronásledovatelé zůstali ve tmě. Sáhl jsem pro revolver a zkontroloval, zda je zapnutý tlumič. Ve žbluňkání deště a odlescích neonů by se výstřely ztratily.

„Nesmíme na sebe upozorňovat, tady ne!" znovu zašeptala slečna Tinkerová.

„Co chcete ale dělat? Ti nás nenechají, vědí, že znova musíme do tmy - nebo se snad v rámci neupozorňování zamýšlíte dát okrást?!"

Sice nerad, ale zbraň jsem schoval. Někdy je lepší nepostřílet pár šlusáků než naštvat knihovnici.

* * *

Kolem zářícího kina bylo - kupodivu - plno aut a k pokladně stála dlouhá fronta zakrytá lesklými deštníky. Ozvalo se zapraskání a z

reproduktorů na biografu se vyvalila ostrá hudba, velmi připomínající hymnu našeho klanu.

„U Zářícího!“ otřásla se slečna Tinkerová, „to je kravál!“

„Hm.“ Napadlo mě: „Mohli bysme se v tom kině na chvíli schovat.“

„Nikdy! Filmy, co *tady* dávají, odpovídají prostředí - absolutní *brak*. Jezdí sem bohatí snobové, a pak se vytahují, jak riskovali život. Hnus! Radši se rozhlédněte po taxíku.“

Nadzvedl jsem si brýle a stoupl si na špičky: „Ani jeden. Divný.“

„V téhle čtvrti ne,“ řekla slečna Tinkerová sklesle, „snobové sem jezdí vlastními auty a nikdo jiný tu není, tak proč taxíky.“ Hudba z reproduktorů ještě ztvrdla a zrychlila a výraz ve tváři slečny knihovnice se stal bolestným.

„Třeba ten film nebude tak špatný,“ zaostřil jsem na velký osvětlený plakát, „D-MAN: NÁVRAT BANÁLNÍ BLONDÝNY. Je to podle toho slavného komiksu.“

„To je ten americký *primitivismus*,“ zašeptala slečna Tinkerová a myslela si, že ji neslyším.

Vzápětí nám cestu zastoupili dva muži v gumových maskách.

Se slečnou jsme od sebe automaticky odskočili, abychom se v boji vzájemně nezranili.

„Dneska to eště přežijete, parchanti! Pokud teda cvaknete kino!“ řekla maska vlevo. Gumová tvář byla stejná jako obličej na plakátě a slečna Tinkerová se viditelně uvolnila: „Promiňte, my na biograf bohužel nemáme kdy.“

„Ale...,“ začal jsem.

„Bohužel,“ s omluvným, pokryteckým úsměvem mi skočila do řeči.

„To je na popravu!“ řekla maska vpravo.

Slečna se usmála útrpně.

„Tak aspoň placky - jsou zadarmo!“

„Když jinak nedáte,“ unaveně mávla slečna rukou a už jsme na prsou měli kulaté odznaky, na kterých byl stejný obličej, jaký měli natažený maskovaní muži; jenom trochu víc rozšklebený a doplněný nápisem: NEJSEM JEŽÍŠ. JSEM D-MAN!

„Chcípněte!“ veselým hlasem se rozloučily masky a odspěchaly plenit frontu, která je přivítala hurónským řevem.

„Na shledanou," řekla slečna, odepnula si placku a strčila ji do kapsy. „Nechcete to sundat?" ukázala na mou hruď.

„Proč? Je docela hezká."

Po pár krocích jsme vyšli ze světla a zbyla jen ryčná hudba, rozbíjející se mezi domy.

Za chvíli ji přehlušil déšť.

* * *

„Už jsou tu zase," řekl jsem, když se za námi ozvalo pleskání kroků.

Ulice kolem vypadala opravdu neutěšeně, ale pro mě až podivně domácky.

Ohořelé vraky aut, proluky, hromady sutě zarostlé býlím, rozmlácené shnilé kusy nábytku... Dokonce to tady jako v ranném čtyřiadvacátém století vonělo. Smrdělo.

„Běžíme!" řekla slečna Tinkerová a vystartovala.

„Fajn," strčil jsem brýle do kapsy a vzápětí už mi cípy pláště vlály kolem kotníků a těžké zbraně mne mlátily do boků. Pronásledovatelé se sice také rozběhli, ale jak už jsem říkal, šlusáci nemají šanci. A nadávky neublíží.

Běželi jsme možná kilometr, pak slečně začal docházet dech a také párkrát ošklivě zakopla. Po pronásledovatelích nebylo ani slechu.

„Řekněte mi, proč se do té vaší svatyně chodí tak složitě?" simuloval jsem lapání po vzduchu.

„Ne vždycky, ale museli jsme se zbavit landroveru. A dovedete si představit, že by nás někdo sledoval? Sem? Nenápadně?"

„Asi ne."

„Ten pövl, co tady žije, nesmí přes hranici svého území - pövl z dalšího teritoria by je nemilosrdně zmlátil. A nikdo normální se přes tyhle čtvrti nepustí."

Pravda, ale jinak docela chytře vymyšlené - pokud má člověk odvahu, bojový výcvik a ovládá běh na středně dlouhé tratě.

* * *

Volným tempem jsme došli do čtvrti, kde se opět objevily šlapky, lucerny a ta velká pomalá auta s otevřenými okénky, z kterých se

linula koktavá hudba a líně visely ruce obtočené kolem plechovek s pivem.

„Jsme tady.“

„Proboha kde?“ na slepce jsem se začal rozhlížet až příliš zmateně.

„Tady,“ ukázala slečna na ocelové, spreji postříkané dveře se špehýrkou, nad kterými svítil anglický nápis BLESKOVKA.

„To je hospoda!“

„Skvělé maskování, a navíc to i vydělává.“

Jenom jsem zakroutil hlavou.

* * *

Nebyla to obyčejná hospoda - byl to pravý *underground*. Schody byly tak dlouhé, že jsem čekal, kdy narazíme na spodní vodu.

Dole ale byl docela útulný bar s klenutým cihlovým stropem; jukebox, plno cigaretového kouře a hlasitého hovoru. Vzpomněl jsem si, že naposledy jsem byl v hospodě tehdy v Portlandu... DIRTY PIG se to jmenovalo. I když, vezme-li se standardní běh času, není to *tehdy* ale *dva dny*.

„Pojďte, seznámím vás s Otcem. Musíme až dozadu.“

Prošli jsme barem a obsluha na sobě nedala znát, zda slečnu zná: „Dozadu“ se šlo přes jedny dveře normální a jedny, které zevnitř otvírala gorila se samopalem přes prsa. Slečna zašeptala heslo, které mi bylo na nic, protože ho doplnila gestem, které jsem neviděl. Těžké dveře za mnou zapadly a gorila řekl:

„Vítejte, Bratře a Sestro.“

„Vítej, Bratře,“ řekla slečna Tinkerová gorile.

„Nazdar,“ nezávazně jsem kývl.

„Slavnost už začala, pospěšte si,“ řekl gorila a všiml jsem si, že mu nějak divně svítí oči.

„Slavnost? Jaká slavnost?! Není čas slavnosti...,“ slečna najednou vypadala *dost* překvapeně.

„Všechno se dozvíte uvnitř!“ gorila na svou postavu mluvil podezřele zjihle.

„Že by... To snad...! *To není možné*!“

Nikdy v životě jsem neviděl tak náhlou změnu nálady, jakou předvedla slečna Tinkerová. Na mě dočista zapomněla a vystartovala

ke zvukotěsným dveřím na konci krátké chodby (krátkého gorilího výběhu).

Co jsem měl dělat. Šel jsem za ní.

* * *

Za těmi dveřmi bylo něco jako kavárna s kulatými stolky, tmavým kobercem a tmavým obložením stěn. Kavárna, v současnosti přeměněná na potemnělé kino. Přestože kolem stolů sedělo možná padesát lidí, bylo tam takové ticho, že se hlasitě rozléhalo i sebeslabší zapraskání nekvalitního zvukového záznamu linoucího se z reproduktorů.

Co nejtišeji jsem zavřel a postavil se ke stěně vedle strnulé slečny Tinkerové - naprosto vytřeštěně zírala na velkou plochou obrazovku pověšenou v čele sálu.

Vůbec, všichni ti lidé vytřeštěně zírali na onu obrazovku. Po stranách obrazu se mihotalo světlo dvou vysokých svícnů.

Jeden poruchami čárovaný japonský turista se právě ptal: „Plííís, ká-ó-tý-vý-ej?“ A do odpovědi se ozval hvizd a výbuchy, s kterými se na tomto světě zjevili Kyberkentaur s Křižákem.

* * *

To naprosté ticho vydrželo po celou dobu projekce. Když obrazovka ztmavla, nahradil ho stejně absolutní řev - spontánní radost.

Světla se tlumeně rozzářila a v čele sálu vstal vysoký muž v tmavém obleku, otočil se „k masám“ a vzpažil. Měl vychrtlý obličej, tvrdé oči a šedé vousy až k pasu. Křik ustal, jako když utne.

Muž nechal ticho vyznít:

„Ano přátelé, znamená to přesně to, co to znamená. Přesně to, co bylo předpovězeno, přesně to, na co naše Církev čeká celá staletí.“ Šedovous spustil ruce k bokům: „Proto nyní mohu říci: *Poslové Zářícího Spasitele jsou zde! Nadchází Jeho panství! A my jsme ona předpovězená vyvolená generace*!“ Znovu zavládl ten radostný řev. „A proto nás, jak bylo předpovězeno, a jak všichni víte, čeká Úloha,“ po prvním šedovousého slově se křik opět utišil. Muž namířil prst k nám: „Teď dovolte, abych přivítal jednu ze Tří. Vítej, posvátná bojovnice.“

„Vítej, Otče, vítejte, Bratři a Sestry, vítejte v tomto posvátném okamžiku," roztřeseným, přesto jasným hlasem řekla slečna Tinkerová.

Zase jsem tak nenápadně kývl, a jak se na mne všichni dívali, začal jsem se cítit nesvůj.

„Bratra, kterého přivádíš, ale neznám," šedobradému se zúžily oči.

„Zachránil s nasazením života můj. Ale to je v této chvíli vedlejší. Musím s tebou mluvit, Otče. Teď, kdy Poslové Zářícího jsou s námi...," její slova přehlušilo několik radostných výkřiků „... jsou s námi! Nemohu tomu uvěřit!" Slečna jako by vzlykla, hned se však opanovala: „Tedy právě nyní je to, co ti chci říci, velmi důležité. Neodkladné."

Otec se zatahal za vousy: „Ano, i já s tebou potřebuji mluvit. Ale nový Bratr musí nejprve složit přísahu, jinak bychom byli nuceni... zaručí-li se za něj Bdělá, nebude třeba dalších formalit. Jak jsi řekla, času je málo, ale pravidla se musí dodržovat - obzvlášť dnes. Nuže přistupte!" zvedl hlas do velebného zvolání.

Přešli jsme se slečnou Tinkerovou až k němu. Tam pod obrazovkou, přes kterou přebíhaly bílé poruchy, stál podstavec ze stářím zčernalého dřeva a na něm leželo cosi polokulovitého zakrytého černým plátnem. Postavili jsme se před podstavec jako při svatbě, Otec se postavil za podstavec a všichni v sále vstali.

„Zaručuješ se za přijetí nového Bratra svatým postavením jedné ze Tří Bdělých?" řekl Otec.

„Ano," řekla slečna Tinkerová a hlas jí trochu zakolísal. Mě se kupodivu nikdo na nic nezeptal. Ani na to, jestli se chci stát Bratrem takových magorů, ani na nic jiného. Ale mám pocit, že jiná odpověď než „ano" nebo „smrt" stejně nepřipadá v úvahu; a to co se tady zaplétá, navíc začíná být zajímavé. Až mimořádně. Třeba bych se mohl dozvědět, jak vyřešit Křižáka s Kyberkentaurem, teď, když už je jasné, co proti mně mají, a když je jasné, že mne nenechají, dokud někdo z nás bude funkční. - To mě klepni, takže jsem skutečně Temný Prorok z nějakých prehistorických báchorek. Čili nejlepší místo, kde se můžu schovat, je přesně tady. Za plamenometem bývá tma nejhustší.

Otec stáhl z té půlkulovité věci plátno.

Na podstavci byl skleněný poklop a pod ním starobylá kniha s rytými železnými deskami. Kniha měla mezi listy jako záložku malou dýku. Když Otec sundal plátno, všichni v místnosti se uklonili a třikrát tleskli.

„Přistup, Bratře. Tvé jméno?“

„Carl, Carl... Black,“ na příšerný kratičký okamžik jsem se nemohl upamatovat na falešné jméno, které jsem řekl slečně Tinkerové.

„Tímto obřadem se staneš členem Církve Zářícího Spasitele, Carle Blacku. Budeš první člen v nových časech, časech, kdy Poslové Zářícího sestoupili na Zemi, aby ji připravili na Jeho příchod; tak, jak bylo předurčeno. Musím tě však varovat, Carle Blacku, - jsou-li tvé úmysly nečisté, zemřeš.“

Tvářil jsem se pokud možno neutrálně.

Následovala slova iniciačního obřadu - musel jsem se při něm dívat do zlatého zrcátka, od kterého se odrážely paprsky svící - jak to bylo zdánlivě primitivní, tak někoho s normálníma očima by to oslnilo i přes černé brýle. Podle Otce je oslnění „symbolem pokory“. Když slova obřadu dozněla, pokusil jsem se o slzy, ale nešlo to.

„A nyní, Carle Blacku, dvě zkoušky, při nichž se prokáže čistota tvých úmyslů.“ Otec sundal z knihy skleněný poklop a lidé v sále hlasitě vydechli - slečna Tinkerová poodstoupila. Otec předvedl to trojité tlesknutí, všichni ho následovali, pak na okamžik zvedl hlavu ke stropu, pak sevřel držadlo dýky-záložky a knihu její pomocí otevřel.

„Nyní, Carle, pohlédneš do Knihy Pravdy, kterou stvořil sám největší ze zvěstovatelů Zářícího. Pak ti položím otázku, a pokud na ni odpovíš nepravdivě, zachvátí tě žár a proměníš se v popel. Přežiješ-li první zkoušku, budeš se muset Knihy dotknout - jsou-li tvé úmysly nečisté, stane se totéž jako v prvém případě.“

Prsty pod brýlemi jsem simuloval masáž očních víček, ale i přes mastné čmouhy na očích nešly nepravidelné vypálené skvrny na koberci přehlédnout.

Situace se stávala poněkud dramatickou. Za plamenometem je sice tma, ale rozhodně to neznamená, že je tam bezpečno. Oheň se otočí, ani nevíte jak, a můj respekt k legendám se sice nerad, ale zvýšil. A jestli má Otec pravdu, tak by té grilovací proceduře mohl podlehnout i můj organismus.

Přistoupil jsem těsně ke Knize.

„Dobře si prohlédni obě stránky, teprve pak odpověz. Na levém listě je písmo a rytina, na pravém nic. Je to tak? Zkoumej bedlivě a pamatuj na oheň Zářícího!“

Posunul jsem si brýle a naklonil se nad Knihu. V sále zavládlo kovové ticho - bylo skoro stejně hluboké jako v podzemí Alfredova hradu.

Kniha byla velmi, *velmi* stará. Nebyla z papíru, ale z kůží podobných té, na jakou mi král napsal dopis. Páchla stářím, kouřem, a přestože takovým pocitům obvykle nepodléhám, i něčím zlověstným.

Na levé straně byl opravdu text a obrázek. Trochu mi zatrnulo -

Kyberkentaur s Křižákem byli namalováni sice neuměle a silně stylizovaně, ale někoho takového si splést nelze. Stála proti nim drobná celočerná lidská postava. Kdo to asi tak je. Text pod obrázkem byl naprosto nesrozumitelným písmem.

Pravá stránka byla ještě zajímavější. Nebylo na ní ono avizované *nic*: Fluorescenční barvou, ve vlnové délce, kterou normální lidské oči nemohou vnímat, tam byla sice vybledlá, ale stále jasně čitelná zpráva.

Začínala:

Nazdar Patejli!

* * *

Nazdar Patejli!

Víš už, doufám, že jsi Temný Prorok? Jestli ne, tak teď už ano. A víš co z toho pro tebe plyne? Jestli ne, tak pozor. A nezapomeň! Kdo v tebe věří, živ bude na věky! Žádný podpis.

„Nuže odpověz!“ Otec mne musel pobídnout dvakrát, než jsem se chytil a vzpomněl si, kde jsem.

„Na levém listě je, co jste řekl, na pravém není nic, tedy alespoň já nic nevidím.“

Rázem jako by se oteplilo.

Všichni v místnosti na mě zírali s pootevřenými ústy, a když kremace neproběhla, ozvalo se hlasité vydechnutí.

„Dobrá, na otázku jsi odpověděl pravdivě. Nyní se Knihy dotkni.“

Opatrně jsem napřáhl ruku.

„Kde?“ zaváhal jsem.

„Kde chceš," řekl Otec. Spustil jsem ruku nad stránky a ten pocit zlověstnosti zesílil. Bohužel, rukavice od bojové kombinézy jsem si sundal už dřív. Asi by nebylo zdravé, kdyby někdo z Církve Zářících postřehl, že mám jakoby černé ruce. *Temné* ruce. V hlavě jsem měl pěkný zmatek - dopisy z dávné minulosti nedostávám denně. A navíc takové. A navíc to zlověstno. Ale jestli to budu protahovat, bude pouze hůř.

Nadechl jsem se a připleskl dlaň doprostřed „prázdné" strany.

Rukou mi projela vlna žáru a vypadly mi funkce čipu i očí, o normálních smyslech nemluvě. Vnímal jsem jen, že ruka nejde od Knihy odlepit.

* * *

Po prvním náporu už to nebylo tak zlé, a za pár okamžiků jsem paži bez problémů zvedl. Když jsem opět začal vnímat, všichni v sále tleskali - ty pocity a trochu vrávorání k ohmatávání Knihy asi patří.

„Vítej, Bratře! Nyní jsi navždy spojen se Zářícím Spasitelem stejně jako my všichni," Otec trochu drmolil, jak se snažil mluvit co nejrychleji, „jako čerstvý člen ale nemůžeš být přítomen Radě, proto se prosím spolu s Bratry a Sestrami nižšího stupně zasvěcení vzdal a bav se," Otec se otočil k sálu, „přijdeme potom za vámi a řekneme vám, co dál." Ozvalo se drhnutí odsouvaných židlí a tlumený šum - co jsem viděl, členů nižšího zasvěcení tady bylo sotva deset.

Když jsem odcházel, slečna Tinkerová se na mne ani nepodívala - nakonec ano, ale byla v tom docela hnusná nadřazenost.

„Pojď, Bratře," chytil mne za loket plešatý pořízek se zapadlýma očima. Pořád jsem se trochu motal, a navíc mi táhlo hlavou, jestli jsem s tou Knihou neudělal hloupost.

* * *

Kolem gorily se samopalem jsme prošli jako poslední, vešli do zakouřeného baru, ale místo abychom si sedli, šli jsme doprava až ke dveřím označeným jako SOUKROMÝ SALONEK.

Uvnitř to vypadalo stejně jako v baru: klenutý cihlový strop, hranaté stoly z tmavého dřeva, podél zdí těžké lavice - místnost byla jen o hodně menší, měla podrápanou parketovou podlahu, vzadu byl

závěs a na stěně visely hodiny. Těsně po mně přišel číšník, a když si napsal objednávku, dveře za ním zapadly s dvojitým klapnutím, automatického zámku. I tady byly zvukotěsné.

Bratři srazili tři stoly k sobě, nohy hlasitě drhly po parketách, pak, dokud jsme stáli, se mi všichni formálně představili. Posadili jsme se, ale řeč, přestože se nadšeně točila kolem videa s Křižákem a Kyberkentaurem, trochu vázla - všichni na mě tak *trochu* zírali.

Poslouchal jsem a přemítal, že tady ta Církev asi není zaměřena příliš duchovně - to jak Křižák utrhl policistovi hlavu, si líčili obzvlášť obšírně a plasticky a pořád dokola.

„Carle, vyprávěj, jak ses seznámil s Bdělou ze Tří," otočil se na mě ten holohlavý pořízek - jmenuje se Dick. Kupodivu, ve slově „Bdělá" nebyl ani přídech ironie. „Nemusíš se bát detailů - i kdybys přitom někoho zabil, tady jsi mezi svými - a protožes jí zachránil život, Zářící ti již odpustil. A že musíš být dobrý bojovník, když jsi zachránil jednu ze Tří," teď mu z hlasu zněl trochu obdiv. Co by mu z něj asi tak znělo, kdyby věděl, že jsem ostatní Bdělé poslal na věčnou recyklaci. Konečně, to brzy poznám. Ozvalo se zazvonění a jedna ze Sester stiskla dálkové ovládání zámku.

„Chceš-li, mluv před ním, je také Bratr," kývl Dick na číšníka.

„Fajn," počkal jsem, až o stůl přede mnou klapla sklenice s pivem, a převyprávěl události v knihovně. Krvavé scény je zajímaly nejvíc, tak jsem malebnými detaily nešetřil.

„Ona si tě spletla s Temným Prorokem!" zakroutil hlavou světlovlasý muž sedící naproti mně - zapomněl jsem, jak se jmenuje. S omluvným úsměvem jsem pokrčil rameny.

„Proč stále máš ty černé brýle, Bratře?" zeptala se mě žena sedící vedle té, co pustila číšníka.

„Mám neprůstřelnou ochranu očí - je to tajná technologie, *ilegální* technologie... ukradená technologie. Ty brýle jsou maskovací zvyk," usmál jsem se. Lidi to sblíží, když jim na sebe prozradíte něco nezákonného.

„Když jsme u neprůstřelnosti a střílení, jakým zbraním dáváš přednost, Carle?" zeptal se blonďák a oči všech přítomných ožily - mužů i žen.

Vzpomněl jsem si, jak se chtěli prostřílet k Černému menhiru na samohybném raketometu.

„Tady," vstal jsem a vytáhl zpod pláště brokovnici a reaktivní pušky - stejně se s tím mizerně sedělo, „tahle je po agentovi z knihovny, tohle bych vám asi měl vrátit... mrzí mě, že jsem Bdělé zabil." Když jsem to před chvílí vyprávěl, kupodivu jsem nezaznamenal odsouzení, ale další dávku obdivu. Jak říkám, divná Církev.

„To je život, nic si z toho nedělej. Budou vybráni noví Bdělí," mávl rukou Dick, jako by mluvil o rozšlápnutém banánu. Číšník přinesl druhé kolo piva a já přemýšlel, jak odsud vypadnout a jak se dostat do Ameriky poněkud nenápadněji a snadněji, než abych musel vyvraždit půl letiště a unést letadlo.

„Brokovnici a jednu reaktivní pušku si nech. Dáme ti nějaké ostré náboje, je určitě nabitá sítěmi."

S tím už bych se o nenápadnost zas tak moc starat nemusel. To letiště bych mohl srovnat se zemí. Docela snadno. „Kdyby vám nějaké ostré přebývaly...," použil jsem obzvlášť uznalou modulaci.

„Náboje nejsou problém," řekl blonďák a všichni pokyvovali hlavami a tvářili se jako vládní úředníci, kteří v čtyřiadvacátém století rozdávali šlusáckým dětem zelené medvídky. „Sestro Annet, mohli bysme nakonec Carla provést po zbrojnici. Času je dost, než se Rada dohodne... Náboje mu dáš rovnou tam a pití si můžeme vzít s sebou."

„Proč ne," odpověděla malá černoška.

* * *

Ukázalo se, že zbrojnice není daleko - dveře byly za závěsem hned vedle dveří na záchod.

* * *

Když mrkavé světlo zářivek zalilo lesklé řady smrtonosného železa, jestli jsem do této chvíle netušil, co má Církev Zářícího Spasitele v plánu, teď už to bylo víc než jasné. Pořízek Dick mi to vzápětí potvrdil:

„Konečně! Dnes konečně vyrazíme připravit svět na příchod Zářícího! Konečně náš arzenál dojde uplatnění! Konečně, Bratře Carle!" plácl mě do ramene.

Jako ve všem, byla Církev i v budování arzenálu důkladná a budovala ho opravdu velmi, velmi dlouho.

„Tohle jsou relikvie z prvotní zbrojnice založené prvním Otcem," ukázala Annet na několik mečů, sekyr a oblíbených řemdihů pověšených na zdi. „Udržujeme je z piety. Jinak jsme před několika lety už po osmatřicáté kompletně přezbrojili."

Arzenál se táhl do dálky a ještě z něj na obě strany vedly odbočky.

Všude byly stejné cihlové klenuté stropy jako v baru, jen byly natřené hnědou barvou, aby se neprášilo. Klimatizace hučela a suchý vzduch vonící strojním olejem přinutil několik Bratrů ke kýchání. Rozlehlé prostory se naplnily ozvěnami.

* * *

„... tady máme náboje, reaktivní sekci," přerušila prohlídku doprovázenou odbornými komentáři Annet a podala mi z regálu tři těžké krabice. Vytáhla z kapsy malý počítač a pečlivě je odepsala.

„Nepotřebuješ ještě něco od zbraní? Jinak bych ti ukázala naše speciality." Všichni se znalecky zašklebili.

„Ne. Vlastně ano. Neměla byste - *bys* - Sestro, náboje do glocků?"

„Ale jistě, Bratře. Jakou máš ráži?"

„Desítku," odpověděl jsem bez zaváhání, ale ani jsem nedořekl a všichni se chechtali, až se ohýbali.

„Skvělý vtip!" plácl mě do ramene blonďák, „pojď, tyhle patrony jsou odsud dost daleko." Nasadil jsem také úsměv, ale naprosto jsem nechápal, co se děje - čemu se smějí. „Desítku!" napodobila Annet můj hlas a ostatní se znovu rozesmáli - dívali se na mě, jako bych byl oblíbený kabaretní umělec.

Asi po padesáti metrech mne to konečně trklo.

Sáhl jsem do vnitřní kapsy bundy a vytáhl jeden z glocků. Na závěru, tam kde bylo v minulém jedenadvacátém století vyryto KALIBER 10 MM, bylo teď KALIBER 11 MM. Což zas tak dobrý vtip není. Když jsme došli k policím s konvenčními náboji, letmým pohledem jsem zjistil, že desetimilimetrové v tomhle jedenadvacátém století neexistují.

Dostal jsem čtyři krabičky po padesáti kusech a pět zásobníků.

Na jednu stranu je to docela věc, být členem nějaké církve - postarají se o vás.

Zatímco jsem si cpal náboje do kapes, řeč přišla na to, jestli první útok povede k osvobození Černého menhiru, nebo zda nejprve převezmeme moc v Anglii - bavili se o tom, jako by to bylo něco všedního - jako by řešili, zda půjdou pro rohlíky do pekárny, nebo do supermarketu. Jak dlouho je představení museli na příchod tohohle dne připravovat.

Vzpomněl jsem si na ty meče a sekery a na to, že víra obvykle přechází z rodičů na děti.

Trvalo skoro deset minut, než jsme došli nazpátek do SOUKROMÉHO SALONKU. Natahoval jsem krok a nutil tak ostatní ke spěchu, ale přitom jsem se trochu bedlivěji rozhlížel po zbraních v regálech. Zjistil jsem, že některé jsou proti minulému jedenadvacátému století nejen jiné, ale dokonce nové. Většinou vypadaly dost účinně a bylo jich tak pro pětitisícovou armádu. A na hodně dlouho.

Pancéřové dveře arzenálu za námi zapadly, podržel jsem závěs a Annet je zamkla magnetickým klíčem.

„Tak co tomu říkáš, Carle?“ protože celou dobu mluvila, teď trochu chraptěla.

„Skvělé, opravdu skvělé,“ pustil jsem závěs, „strašně rád bych to s vámi probral, ale bohužel se budu muset na pár dní vzdálit. Teď hned,“ podíval jsem se na hodiny a nasadil „loučící“ úsměv. Číšník právě začal nosit voňavé steaky. Přehlédl jsem je s lítostí, ale letadla nečekají.

Všichni, jak si zrovna sedali, najednou zmlkli a tak divně se na mě podívali - vzápětí se zase začali ohýbat smíchy.

„Bratře Carle, teda, je nás v buňce hodně, ale takového mezi sebou nemáme! Prý - na pár dní se budu muset vzdálit!“ Dick smíchem až hýkal.

„Moment, tohle nebyl žert,“ řekl jsem. Smích ustal rychleji, než začal, a všichni na mě zírali div ne s otevřenou pusou. I já jsem se asi tvářil trochu nechápavě.

„Neříkej, že ti jedna ze Tří neřekla, že jako člen Církve Zářícího Spasitele musíš být stále k dispozici? Že můžeš cestovat jen s povolením svého Otce? Vyjma kritických případů?“

„Odjet! A obzvlášť dneska!“ šumělo kolem stolu.

„Neřekla. Ale vždyť...,“ honem mne nenapadalo, co říct, „vždyť tady nemám ani kde spát!“ Všichni se zas rozesmáli. Už mě to začínalo docela *popuzovat*.

„Ale Bratře, myslíš si, když tě dokážeme vybavit reaktivními střelivem, že ti nedokážeme najít postel?“ Annetě zuby jen svítily, a tentokrát jsem měl pocit, že trochu hladově.

„Ty o nás nevíš vůbec nic!“ řekl Dick a znělo to trochu přezíravě a trochu jako obvinění.

„Máme vlastní domy, kde bydlí jen členové Církve všichni v domech jsou Bratry a Sestrami a nikdo zvenčí to netuší,“ začala Annet.

„Máme vlastní podniky, továrny, dopravní společnosti. Obchodujeme po celém světě, jsme bohatí a šťastní a připravení na příchod Zářícího,“ pokračoval blonďák, „dnes konečně začneme připravovat i nevěřící a ty chceš odjet... Na tohle si budeme muset zvyknout,“ ukázal na mě a otočil se na ostatní, „ode dneška budou noví Bratři často přijímáni takhle narychlo; tak narychlo, že nebudou znát základy naší víry ani komunity,“ znovu se obrátil na mě: „Bratře, ještě dnes dostaneš vlastní třípokojový byt, plně zařízený, stejně snadno, jako jsi dostal ty náboje,“ položil mi ruku na rameno, „Uvědom si: Teď jsi jedním z *nás*!“

„Ale já musím... Musím si něco zařídit. Pak se hned vrátím.“

„Pamatuj, nic není tak důležité, jako to, že jsi členem Církve Zářícího Spasitele,“ z hlasu světlovlasého zaznělo cosi, čemu se v knihách říkává skryté ostří. Asi si to uvědomil a pokračoval už *srdečně* a *bodře*: „Bratře, cokoli z tvé minulosti je nyní nepodstatné. Máš obsílku k soudu? Naši právníci to vyřeší bez tvé přítomnosti. Máš dluhy? Zaplatí je naše finanční oddělení. Pronásleduje tě mafie? Řekni která a do tří dnů ji vymažeme z povrchu zemského!“

Přestože se blonďák stále usmíval, jasnozřivě jsem pochopil, že i to s mafií bylo myšleno smrtelně vážně. A vzápětí mi konečně a do detailů došlo, že se Církev Zářícího Spasitele opravdu celá ta staletí - naprosto svědomitě a cílevědomě připravuje na převzetí vlády nejen nad Anglií, ale nad celou planetou - a že příchod Kyberkentaura s Křižákem je ten trpělivě očekávaný signál. Představil jsem si stovky takových podzemních hospod, stovky arzenálů, stovky Knih Pravdy, jejichž dotek vás může zpopelnit, stovky Otců - ve všech státech, po celém světě, představil jsem si sílu prastaré organizace, kterou není možné zradit...

Útočit s raketometem na les plný vojáků nebyla demonstrace síly, ale naopak, demonstrace slabosti a nemohoucnosti; zástěrka, zcela záměrná a neprůhledná.

„Omlouvám se, Bratři a Sestry," opatrně jsem si sedl a roztáhl rty do úsměvu, který, jak jsem doufal, vypadal alespoň trochu přirozeně, „mohli byste mi vyprávět o naší Církvi? Vpadl jsem do toho skutečně příliš rychle."

„Jistě, nejdřív se ale najíme - už je to skoro studené," řekla Annet.

Jídlo - konečně něco pozitivního na tomhle proklatém dni. Pustil jsem se do křehkého masa a opečených brambor a přemýšlel, co způsobilo, že jsem se ze spánku pod hradem Alfreda Velikého probudil právě dnes - z hlediska Církve Zářícího Spasitele v nejvýznamnější den dosavadní historie Planety.

* * *

Nepřemýšlel jsem příliš dlouho, ale i ta chvilka mi skoro vzala chuť k jídlu.

* * *

Asi v době, kdy mi z terminálu sedm na Heathrow ulétalo další letadlo, jsem se dozvěděl o existenci Velkého Otce. Nikdo ho nezná, protože Církev Zářícího Spasitele je přes svou nezraditelnost a nezranitelnost přísně hierarchicky organizovaná. Jednotlivé úrovně sice komunikují, ale jak bývá dobrým konspiračním zvykem, nahoru jen o stupínek, dolů, jen co je potřeba. Například většina obchodních společností je Bratry a Sestrami pouze řízena, přičemž zaměstnanci nemají o Církvi ani potuchy.

Na druhou stranu, jiné společnosti se skládají výhradně z příslušníků Církve - a zároveň vždy ze členů jedné buňky. Dále jsem se dozvěděl o důležitosti londýnské organizace: Za prvé ze sebe vybírá posvátnou Trojici Bdělých, za druhé je zdejší arzenál největší v Anglii a možná v Evropě. Nakonec jsem se dozvěděl, že v londýnské buňce je daleko víc lidí, než byli ti v promítací místnosti - to bylo jen vedení. Ti, co se mnou teď sedí, jsou sice v hierarchii Církve mnohem níž, ale jako technická obsluha arzenálu mají výsadu účastnit se schůzí, vyjma vlastního jednání Rady. Ale závěry z takových jednání jsou jim vždy sděleny jako prvním.

„Nejdůležitější je, že v Církvi neexistuje zrada," ukončil řeč blonďák a ostatní přikývli.

„V takovém množství lidí? Ani jednou?" zavrtěl jsem hlavou a dal do toho patřičnou dávku nevěřícnosti. Všichni se zase jednou usmáli, ale tentokrát byly ty úsměvy mírně řečeno ponuré.

„Víš, Bratře, každý z nás se dotkl Knihy Pravdy. A ten dotek, přestože je krátký, je ve skutečnosti trvalý - je to *pouto*. Někteří se samozřejmě zradit pokoušeli - jednou za čas je to normální... Jistě jsi slyšel o případech takzvaného spontánního uhoření?" Úsměvy ještě potemněly. Abych zaměstnal ruce, napíchl jsem na vidličku zbytek steaku.

„Nejez to, Bratře, objednáme ti čerstvý, tohle je jako psí čenich,"

Annet si přisedla na lavici vedle mě a blonďák stiskl knoflík zvonku.

Lidé, kteří dokážou nedojíst jen proto, že jídlo vystydlo, jsou mi nesympatičtí přímo pudově.

„Máš pravdu, Annet," odstrčil jsem talíř a usmál se docela se mi to povedlo.

* * *

Než mi Bratr číšník přinesl čerstvý steak, ostatní se bavili o práci - jaké zbraně bude třeba zkontrolovat, jaké připravit nejdříve a kdy asi začne vyzbrojování. Já jsem točil zbytkem piva ve sklenici a přemýšlel, co mám sakra dělat. Shořím, když se pokusím utéct? Kdo napsal ten dopis do Knihy Pravdy? Co je s Hnusákem a jeho prstenem?

Jediné, co bylo jasné, že je to dneska náročný den.

Pak jsem znovu jedl a čerstvý steak byl opravdu tak dobrý, jak vypadal. Právě jsem dojídal a Annet mi říkala, že má ráda *chlapáky*, kterým chutná, když se dveře do baru otevřely, aniž kdo zazvonil. Byl to Otec a dva muži, které jsem v sále s obrazovkou viděl u jednoho ze stolků vpředu.

„Tak jak, Bratři? Už jste se najedli? A ukázali jste Carlovi arzenál?"

„Jistě, Otče. Taky jsme ho trochu poučili. Carl si totiž potřebuje vyřešit nějaké *osobní problémy*." Šlehl jsem po blonďákovi pohledem, ale on to jako udavačství nebral chtěl mi jenom pomoci.

„Tak?“ podíval se na mě Otec.

„Potřebuji si něco zařídit ve Spojených státech. Do dvou dnů bych se vrátil.“

„Tak? A copak zařídit?“

„Je to dost osobní,“ pokrčil jsem rameny.

„Už pro tebe nejsou osobní věci, Carle. Vše, co se týká tebe, se nyní týká i nás. Bratři ti jistě řekli, že naše možnosti jsou nemalé,“ Otec se odmlčel a upřel na mě tvrdý pohled: „Je jen jedna výjimka!“

„Možná se má cesta týká právě té výjimky,“ řekl jsem a odrazil tvrdý pohled zrcadlovkami.

„Možná bys nám měl říci, čím ses doposud zabýval, Carle,“ Otcův hlas zněl jako drcené křemeny, „a doufám, že víš, co tě čeká, jestli hodláš lhát. Oheň Zářícího je neomylný,“ namířil na mě pro zvýraznění křemenného efektu prst. Situace se nezdravě vyhrocovala. Shořím, nebo neshořím? Řekl bych, že ne. Ale co když ano?

„Nemluví se mi o tom lehce... Snad v soukromí, Otče?“

„Tady *jsme* v soukromí,“ rozhlédl se šedovous po přibližně třinácti lidech, „jsme tvoji *Bratři* a *Sestry*, Carle, a nemáme před sebou žádná tajemství!“ Už mě tím bratrosestrováním začínal docela štvát.

Akademicky jsem se zamyslel, jestli je brokovnice na stole natažená nebo ne. I když - teoreticky - kdybych se pokusil Otce zabít, byla by to zrada, při které bych měl okamžitě uhořet.

„Bratře, vše, čeho ses kdy dopustil, je ti už nyní odpuštěno. Zářící je Spasitel, na to nezapomeň. Je jen jedna výjimka, ale pokud nebudeš lhát, napraví to pokání.“

Tak kurva shořím, nebo neshořím?

Pro jistotu jsem se zatím rozhodl, že možná ano.

„Zabíjel jsem lidi, Otče. Jsem... byl jsem členem gangu a zabíjel jsem na objednávku. A musím něco dokončit.“ Pravda nade vše.

Jejich reakce mne upřímně překvapila: Všichni si ulehčeně oddechli a Otec se otcovsky usmál: „Pro člověka tvých schopností a zkušeností u nás bude práce víc než dost, předpovídám ti strmou kariéru..., ale nechceš mi říct ještě něco?“ hlas opět zkřemenovatěl. Co pořád chce? Zamračil jsem se.

„Čím se zabýval tvůj gang, Carle? Byl to motocyklový gang, že?“

„Motocyklový, ano. Jinak nevím, Otče. Já jsem jen jezdil na motorce, vyřizoval zakázky a dostával peníze. Byl jsem příliš na ráně,

abych věděl o ostatních věcech.“ Zase jsem mohl mluvit natolik obecně, abych nemusel lhát.

„A co drogy?!“ Otec to vyštěkl a ostatní se tentokrát pro změnu nadechli vyděšeně. Mně konečně došlo, o co jde - slečna Tinkerová zahlásila, že jsem se ji pokusil podplatit heroinem.

„Přiznávám,“ sklopil jsem hlavu a zabodl oči do mastnoty na talíři, „při minulé práci mi zůstalo trochu heroinu. Ale nic jsem s ním neudělal - jen jsem ho schoval.“

„Co je to *trochu*?!“

„Čtvrt tuny.“

„Čtvrt tuny!“ zašuměli lidé u stolu.

„Musíš být ve svém povolání špička, ukořistit takovéhle *trochu* a přežít,“ řekl Otec; křemeny zmizely. „Protože jsi nelhal, řekneš mi jen, kde je bílé zlo ukryté, já je nechám zničit a zapomeneme na to. Ano?“

„Ano.“

Když vyčkávavě nadzvedl obočí, řekl jsem mu přibližnou adresu toho ruského skladiště a jenom doufal, že tam ten heroin je i v tomhle jedenadvacátém století. To, že jsem o drogu obral Rusy, ještě zdvihlo mou prestiž.

„Výborně, Bratře!“ Otec uznale kývl a zamnul si ruce. „To bychom měli - nyní k situaci.“

Zavrzaly židle.

„Takže, Sestry a Bratři, zatím vám mohu říci jen dvě zprávy. Z nich jedna je opravdu špatná,“ Otcův obličej se ustaraně stáhl: „Temný Prorok je na Zemi.“

Všichni předvedli to trojité tlesknutí a chvíli panovalo strnulé, vyděšené ticho.

„Druhá zpráva vypadá docela dobře, i když nevím, nevím. Poslové Zářícího jej pronásledují, nebo, lépe řečeno, pronásledovali. Proto se od jejich zjevení - které, jak jste si mohli všimnout, proběhlo již před několika dny - nestalo nic podstatného. Dokonce jsme se o něm dozvěděli jako o reklamní kampani, místo jako o nejdůležitější události v dějinách. Nyní je Temný Prorok možná mrtev, ale spíš stále živ, a co hůř, jeden z Poslů utrpěl v boji s ním těžkou újmu.“ Zbrojaři kolem stolu ohromeně zahučeli. „Ano, Bratři, nezapomeňte, že moc Temného Proroka je velká. Podle Knihy Pravdy může ohrozit i samotného Zářícího!“

Dvojitý trojtlesk. „Přesto, na našich plánech to nic nemění. Zbylý Posel se ještě dnes v noci zjeví ve Washingtonu," Otec pohlédl na hodinky, „vlastně už se zjevil, asi před pěti minutami - a washingtonská organizace převezme moc nad Spojenými státy. Kolem půlnoci se Posel zjeví tady a to už musíme být připraveni na totéž. Takže, Bratři, já a členové Rady jdeme provést Velké zvěstování, vy vykliďte bar od nevěřících a za půl hodiny si naši lidé začnou chodit pro zbraně. Až bude vyzbrojena první úderná skupina, otevřeme zadní vchod arzenálu, vyjedeme s vozidly a začneme obsazovat strategické úřady. Očekávám tady problémy, proto vám pošlu posily." Otec nás přehlédl tím dobrotivým pohledem: „Ani já sám tomu nemohu uvěřit. Dnešního dne začíná, v co doufaly celé generace předků. Dnešního dne konečně začíná nový letopočet. Letopočet Zářícího Spasitele. Sláva!"

„Sláva!" odpověděl mu mnohohlas, a všichni jsme najednou stáli (zbaběle jsem vstal taky). Všiml jsem si, že Annetě, Dickovi a několika dalším tečou slzy.

„Carle, připojíš se k obraně arzenálu. Ve zbraních se jistě vyznáš a tvé schopnosti dojdou potřeby. Zcela určitě."

„Kde je slečna Tinkerová? Myslel jsem, že zůstanu s ní a že budu moci být při osvobozování Černého menh...!"

„Teď poslechneš!" skočila mi do řeči Annet.

„Ano, teď poslechneš, Carle - Sestra Annet je od této chvíle tvá představená," Otec se otočil a i se svými nohsledy opustil místnost.

Cože?! zařvalo to ve mně, já, člen klanu Pilotů, jeden ze tří nejnebezpečnějších lidí, kteří se na Zemi kdy narodí, *já* mám poslouchat *ženskou*?!

Nezapomeň, bez bojové rychlosti to s tou nebezpečností není až tak horké, odpovědělo mi něco drze, a ještě nevíš, jestli shoříš, nebo neshoříš. A jestli to nefunguje i na odmlouvání.

„Ano, Annet," řekl jsem.

* * *

„Takže," Annet pohlédla na hodinky, „všichni členové Rady měli dost času, aby odešli. Jdeme vyklidit bar a máme na to deset minut. Carle, ty to nevíš, ale je tam minimálně jeden tajný policista, který by mohl varovat nadřízené, že se tu něco děje. To samozřejmě nepotře-

bujeme. Čím později budou dosavadní struktury informovány, tím lépe - nejlépe až tehdy, kdy se zjeví Posel.“

„Rozumím,“ rychle jsem naplnil zásobníky a nabil glocky a reaktivní pušku. Tu jsem si spolu s brokovnicí pověsil pod kabát, ale hlavně, jak jsem se na okamžik ocitl k ostatním zády, navlékl jsem si rukavice od bojové kombinézy a na ně ještě tenké kožené s integrovaným boxerem když mi slečna Tinkerová šla koupit plášť, požádal jsem o ně. Vkus projevila opravdu vytříbený.

„Čas běží!“ netrpělivě mě pobídla Annet.

„Hotovo. Jděte vpředu, já budu řešit policejní problémy,“ natáhl jsem závěr jednoho glocku a spustil ruku ke stehnu. Kupodivu je to nenápadné i v místnosti plné lidí. Mám to vyzkoušené.

* * *

Hluk narvaného baru a cigaretový kouř do nás narazily jako lavina.

Tušil jsem, že vyklizení místnosti během necelých deseti minut nebude nic snadného. Zavírací hodina je kolem půlnoci a teď je sotva deset.

* * *

Annet začala stylově - vytáhla jukebox ze zásuvky. Když hudba přestala řvát, zařvala ona: „Přátelé, dnes musíme bohužel zavřít dřív!“ Odmlčela se: „Teď hned!“

Reakce zhusta opilých zákazníků, kterých bylo v místnosti nabušených snad sto padesát, byla podle očekávání. Byli tu ti, co jezdili ve velkých pomalých bourácích (měli na sobě klanové oblečení - tady spíš gangové), mnoho ostře vypadajících motorkářů, mnoho ještě ostřeji vypadajících pasáků s kapsami plnými nožů a řetězů - feťáků, šlapek, šlusáků, grázlíků a lokálních dealerů, nepočítaně - charakteristický průřez společnosti z okolní čtvrti. Jak jen mi to tady mohlo na první pohled připadat útulné?

„Musím to opakovat?! Zavíráme,“ řekla poměrně nehlasitě Annet, když opadla první vlna nadávek. Aby slyšeli, lidé se ještě ztišili. Annet ale už nemluvila a jen se tvářila neústupně.

„Jak nás vocaď chceš dostat, důro?!“ začal se k jukeboxu prodírat jeden z pasáků - měl oranžové sako. Docela jsem ho chápal, zavřením by pro dnešek přišel o kšeft - protože je neděle, je hodně kunčoftů.

„Jak nás vocaď chceš dostat?!“ ječivě se přidaly snad všechny holky v místnosti. Pasák v divadelním gestu rozpřáhl ruce a pod oranžovou látkou se vyboulilo břicho.

„A co když vás hezky poprosím? Třeba já?“ zezadu, ode dveří do konferenční místnosti se odlepila gorilovitá postava s malým samopalem.

„Co chceš s tou špuntovkou! Tebe se to netýká!“ zařval pasák a vrazil ruku pod kvádro.

„Ale týká,“ odpověděl gorila.

„A mě taky,“ řekl barman a položil na pult obligátní upilovanou brokovnici.

„Nás taky,“ řekli skoro jednohlasně všichni zbrojaři. Už stáli v řadě vedle Annety, která se zády opírala o vypnutý jukebox. Musí to pro někoho být pěkný pocit, když takhle stojí s Bratry bok po boku, rameno na rameni. Brr.

Pasák trochu zchladl.

Já jsem nic neříkal, pistoli držel za zády a rozhlížel se, kdo zrovna využívá soustředění zájmu na jiné věci a telefonuje pro posily. A že telefonoval. Čip mi dal směr, tak jsem se postavil na špičky a vzadu v levém rohu stálo takové už na pohled odporné individuum a drželo si ruku u pusy, jako by si okusovalo nehet na palci. Ale mé oči ani přes kouřové mračno neošálil - prsten na ukazováku měl natočený kamenem k mumlajícím rtům.

„... opakuji, hlídka z bodu CC-12 žádá posily. Zřejmě dojde k přestřelce, opakuji...“

S přestřelkou měl pravdu.

Nezkoumal jsem, jestli je od policie, tajné služby nebo vojenské rozvědky. Zastřílet si do fízla potěší vždycky.

Zvedl jsem glock a *zavěsil mu*.

Protože jsem měl zapnutý tlumič a stál trochu bokem a obecná pozornost byla upřena na situaci kolem jukeboxu, nikdo si toho zprvu nevšiml. Pak nějaká ženská konečně zaječela a konečně si poněkud bezhlavé mrtvoly svalené u zdi všimli i ostatní. Krev rozcák-

nutá po cihlách nebyla tak výrazná, kdo si ji chtěl vychutnat, musel se postavit proti světlu, aby viděl, jak se leskne.

„Co to, kdo to...?!“ začal ten agilní pasák rvát pistoli zpod saka a oči mu poděšeně rejdily.

„Támhleten! Tamten v tom černým kabátě! S brejlema!“ Konečně si někdo všiml i mě. Pracujete-li obvykle v ústraní, takový zájem potěší.

* * *

Pozornost celého baru a asi tak dva metráky zbraní se rázem upíraly na mě. A bylo takové ticho, že bylo slyšet snad i převalování kouře.

„Byl to jenom fízl,“ řekl jsem.

Místnost zahučela.

Zvedl jsem levou ruku: „To ale neznamená, že to samé neudělám každému, kdo tady zůstane po zavírací hodině. A ta je za pět minut.“

Odpovědělo mi mnohohlasé cvakání pojistek a závěrů. Jinak bylo zase to ticho - asi si mysleli, že jsou proti mně v přesile. Zbrojaři takový vývoj nečekali a tvářili se poněkud nejistě. Pochopil jsem, že to jsou v podstatě přizdisráčové - jako ostatně všichni žvanilové.

„Co chlapi?!“ ozval se jeden z motorkářů. „Přece se nebudem bát blba s pistolkou! Normálně jedem dál, je neděle! Pivo!“ sednul si ke stolu a už zády ke mně vykřikl: „Přece nás nemůže zabít všechny!“ V sále nastalo uvolnění a většina se začala smát. Znovu jsem zvedl levou ruku:

„Čtyři minuty.“

Tentokrát následoval smích opravdu hurónský. Usmál jsem se také.

„Příteli, fízla si sejmul hezky, teď poď, dej si pívo, pak vypadni, než tě zatknou,“ protlačil se ke mně kroužkem, který na mne přes obecné pobavení stále mířil, jeden z pasáků. Měl zelené, navíc lesklé sako.

„Tři minuty,“ trochu jsem popohnal čas, ale nikdo mne stejně neposlouchal. Všiml jsem si, že se Annet začíná nadechovat, ale důrazným gestem jsem ji zarazil. Svou neschopnost už ukázala.

„Dvě minuty.“

„Poslyš, nejdou ti hodinky nějak na hovno?“ řekl pasák a hadovitým pohybem mne chytl za ruku s pistolí. Švih levou pěstí, a spolu s krupobitím pasáckých zubů jsem znovu získal patřičnou pozornost.

„Minuta,“ levou rukou jsem zpod pláště vyhoupl reaktivní pušku.

„To je kurva raketomet!“ vydechl pasák v oranžovém saku a úsměv nad bezzubou konkurencí vyhasl. Pistolnický kroužek kolem mne prudce prořídl.

„Schovej to, sračko! Stejně z toho tady nemůžeš prásknout!“ křikl motorkář, který si zatím stoupl na židli, aby měl přehled. „A vůbec, co se s tebou budu srát!“ vytrhl revolver a střelil mě do prsou.

Kulka, která se ode mne odrazila, utrhla oranžovosakému pasákovi ucho.

Bylo to opravdu hnusné sako. Vzápětí ho i s majitelem rozmázla reaktivní střela.

Od podlahy po strop.

* * *

Když přestal vířit prach, pochopil jsem, co chtěl motorkář říct tím „Tady z toho stejně nemůžeš prásknout!“. Jen jsem doufal, že v hromadě mrtvol zasypané oranžovými třásněmi není nikdo z Bratrů, natož Sester.

Ale na druhou stranu, neznám rychlejší vyklízecí prostředek na přecpané hospody než reaktivní pušku.

Aniž bych musel vystřelit podruhé, lidé se drali ke schodům hlava nehlava. A že pár hlav po podlaze bylo.

„Tak rychle nemusíte, stačí dobrý úmysl. Teď už počkám,“ řekl jsem, ale kupodivu mne nikdo neposlouchal.

* * *

„To nebylo nutné, Bra... Bratře,“ řekla otřeseně Annet, bílým ubrouskem si otírala krev z obličeje a chránila se pohlédnout na směsici lidských orgánů kolem.

„Nutné možná ne, ale účinné,“ řekl jsem a dobil zásobník glocku i pušky. Kromě Bratrů, Sester, pasácko-motorkářského koktejlu a několika ušlapaných už v baru nikdo nebyl. Bratr barman si nalil obrovského panáka a zapnul reproduktor systému monitorujícího

ulici. Policejní sirény zatím ječely z velké dálky. „Účinné, a navíc plníme časový plán, za chvíli si Bratři začnou chodit pro zbraně," dodal jsem, když nikdo nic neříkal. Všichni byli podezřele bledí - proti slečně Tinkerové jsou to skutečně jen přizdisráčové. Ale ona je posvátná. A já nakonec svatý.

Jedna věc jsou krvavé historky, druhá vyčesávávat si cizí lebku z kudrlin - tady těm asi nikdo nevysvětlil, že rychlé prosazování názorů se zbraní v ruce nebývá zrovna bezkrevná zábava. To je ve všech Časech stejné.

„Možná by je někdo mohl shrnout bokem a trochu vytřít podlahu," kývl jsem na mrtvoly, „jinak to tady bude pekelně klouzat...," vzpomněl jsem si na chodby dobytých kosmických základen vystlané těly Protivníků, „... a smrdět. Nevěřili byste, jak rychle začnou hnít. Je tu docela teplo," dodal jsem na nechápavé pohledy.

Ty pohledy asi nebyly až tak nechápavé jako spíš nevěřící (a zhnusené) - vzápětí Bratři i Sestry začali svorně zvracet - opět bok po boku, rameno na rameni. Zavrtěl jsem hlavou - přitom to byla jen technická poznámka. Roztrhané mrtvoly začnou smrdět opravdu hrozně brzo.

* * *

Protože se k tomu nikdo neměl, nakonec jsem musel uklidit já.

„Co, Sestro Annet, co se na mne tak díváš?" opřel jsem se o zkrvavený smeták. „Dneska jsem musel zabíjet už před obědem a bylo to jen nedorozumění. Teď plníme úkol. A Zářící mi stejně odpustil už předem."

Přestože jsem to myslel ironicky, všichni, kdo mne slyšeli, vážně přikývli a někteří na mne pohlédli s nefalšovanou úctou. Otec by z nich měl radost.

* * *

Přesně jak šedovous řekl, během několika dalších minut si Sestry a Bratři začali chodit pro zbraně.

Trochu vyděšeně se dívali na krvavou hromadu nahrnutou u stěny (zakryl jsem ji ubrusy a posypal ledem), ale tehdy to vzala do rukou

Annet - vyzbrojování měli secvičené perfektně. Zbrojaři jen kmitali a každý z příchozích měl zbraň v podstatě ihned.

Za dvacet minut byla celá ulice nahoře obsazena našimi ozbrojenci.

Kulomety, dva těžké minomety, reaktivní pušky, samopaly, neprůstřelné vesty, noktovizory. Dost, aby odrazili jakoukoli standardní policejní jednotku.

Protože bych se jim v precizní organizaci pletl, opřel jsem se o bar a pustil televizi. Jak se dalo čekat, na všech zpravodajských kanálech běžely newsy z Ameriky - přece jen to nebývá každý večer, že se vlády nad nejsilnějším státem světa pokouší zmocnit nějaká církev - navíc podporovaná mediálně efektním božím Poslem. Když jsem na roztřeseném záběru poprvé zahlédl Kyberkentaura, trochu mi zatrnulo. Vypadal sice podobně jako dřív, ale zároveň i dost jinak - byl *zatraceně* větší. Na levém rameni mu přibylo cosi jako parabolická anténa a právě v onom prvním záběru mu z ní vyšlehl modrobílý paprsek, kterým odmazal dvě policejní auta. Přemýšlel jsem, proč ta změna - že by postřílení pár tisíc Franků mělo vliv i na poskoky Zářícího Spasitele? Kdo to ten Zářící parchant vlastně je?! Když už jsem jeho úhlavní nepřítel.

Dálkovým ovladačem jsem projel všechny programy a tam, kde mělo být celoplanetární vysílání MTV, zrovna probíhalo cosi jako boj o frekvenci.

V zrnění se objevil, zaostřil a stabilizoval postarší opálený muž s šedými, na pěšinku učesanými vlasy, brýlemi se stříbrnou obroučkou a kulatýma prorockýma očima. Široce se usmál:

„Přátelé! Bratři a Sestry! Prosím, nestavte se na odpor a přijměte, co je nevyhnutelné. Náš Pán, Zářící Spasitel, již vbrzku sestoupí na Zemi a chopí se vlády. Proto prosím nezvyšujte chaos, který se v prvních dnech přirozeně vyskytne. Jeho Poslové jsou již zde a pomáhají nám při převzetí moci a udržení pořádku - kdo zachová klid a mír, nemusí mít strach.“ Muž se odmlčel, opět se usmál a obličej se mu složil do dobrotivých vrásek. Měl příjemný, podmanivý hlas: „Jistě se ptáte, co se na světě s novou vládou změní, zda nedojdete vy nebo vaši blízcí nějaké újmy. Mohu vás ubezpečit, přátelé, že nikoli. Nikomu nebude ublíženo, nikdo nepřijde o majetek. - Zářící Spasitel je milosrdný. Jediné, co se změní, bude vláda: Na celé planetě Zemi bude vládnout - ve své neskonalé moudrosti a dobrotě - Zářící Spasi-

tel. Je to jediný pravý Bůh ve Všehomíru, ne žádný výmysl, ne žádný obraz. Všichni, opakuji, *všichni* ho uvidíte - kdo bude chtít, bude s ním moci mluvit, a tak sám pozná jeho božskou podstatu. Takže kromě blahobytu, který zavládne, se nezmění skutečně nic," šedovlasý muž namířil prst do kamery a velebný tón se přiostřil: „Copak nechcete, aby na Zemi zavládl pořádek? Aby skončily války? Aby vaše děti přestalo ohrožovat násilí a drogy? Aby vás prohnilí vládci a prohnilí úředníci přestali okrádat? Aby si za vaše peníze neplatili své špinavé politické hry? Svá luxusní auta? Své paláce? Copak nechcete, aby takzvaní kapitáni průmyslu dokormidlovali? Oni mají tolik, že jim je to dávno na nic, a přitom chtějí stále víc a víc! Tomu říkáte demokracie?! Tomu říkáte spravedlnost?! My členové Církve Zářícího Spasitele rozhodně ne! Ale Zářící Spasitel vám onu spravedlnost dokáže dát! Je to on, živý Bůh, který přijde na Zemi a s ním přijde vše, co budete potřebovat. Všichni lidé se opravdu stanou bratry a sestrami, nebude nenávist, nebudou války, nebudou drogy, nebude zločin, nebude chudoba. Máte potíže s bydlením? Dostanete dům! Připadají vám auta drahá? Dostanete je zadarmo! Teď pozor," šedovlasý blýskl brýlemi, „to co říkám, možná zní jako prokletá ideologie prokletého komunismu, ale není tomu tak! Vězte, Zářící Spasitel, náš Pán, ve své neskonalé moudrosti zajistí přirozený rozvoj celému světu - *bleskový* rozvoj!

Osobní majetky budou zachovány, obchod dokonale organizován... A to jsem se zatím nezmínil o zdraví! Náš Pán nám, členům Jeho Církve, už nyní umožňuje dělat vpravdě zázraky! Pomněte, co teprve dokáže On sám!

Hranice života brzy překoná sto let! A v plné síle! Jen si to představte! Žádná rakovina, AIDS, nic! Jakoukoli sebehorší nemocí trpíte, všechno zmizí - stačí jen vstoupit do Jeho Církve a tyto zázraky se budou týkat i vás! Ano! Všech! Budete si muset zvyknout, že zázraky, skutečné zázraky, se stanou každodenním jevem!" Šedovlasý muž se napil vody a odkašlal si: „Možná se nyní ptáte, co třeba takové drogy, jak chceme skoncovat s tímto zlem, když se s ním předchozí vládní struktury nedokázaly vypořádat za staletí. Mohu vám slíbit, že budou vymýceny - na celé planetě! - během jediného týdne! Žádní zkorumpovaní úředníci už vám nebudou tvrdit, že je to nekonečný boj. Drogy prostě zmizí! Taková je moc našeho Pána! Možná se ptáte, co zločin? Mohu vám garantovat, že do roka a do dne vymi-

zí z povrchu zemského - Central Park v New Yorku bude o půlnoci stejně bezpečný jako váš obývací pokoj! Pamatujte - pro Zářícího Spasitele není nic nemožné! Je to Bůh! Živý Bůh!“ šedovlasý se působivě odmlčel. „Proto vy, vojáci, policisté, členové Národní gardy i vy všichni, kdo jste ozbrojeni, neposlouchejte rozkazy vlád, které jsou již nyní minulostí, nestavte se na odpor, protože se stavíte sami proti sobě, proti svým rodinám, proti svým dětem. Myslete na budoucnost, na dlouhá léta, která prožijete ve zdraví a štěstí. Přátelé, zamyslete se! Věk Zářícího Spasitele přichází!“ obrýlený pán třikrát tleskl, slavnostně zvedl ruce, trochu se zamihotal a začal znova:

„Přátelé! Bratři a Sestry! Prosím...“

Několik Bratrů, kteří se nakupili u baru a sledovali projev, začalo tleskat. Není to špatný nápad, mít jako rituální svaté gesto potlesk.

„To musí být Velký Otec!“ neslo se kolem. Přepnul jsem na jiný kanál, kde právě Kyberkentaur odvalil ohořelý tank. Kameraman mu běžel skoro u zadního kola - zjevně pochopil, že mu kovové monstrum neublíží.

Přemýšlel jsem, zda je brýlatý šedovlasý pán skutečně Velký Otec, a že napíchnout MTV je dobrý tah - dívají se na to lidé po celé planetě, a hlavně, mluvené slovo na něm má ve všech zemích automatický překlad.

Znovu jsem zacvakal přepínačem (málem jsem se zapomněl a použil čip) a šedovlasý mluvil už i na dvou okruzích celoplanetárních zpráv - pořád opakoval to jediné sdělení.

Kolem baru se tlačili další a další Bratři, vymohli si zpět Kyberkentaura a nadšeně komentovali jeho postup. Američtí vojáci a policisté se na televizi přirozeně dívat nemohli - tak alespoň posloužili jako velmi názorná ukázka, že není radno stavět se Církvi Zářícího Spasitele do cesty. Během dalších deseti minut přímého přenosu se v roztřeseném záběru objevil vysoký plot a v dálce za ním charakteristický obrys Bílého domu.

Přirozený cíl číslo jedna - Amerika vždycky dala na symboly.

Pak už to šlo ráz na ráz. Kyberkentaur rozstřílel obranu White Housu i eskadru bitevních vrtulníků, a pak přijela velká černá limuzína, ze které vystoupil jeden jediný člověk. Byl to šedovlasý pán v dokonalém obleku a stříbrných brýlích a jakoby nic vešel do sídla amerického prezidenta - hlavním vchodem. Za zády se mu tyčila obrovská kovová postava na kolech.

Kameraman nebyl vpuštěn.

* * *

Asi deset minut se nic nedělo (záběry na průčelí Bílého domu střídané spánkem opuchlými obličeji komentátorů, kteří se předháněli ve vychytralých spekulacích), pak byla doprostřed jednoho z komentářů prostřižena tisková místnost, nasvícená jako obvykle, jen bez novinářů podivně prázdná. Obraz se trochu chvěl.

Na stupínku za pultíkem s americkým logem stál americký prezident Nichols a šedovlasý pán se stříbrnými brýlemi. Prezident měl ztrhané rysy, kravatu nakřivo a potřeboval oholit. Šedovlasý neměl vzhledových vad a působil jako klid sám. Prezident držel v ruce papírek, odkašlal si a začal číst. Čím víc se mu třásl hlas, tím klidněji se šedovlasý usmíval.

„Vážení spoluobčané, lidé celého světa. Přestože to je zdánlivě proti Ústavě Spojených států amerických, předávám tímto vládu a výkonnou moc v zemi Církvi...," prezident si papírek přiblížil k očím, „... Církvi Zářícího Spasitele a jejímu představenému," uklonil se směrem k šedovlasému, „který nese oficiální titul Velký Otec. Zdánlivá neústavnost tohoto kroku je zapříčiněna tím, že v Ústavě nebyl brán zřetel na možný příchod živého Boha, Zářícího Spasitele. Od dnešního dne se počítá nový letopočet lidstva." Prezident si odkašlal: „Američané, lidé; Bůh... *Zářící Spasitel* vás provázej!" Následoval střih, vlajka, hymna.

V baru kolem se zdvihl nadšený řev: „Amerika je naše! Naše!" Mně až zatrnulo, jak to šlo rychle. Dovedl jsem si představit, co se tam asi děje a v následujících minutách bude dít: Bleskové rozpuštění Sněmovny reprezentantů i Senátu, Kyberkentaur v Pentagonu, agitace Bratrů infiltrovaných v armádě, policii a ostatních mocenských strukturách...

Pokud jich je dostatek, do dvou dnů bude Amerika jakž takž stabilizovaná. S Kyberkentaurem v čele je Církev Zářícího Spasitele neporazitelná. Prakticky i ideově. Protože se dokáže pohybovat tím „výbušným" zjevovacím způsobem, samozřejmě vznikne dojem, že Poslů je daleko víc než jeden.

Po Americe Anglie, po Anglii další země, Čína, Rusko, Japonsko... A půjde to stále snáz a snáz. Potom, jestli opravdu sestoupí ten Zářící maniak, bude dokonáno.

Proč asi nesestoupil rovnou? Vzal jsem si načatou plechovku piva a přelil ji do sklenice. Že by měl z někoho strach?

On živý Bůh?

Další úvaha byla opět logická: Hned, jak se jakžtakž podaří stabilizovat planetu, nastane největší hon na člověka, jaký kdy byl.

Na mě.

A možná i dřív.

* * *

S tím by se mělo něco dělat, Patejli. Ale když sakra pořád nevím: shořím, nebo neshořím? Napil jsem se, ale pivo mi poprvé v životě nechutnalo.

„Posel je tady!“ vykřikl Bratr, který seděl v rohu místnosti, na stole před sebou vojenskou komunikační centrálu, „objevil se na Whitehallu a míří na Downing Street k sídlu premiéra... !“ Spojař se odmlčel: „Ale tady v Bleskovce budou problémy. Někdo varoval policii, že tu máme ústředí a právě vyrazily všechny jednotky speciálního určení, co jich v Londýně je! SAS, MI5 i SBS!“

Po spojařových slovech v baru zavládlo ticho. Dokonce i SBS! Snad jen v Irsku je stejně tvrdá speciální jednotka, ale nikde na světě není tak početná. V minulém jedenadvacátém století si specialisty z SBS půjčovali dokonce i Američané. Když to nezvládlo ani SBS, zbývali jsme už jen my s Elvirou a Hnusákem.

* * *

Už jak jsem se před chvílí díval na televizi, tušil jsem, že v Anglii bude mít Církev s převzetím moci daleko větší problémy než v USA.

Angličané v tomhle století jsou sice měkčí než v devátém, ale mám pocit, že vztah k novotám mají stále stejně negativní a že si stále stejně neradi nechávají do něčeho mluvit. Možná právě proto je zdejší arzenál největší v Evropě.

Shořím, nebo neshořím?

V baru šuměl vzrušený hovor.

„Bratře Carle! Mohl bys jít prosím nahoru?! Budou tě potřebovat! Je to rozkaz Otce!“ zaklepala mi na rameno vysoká hubená dívka, „vem si na rukáv tohle,“ podala mi elastickou fialovou pásku. „Hned!“

Shořím, nebo neshořím?

Možná by bylo dobré dostat se ke Knize Pravdy a trochu si zaexperimentovat - a třeba v ní bude ještě nějaká zpráva. Takže to znamená, že bych měl nějaký čas zůstat tady na té straně. Temného Proroka přímo mezi sebou určitě hledat nebudou... A ono, zastřílet si do speciálních jednotek potěší skoro stejně jako zastřílet si do fízlů.

„Tak jo,“ dopil jsem pivo a odlepil se od baru. Dívka začínala netrpělivě podupávat.

U stolu, na který zbrojaři nosili stále čerstvé hromady nábojů a plných zásobníků, jsem si nabral všechno, co budu potřebovat, a zbavil se neforemného revolveru. Pak jsem chytil Dicka, dal mu brokovnici po vrahovi z knihovny a vymámil na něm, aby mi přinesl pořádnou vojenskou opakovací dvanáctku a pás na patrony. Ráže brokovnic jsou v tomhle jedenadvacátém století (naštěstí) stejné jako v minulém.

„Zvládneš to, Carle? Strašně kope,“ podal mi hrozivou černou pušku s dlouhou hlavní a skládací pažbou.

„Neměj strach,“ nastrkal jsem patrony do zásobníku i do pásu a přehodil si zbraň přes rameno.

„Tak, Bratře! Pospěš si!“ hubená dívka mě začala tahat za kabát.

„Vždyť už! Dicku, řekni Annetě, že jdu na ulici. Otcův rozkaz.“ Dick kývl.

* * *

„Tady jsi, Carle,“ řekl Otec - kupodivu stál sám uprostřed nejbližší křižovatky vlevo od vchodu do baru.

Okolní ulice byly zcela vylidněny. Zmizela pomalá auta, dealeři, šlapky. Tihle lidé mají na nebezpečí čuch.

Otec nebyl ozbrojen, jen nad hlavou si držel deštník a na podstavci uprostřed asfaltu ležela Kniha Pravdy - zjevně ji chtěl použít jako obranný prostředek. Zvedl jsem si límec, aby mi nepršelo za krk; lampy ve vlhku hlasitě bzučely.

„Říkali mi, jak jsi dokázal vyklidit bar a zajistit dodržení časového plánu. Bravo," poplácal mě Otec po zádech, „tady na té straně to zvládnu sám, jdi, prosím, k barikádě na druhém konci. Přestože domy po obou stranách máme obsazené, dávej pozor, kdyby policie přesto pronikla, ano? Bratři jsou sice zapálení bojovníci, ale většinou nezkušení."

„Jistě," řekl jsem a v hlavě se mi honilo, že by stačila jedna rána pěstí, chytnout Knihu a utíkat. Ta hubená holka by mne nezastavila. Ale desky Knihy pod poklopem zrovna začínaly tak ošklivě dočervena světélkovat. A přesně v té chvíli někdo vypnul elektřinu v celé čtvrti - v nastalé tmě bylo to světélkování obzvlášť zřetelné.

„Máš noktovizor, Carle?"

„Hmmm... ne."

„Sestro, dej mu svůj a dojdi si pro nový. Ty, Carle, neměj strach - samozřejmě, že ve svatyni máme dostatečně silný generátor. A jdi už. Útok začne během chvilky."

Strčil jsem černé brýle do kapsy a nasadil si noktovizor. Rázem jsem viděl o devadesát procent hůř.

* * *

Než jsem ušel polovinu vzdálenosti k barikádě v druhé křižovatce, speciální jednotky zaútočily.

Protiteroristická komanda používají teroristické metody boje - zabíjejí bez vyzvání a na nikoho neberou ohled. Při takovýchhle akcích mají neoficiálně povoleny padesátiprocentní ztráty mezi rukojmími, náhodní civilisté se nepočítají.

Museli být rozlezlí po okolí už pěkných pár chvil, protože zaútočili z mnoha míst a naprosto synchronizovaně.

* * *

Barikáda z aut, držící druhý konec ulice, se rozlétla ve třech sloupech bílého ohně. Spolu s rozervanými kusy plechu všude létaly i kusy Bratrů a Sester.

Další ohlušující výbuch se ozval od vchodu do baru; byl jsem asi dvacet metrů od něj. Strhl jsem si noktovizor, v jehož obrazovkách zbyla vypálená stopa po průletu rakety: pancéřový plát na dveřích

BLESKOVKY byl roztrhaný na cáry a z otvoru se valit dým. Obsluha kulometu, která měla vchod krýt, tekla všude kolem a na rozžhaveném kovu hlasitě prskal déšť.

Zapleskaly boty a ulicí se rázem hnaly desítky širokoramenných mužů v černých overalech, s černými přilbami na hlavách a černými kuklami na obličejích.

Kosili ze samopalů vše, co jim stálo v cestě.

Protože jsem byl na ulici sám, byl jsem to *vše* většinou já. Maně mne napadlo, co se asi stalo se Sestrami a Bratry, kteří kryli domy, z nichž se muži z MI5, SAS a SBS vyhrnuli. Pistole s tlumiči, nože a vysoká dávka protiteroristické profesionality.

SBSmany sprintující ke vchodu baru začalo znervózňovat, že stále stojím. Bodavá světla z ústí jejich samopalů osvětlovala ulici jako stroboskopy, odražené kulky hvízdaly, cáry mého pláště vlály a mne pro změnu začalo znervózňovat, co kdyby na mě vzali raketomet jako na dveře a na barikádu. To bych mohl mít i problémy - s vysvětlováním, že jsem to přežil.

Zhoupl jsem brokovnici do dlaní.

* * *

Deset ran - deset mrtvých.

To útok zpomalilo.

Dávkou vystřílený zásobník glocku zbytek mužů zastavil a druhý glock je přinutil k ústupu - jak se stahovali k domům na opačné straně ulice, zbaběle mým směrem házeli granáty. Naštěstí už jich moc nezbývalo.

Jak granáty dopadaly, všude kolem to kovově cinkalo. Plameny v hořících troskách barikády hučely.

Začal jsem se stahovat taky - div mi od podrážek nelétal asfalt.

Vzápětí mi létal kolem uší. Mnohočetná exploze mne zasáhla do zad a ve zbytcích hořícího kabátu mnou bacila mezi okna nad vchodem baru, přibližně v úrovni druhého patra. Granáty byly daleko účinnější než ty, co jsem v devátém století použil proti Dánům.

* * *

Spadl jsem na střechu nějaké dodávky (prorazil jsem ji rukama, ale myslím, že si nikdo stěžovat nebude) a speciální jednotky znovu útočily - z obou stran se tentokrát ozvalo burácení motorů. Sklouzl jsem na zem pokrytou omítkou a kovovými střepinami a mrkl na Otcovu polovinu - pořád stál uprostřed křižovatky a vypadal jako šílený dopravní policista - snad proto po něm ještě nikdo nestřílel. V ulici za ním se objevily reflektory obrněného transportéru a Otec mým směrem vrhl dlouhý stín.

Obrněnec byl černý (stejně jako všechno, co protiteroristické jednotky používají) a valil se na osaměle stojícího muže jako ocelová lavina, Otcův stín třikrát tleskl a já uviděl, co Kniha Pravdy dokáže - vlastně spíš neuviděl. Zablesklo se, ulicí šlehla tlaková vlna, všude kolem se vysypala okna, a pak už na místě transportéru bublala jen kaluž bíle svítící taveniny a rychle se v kotoučích dýmu a páry propalovala do hořícího asfaltu.

* * *

Úderná jednotka u domů naproti se zformovala k druhému útoku na BLESKOVKU a kolem hořících zbytků barikády napravo se protáhl druhý transportér.

Klečel jsem na jednom koleni, střídavě pálil a dobíjel a policejní střely kolem mě vyrážely jiskry a ryly do silnice lesklé kouřící čáry - muži v černém většinou neměli čas pořádně zamířit. Přiznám se ale, i já jsem měl problémy - jsem zvyklý bojovat v chodbách, nebo muž proti muži.

A brokovnice je sice účinná zbraň, ale dost pomalá, když se na vás valí tolik lidí.

Pak zase začali - *zbaběle* - házet granáty.

* * *

Sebevražedným skokem jsem se přenesl přes rozstřílený vrak dodávky, a jak jsem na druhé straně dopadl, praskl pode mnou chodník - vzápětí do mne dodávka nakopnutá výbuchy tvrdě narazila. Střepiny hvízdaly, s odpornými zvuky se zasekávaly do zdí a za krk mi napadalo deset kilo mokré omítky.

Ze vchodu do baru se konečně ozval kulomet.

* * *

Třetí vlna útočníků běžící v hlubokém předklonu se začala rozpadat.

Kulomet byl nějaká ostrá šajba, střely šly i skrz neprůstřelné vesty.

Někde na střeše naproti to houklo a do vchodu vlétla druhá raketa. V ostré explozi nadskočila celá ulice a kulomet ztichl.

* * *

Pro jistotu jsem do boje chvíli nezasahoval. Ležel jsem pod dodávkou a dobíjel zbraně. Proklínal jsem se, že jsem si místo brokovnice nevzal samopal. Nemůžete-li použít bojovou rychlost, může být takový přehmat osudným (dobře: nepříjemným).

Obrněný transportér už se dostal skoro ke vchodu do BLESKOVKY, když znovu houkl raketomet - tentokrát ale z naší střechy. Obrněnec poskočil, zazvonil jako gigantický zvon a zmizel v plamenech. Na policejní střeše zarachotil kulomet a z naší slétlo tělo i s trubkou bazuky.

Pak bylo na okamžik takové ticho, že byl slyšet hukot ohně i rychlé pleskání bot další vlny útočníků. Nikdo kupodivu nestřílel.

* * *

Přece jsem nezůstal sám! Přece všichni, kteří se byli dole vyzbrojit, nejsou mrtví!

Vykulil jsem se zpoza dodávky a ukryt za motorem nepříjemně překvapil, zastavil a odrazil i čtvrtou vlnu.

Déšť zhoustl, rozžhavená brokovnice tiše syčela a doutnajícímu transportéru ostře popraskával chladnoucí pancíř. Asfalt kolem byl vystlán mrtvolami v černých kuklách a krev s vodou žbluňkala podél obrubníku. Vzápětí mne poničený obrněnec docela udivil - sice doutnal, stál nakřivo a praskalo v něm, ale zřetelně mu to příliš nevadilo: Granát z padesátimilimetrového kanónu mi prolétl kolem pravého ucha a následná exploze mne prohodila skrz bočnici do dodávky - ta bočnice byla plechová a ten výbuch byl docela *rána* i na mě.

A ještě jedna a ještě jedna.

* * *

„Tak tohle ne, hoši!“ řekl jsem, ale byl jsem totálně ohlušený - slyšel jsem jen čip, ale nějak jsem nerozuměl, co hrají.

Jako by ty výbuchy nebyly dost, do trosek dodávky pralo snad dvacet samopalů a střechu párala nekonečná kulometná dávka odněkud shora. Jako ve filmu jsem viděl nové a nové dírky, jimiž prosvítaly plameny; uvnitř bylo všechno v pohybu, všechno skákalo a ze všeho létaly cucky - hlavně ze mě. Tehdy jsem řekl to: „Tak tohle ne, hoši!“

Hodil jsem si brokovnici na záda a z cárů kabátu vymotal reaktivní pušku. V zásobníku s trhavými jsem první dvě raketky vyměnil za průbojné, a ani mne nenapadlo, že je docela štěstí, že mě do zásobníků nikdo netrefil.

Potácivě jsem se postavil a rozkopl zadní dveře.

* * *

Skok do kotrmelce, z lehu dvě rány obrněnci pod hlaveň, na kolena, dvě nahoru pro hajzly s kulometem a raketometem, na nohy, zbytek ve výši pasu do půlkruhu.

Odhodil jsem rozpálenou reaktivní pušku, druhý kotoul, sprint kombinovaný s překážkovým během mezi mrtvolami, roztrhanými mrtvolami a jatečním odpadem, a už s brokovnicí v rukou jsem se přitiskl ke zdi domu, z něhož se po mých raketkách sypaly cihly a tašky - tělo s raketometem či kulometem bohužel nikoli.

Vchod do baru byl v černé frontě domů naproti jediným světlým místem a nad ulicí se válela mračna kouře - dodávka, v které jsem se ještě před pár sekundami ukrýval, už dodávku nepřipomínala ani takhle zdálky.

Potrhaných mrtvol na asfaltu zatraceně přibylo a obrněnec tentokrát hořel naostro. Dostřelil jsem dva plápolající a řvoucí členy obsluhy, přičemž jsem zjistil, že zase slyším. Přesto jsem se cítil tak trochu divně, všechno se tak *trochu* rozpíjelo, podlamovala se mi kolena a pachuť v puse byla jednoznačně krev.

* * *

„Carle? Jste to vy?! Hledám vás skoro čtvrt hodiny!“ Sluch se mi sice vrátil, ale cit pro čas jsem měl narušený. Postava zarámovaná hledím brokovnice měla fialovou pásku na rukávě.

Sklonil jsem zbraň a začalo mi docházet, že ten poslední masakr mezi komandos nemohla způsobit jenom dávka z reaktivní pušky. Zřejmě se někde vzpamatovalo pár našich. Na Otcově straně stoupalo pět sloupů dýmu - on a Kniha se také neváleli - jen mi bylo divné, že jsem ty výbuchy nepostřehl. Konečně jsem začal vnímat, co mi postava říká. Byl to nějaký chlap. Neznal jsem ho.

„... odrazili jsme je, ale začnou to tady bombardovat z vrtulníků! Odposlechl to Bratr spojař. Pojď se schovat, Carle, vrtulníky zvládne Otec s Knihou! Rychle!“

Schovat se, dobrý nápad. Když jsem chtěl udělat krok, zjistil jsem, že jsem asi víc než jen *trochu* otřesený. Hlavou mi tak líně (a trochu naštvaně) táhlo, kdybych se mohl přepínat do bojové rychlosti, neměl bych ani dírku v kabátě. Teď jsem byl orvaný a ohořelý skoro na bojovou kombinézu. Takhle přece nemůžu nikam do světla. Podle kombinézy by mne odhalili jako Temného Proroka. Do této chvíle jsem netušil, že ještě někdy dokážu přemýšlet takhle rychle. Vzápětí mne napadlo, že je to možná normální rychlost, pokud mi u zadku nevybuchují padesátimilimetrové dělostřelecké granáty.

„Přines mi deku,“ sesul jsem se podél zdi. V té chvíli se vedle mě roztříštilo několik tašek, vzápětí tělo a vzápětí zazvonil raketomet.

Tašky mne zaprášily, raketomet málem bacil a tělo se na mě vztekle rozcáklo. Bratr se od zakrvácené směsice odvrátil a proud jeho zvratků hlasitě šplouchal po asfaltu.

„Pro... miň,“ otřel si bradu, „při... přinesu deku a vezmu někoho, aby mi s tebou pomohl.“

„A pospěš si,“ jako bych v hvízdání a praskání, s nímž se mi vracely další (netušené) úrovně sluchu, slyšel klapot rotorů - byl bych zatraceně nerad, kdyby mi nějaká Knihou roztavená helikoptéra kápla na hlavu. Je obtížné zároveň spěchat do úkrytu a zároveň nemoci mezi Bratry.

Naštěstí to ten s dekou stihl - nechal jsem ho, ať si myslí, že mne podpírá, a než začaly pršet vrtulníky, zmizeli jsme na schodech.

* * *

Dole v baru byl pěkný chaos: Sténání raněných, krev, vzrušené hlasy, pláč - splašil jsem si místo deky pršiplášť, a protože se občas ozývaly tlumené výbuchy, po nichž se z klenby snášely obláčky prachu, vzal jsem si pivo a schoval se pod bar vedle lednice.

* * *

Pak si pamatuju, až když mi Annet řekla:

„Carle! Co tady u Zářícího děláš?! Hledáme tě *skoro pět hodin*!“

„Annet,“ rty se mi rozlepily nějak ztěžka, „byla to s tím bytem, co jste mi slíbili, pravda? Potřebuju se prospat. V posteli.“ Hlavou mi tak gumovitě táhlo, proč mi těch pět hodin připadalo jako mrknutí. Než mi Annet začala rozumět, musel jsem to dvakrát zopakovat.

Popravdě, takhle mizerně jsem se naposledy cítil, když mi policejní chirurg na Plutu implantoval zárodky posilovačů.

Než mě začali zvedat, musel jsem se vzchopit natolik, abych to zvládl sám. Těžko bych jim vysvětloval, proč mne nemohou unést.

Někdy je nelidskost k *vzteku*.

* * *

Když jsem se podpírán Annetou a nějakým Bratrem objevil nad barovým pultem, lidé se začali shlukovat jako na atrakci. Zřejmě někdo pozoroval a vyprávěl, co jsem dělal na ulici. Přestože byli šedí vyčerpáním a mnozí měli obvazy, všichni se roztleskali. Kupodivu mi to dělalo docela dobře.

„Jak to dopadlo?“ vypil jsem někomu pivo, někdo jiný mi podal další.

„Speciální jednotky byly odraženy, nálet také, Posel rozdrtil zbytek odporu a Otec před půlhodinou oficiálně převzal vládu!“

„Hurá,“ řekl jsem a přemýšlel, jestli se mi to s Knihou Pravdy a obrněnými transportéry jen nezdálo, a jestli jsem se dnes v devět ráno skutečně probudil po jedenáct set čtyřicet devět let dlouhém spánku.

Vlastně už včera. Jestli ano, pak to, že se to všechno událo v jeden jediný den rozhodně není náhoda.

Nepřemýšlel jsem o tom už někdy?

* * *

Pak se zase trochu setmělo, pak, jako by mi někdo říkal, že jsem těžký, pak jsme jeli autem a výtahem a pak mě probralo tlumené světlo.

Stál jsem za dveřmi nějakého pokoje a za okny svítalo.

„To je můj pokoj?“ řekl jsem.

„Ano.“ Annet se ale tvářila jako „náš“ pokoj.

„Chci být sám,“ řekl jsem.

„Ale já... a doktor už jede!“

„Sám, hned!“ zase se začínalo stmívat. Asi jsem mimoděk použil modulaci, takže Annet poslechla. Možná také proto, že jsem neměl brýle, a můj duhovězlatý pohled není moc povzbudivý, ani když jsem dobře naložen. Což jsem teď rozhodně nebyl. Tak maximálně ve formaldehydu.

Ještě jsem dokázal zamknout a pak jsem se v mokrém pršáku i v rozstřílených zakrvácených šatech pomaličku spustil do peřin.

Někdy obyčejným lidem závidím - já si luxus kácení do postele dovolit nemohu.

* * *

Probudily mě rány.

Než dozněla první, stál jsem na nohou, glock v ruce. Smysl pro čas už jsem měl v pořádku - od okamžiku, co jsem si lehl, uplynulo šestadvacet hodin - čili to, že se někdo pokouší vyrazit dveře, je docela pochopitelné. Po krátkém zápasu s peřinou (přilepila se na mě, svině) jsem dokulhal k otřásajícím se dveřím a otevřel.

Následovala scéna z grotesky: Tři lidé, které nezastavil očekávaný odpor, prolétli pokojem a s patřičným duněním se rozmázli o podlahu.

* * *

Během následujících minut jsem zjistil několik věcí - ta nejdůležitější: Zatímco jsem spal, udělal jsem v Církvi Zářícího Spasitele kariéru.

Stal jsem se VELKÝM VZOREM.

HRDINOU.

„Dobře, dobře," přerušil jsem šustění novinového papíru a vodopády slov, „jsem rád, že jste o mě měli strach, ale opravdu jsem v pořádku. Skoro. Kdyby mi někdo mohl přinést jídlo, a co se budu koupat, převléknout postel. Ano?" Vystrkal jsem je ze dveří.

Koupel jsem tedy skutečně potřeboval. Cizí krev se mi pod pršákem trochu zapařila, takže jsem smrděl jako dobře odleželé mrtvola. Možná i proto se odhodlali k vyražení dveří.

Než jsem odpajdal do koupelny, zvedl jsem telefon a služba v recepcí slíbila, že se mi postará o šaty; prý jestli chci, v přízemí je pro obyvatele domu soukromý obchod.

* * *

Do koupelny jsem si vzal velký igelitový pytel na odpadky a nacpal do něj všechno, co jsem měl na sobě - kromě bot a bojové kombinézy. Budu to muset vyhodit někde potajmu - tak strašně proděravělé oblečení by nemohl přežít nikdo; dokonce i železné chrániče holení z devátého století byly na kusy. Placka NEJSEM JEŽÍŠ. JSEM D-MAN! dostala jen dva zásahy malou ráží, tak jsem jí také nevyhodil - diktafon a svazeček liber byly docela nepoškozené.

V horké vodě se mé modřinami pokryté tělo začalo pozvolna vzpamatovávat, různobarevné skvrny sražené krve se rychle vstřebávaly a ztuhlé svaly se rozhýbávaly a bohužel začínaly i bolet; to za pár hodin přejde. Postavil jsem se, namydlil a osprchoval se. Právě když mi voda přestala pleskat o lebku, zaklepala na dveře služba, že přinesli, co jsem si objednal.

„Fajn, nechte to vedle, hned přijdu."

„Chtěla jsem ještě poprosit," služba byla podle hlasu mladá žena, „nemohl bys mi, Bratře, prosím, dát autogram? Přišla bych si pro něj i do koupelny," dodala upejpavě. Být HRDINOU má i výhody, pozoruju.

Bohužel, i v tomhle jedenadvacátém století mám po zákrocích policejního chirurga strašné jizvy. To by se mohlo rozkřiknout a někdo by mne podle nich mohl identifikovat.

„Autogram ano, ale až večer," řekl jsem a použil modulaci, která dívčinu (zatím) zahnala.

Zabalený v županu jsem se vrátil do pokoje, zamkl a k jídlu si pustil televizi. Jídla bylo hodně a zprávy byly docela jako dřív, když se dělo něco mimořádného. Všechny sledovaly postup přebírání moci -

Kyberkentaur a členové místních buněk se právě činili v Belgii. Německo, Francie, Holandsko, Španělsko a Portugalsko už byly „naše". Z reportáží jen čišelo, jak jde všechno snadno, bez násilí a krásně. O den starém zmasakrování speciálních jednotek ani zmínka, slovo Bůh bylo nahrazeno slovem Zářící - jinak všechno při starém. Přemýšlel jsem, jak to Otcové zařídili, že se lidé nebouří, že se vlastně nic neděje - podle ruchu z ulice bylo dopoledne jako každé jiné.

Při přepínání kanálů jsem narazil na nový projev Velkého Otce - tentokrát byl zaměřen na ekonomiku. Hlavní body byly dva: S okamžitou platností bylo zrušeno padesát procent daní a ty zbylé byly o padesát procent sníženy. Heslo o STO PROCENT MÉNĚ! se krásně pamatovalo a ještě krásněji opakovalo. Co na tom, že to není pravda a že se týká jen poplatníků do určité hranice příjmů - ta hranice byla zvolena tak, aby zvýhodněných bylo opravdu hodně. Čili všichni až po vyšší střední vrstvy měli důvod k radosti. Přirozenou námitku, kde nové vedení Božího superstátu vezme peníze na jeho běh, Velký Otec elegantně smetl božskou neomylností Zářícího Spasitele a tím i naprostou eliminací omylů a ztrát - navíc vbrzku přestanou být potřeba armády a časem i značná část policie. Druhým hlavním bodem byl přechod velkých nadnárodních společností pod Církevní správu - bylo to předkládáno jako ekonomická nutnost, která se nijak nedotkne malých a středních akcionářů - a když, tak pouze příjemně, usmál se Velký Otec. Malé a střední firmy Bratři nechali a nechají být a protože ty velké v podstatě rozdrtili, získali mnoho dalších cenných bodů - těm malým a středním nemohli udělat větší radost. Napadlo mě, jak dlouho budou lidé těmhle řečem věřit.

Rychle jsem zlobivou myšlenku zahnal - jako by se najednou udělalo *velké* teplo.

Přestože jsem se s téměř dokonalou akceschopností Církve setkal už předevčírem, stejně mě překvapovalo, jak přesně a důsledně mají naplánovány všechny kroky a jak se jim je daří uskutečňovat - kolik asi z těch navenek svržených a z vysokých funkcí tak snadno odstraněných úředníků a politiků byli Bratři. Ale vlastně, co mě má co překvapovat: Když není možné zradit, musí být každá organizace účinná přesně takhle.

Takhle vražedně.

* * *

Po jídle na mne opět sedla únava, ale tentokrát jsem spal jen dvanáct hodin, takže když jsem se probudil, byl večer, a kromě trochu nepříjemného pocitu ve svalech a pachuti v ústech jsem byl docela fit - modřiny úplně zmizely. Za dveřmi jsem měl na servírovacím stolku připravenou studenou mísu (šunka, vejce na tvrdo, nakládané okurky, čerstvé papriky, samorozpékací toasty z bílého chleba, máslo, kaviár na ledu, citron... někdy tohle století prostě miluju) a velkou krabici s oblečením.

Jídlo bylo vynikající (kaviár byl pravý Malosol!), v televizi nic nového (jen v Manchesteru podnikla ekologická gerila bombový útok), tak jsem se podíval na šaty. A málem mne kleplo: Byl to takzvaný společenský oděv - kravata měla církevní, čili hnusně fialovou barvu. Někdy tohle století nenávidím. Přesto jsem se do toho musel navléci - jestli si chci dojít vybrat opravdu *pořádně*.

* * *

V kvádru a vysokých motocyklistických botách jsem vypadal trochu zvláštně, takže když jsem sešel dolů do obchodu, způsobil jsem docela rozruch. Ale být HRDINOU je opravdu výhoda.

Přestože bylo pozdě, snesli mi všechno, co jsem chtěl, a nemusel jsem nic platit. S náručí plnou krabic a tašek a ušima brnícíma poklonami a lichotkami jsem se vrátil k sobě, hodil věci na postel a převlékl se zpátky do županu.

„Bratře Carle, prosím, dal bys mi... ten autogram?“ Shledal jsem, že jsem s plnýma rukama zapomněl zamknout. Ale postava opírající se o dveře byla na Angličanku až překvapivě pohledná.

Když se zhasne, nejsou jizvy vidět.

* * *

Druhý den ráno jsem zjistil, že se služba jmenuje Mary Ann.

* * *

S jídlem, televizí a Mary Ann jsem strávil celý další týden. Aby si Bratři a Sestry mysleli, že se stále zotavuju, nechal jsem si nosit i nějaké léky - všichni v domě (byl celý Církve) mi vycházeli maximálně vstříc. Jediná práce, které jsem se zhostil, bylo focení do novin.

Kupodivu jsem si lenošení mohl dovolit - převzetí moci Církví přesunulo můj problém s cestou do Ameriky z kolonky AKUTNÍ do kolonky POČKÁ. Nedovedl jsem si představit, že by si nyní někdo troufl použít Hnusáka a jeho prsten k šťourání do neposvátnějšího předmětu planety.

Černý menhir byl v ovládnutých státech místo národních vlajek na konci každého televizního dne.

Nejzajímavější pořad v TV proběhl dnes večer - reklamy na něj frčely všechny uplynulé dny od rána do noci. Velký Otec přijal pozvání do amerického BIG BILL TAYLOR TALK SHOW.

Díval jsem se jako asi všichni na světě:

Po krátkém úvodu položil BIG Taylor otázku, která se z hlediska celosvětové politiky stala stěžejní:

„Kdy přesně Zářící Spasitel sestoupí mezi nás?“

„Brzy, opravdu již brzy,“ odpověděl Velký Otec.

„Mohl byste to upřesnit, Otče?“ nedal se BIG Taylor odbýt.

„Ale jistě,“ řekl Velký Otec a odstartoval to, čeho jsem se v hloubi duše bál: „Bohužel, v době zjevení Poslů sestoupil na Zem tvor, jehož příchod byl také předpovězen. Říkám sice *tvor*, ale navenek byste ho nerozeznali od člověka - může vypadat třeba jako váš soused,“ pohlédl Velký Otec do kamery. „Jeho tradiční jméno je Temný Prorok a je někým, kým byl v křesťanství Satan - bohužel, stejně jako je skutečný Zářící Spasitel, je na rozdíl od Satana skutečný i Temný Prorok...“

„Promiňte, že vás přerušuji, Otče," BIG Taylor zašermoval prstem, „chcete tím naznačit, že křesťanský Bůh není skutečný?!"

„Pro tentokrát vám přerušení prominu, pane. Pro tentokrát ano," usmál se Velký Otec, ale v jeho kulatých očích nebylo veselého pranic. „Jistě že křesťanský Bůh je skutečný - jako duchovní princip, jako postoj k životu, jako idea, ale...," tentokrát Otec moderátora zarazil zdviženou dlaní, „ale Zářící Spasitel je živý, opravdu *živý* - a byť zatím není mezi námi, už nyní mi umožňuje například toto."

Velký Otec se vznesl metr nad křeslo, kde zůstal tkvět, stále v té uvolněné poloze v jaké předtím seděl. Jenom si přehodil nohu přes nohu, BIG Taylor zalapal po dechu protože Velký Otec zůstal nahoře, ocitl se jindy nerozhoditelný moderátor v psychologické nevýhodě - ani kameraman nevěděl, co dělat, tak zoufale mrskal kamerou nahoru dolů. Jako bych slyšel ty užaslé výkřiky linoucí se od všech televizí (ani Mary Ann nezůstávala pozadu) - nezpochybnitelný zázrak je něco, za čím masy jdou.

A trik to být nemohl - trikem by se BIG Taylor nenechal takhle vyvést z rovnováhy.

„Ale vaše prvotní otázka byla, proč Zářící Spasitel nesestoupí už nyní, není-liž pravda?" Moderátorova hlava trčící zespodu do záběru kývla; měl jsem pocit, že by vytřeštěný BIG Taylor kývl na cokoli.

Velký Otec se otcovsky usmál: „Protože je Zářící Spasitel živý, může samozřejmě i zemřít, jako každý. Ale nemylte se!" Velký Otec se svrchu podíval do kamery: „Nijak to nesnižuje jeho božství - zabít ho může právě jen jedna, jediná bytost v celém Všehomíru - Temný Prorok!" Velký Otec nechal to jméno vyznít. „Teď by se možná někdo nepříliš chytrý zeptal: To se snad Zářící Spasitel Temného Proroka bojí? To by se s ním nedokázal vypořádat?" Velký Otec nakrčil čelo: „Na první otázku musím odpovědět ano, bojí. Ale!" prudce zvedl prst, „nebojí se o sebe, o svou existenci. Jeho obavy jsou zapříčiněny starostí o nás, o lidstvo, které by s jeho zkázou přišlo o to, co mu náleží, o šťastný a bohatý život, ale hlavně o Spasení, které slibuje Jeho jméno," Otec předvedl rituální trojtlesk a moderátorovy ruce se automaticky připojily. Vzápětí se režisér pořadu konečně vzpamatoval a sestřihl záběry debatérů do jedné roviny. BIG Taylor se opět objevil celý a Otcovo vznášení nevypadalo tak nepřirozeně. „Ale i na svou druhou otázku mohu odpovědět ano," Velký Otec si posunul brýle, „Zářící Spasitel se Temnému Prorokovi postavit dokáže, a je

jen minimální možnost, že by v přímém boji nezvítězil ale ta možnost, jakkoli mizivá, existuje, a proto ji my, jeho synové a dcery, nehodláme připustit. Jak už jsem řekl, Temný Prorok sestoupil mezi nás a je psáno, že ho lze zničit i lidskými silami. Proto využiji této, příležitosti a vyhlašuji, kdo odhalí Temného Proroka, usedne vedle Zářícího, byť by jeho předchozí život tížily hříchy největší."

Pak Velký Otec podal zevrubný popis Temného Proroka - četl jej přímo z Knihy Pravdy, která ale vypadala jinak než ta, jíž jsem se dotkl ve svatyni za barem. Velký Otec držel Knihu v holých rukou a z jejích desek se linula nazelenalá záře.

Z popisu Temného Proroka vyjímám: Nemá-li na sobě navlečenu jako uhlí černou kůži, která mu zaručuje nezranitelnost, je jeho tělo pokryto ohyzdnými jizvami. Když Otec říkal, že černá kůže Temného Proroka nemá nic společného s kůží „našich černošských bratrů", jen já jsem věděl, co právě odstartovalo a co právě skončilo: Skončily zlaté časy Mary Ann, kaviáru a lenošení, a ta krajně nepříjemná otázka: „Shořím nebo ne?" se opět dostala na čelní příčku seznamu AKUTNÍ.

* * *

Ale ani já jsem netušil, *jak akutní*.

* * *

Ráno po talk show, chvíli potom, co mi Mary Ann udělala snídani a odběhla do práce, zazvonil telefon:

„Ano?" rozvaloval jsem se v posteli, tác s jídlem vedle sebe, a než na telefonování myslel na slova Velkého Otce.

„Patejli, možná byste se měl obléci a začít něco dělat. A možná byste měl začít rychle. *Hodně rychle*." Klap. Ten poslední zvuk vydalo zavěšení na druhé straně a zároveň mé zuby - strnule jsem zíral na sluchátko. Sotva pět lidí v minulém jedenadvacátém století znalo mé pravé jméno, takže by jich mělo být sotva pět i v tomhle jedenadvacátém století. A až do téhle chvíle jsem byl přesvědčený, že jsou všichni mrtví.

„A ono ne!" upustil jsem sluchátko, „a někdo dokonce ví, kde bydlím!"

Po zádech mi najednou tekl pot. Hlas v telefonu byl deformován přes elektronický drtič, takže jsem ho nedokázal identifikovat. Aby si s tím poradil čip, musel by ten člověk mluvit déle a musel bych být připravený - takhle se ani nedalo poznat, jestli to byla žena nebo muž.

Snad poprvé v životě jsem vstal od nedojedeného jídla.

Něco dělat? Ale co?! A když rychle, tak jak rychle?! Shořím, nebo neshořím?

„Malá sprcha neuškodí, tolik času ještě bude," odkopl jsem polštář a odpochodoval do koupelny.

* * *

Právě když jsem se namydlil, zjistil jsem, že ani malá sprcha se do *rychle* vejít nemusí.

* * *

Nevím, jestli Mary Ann nahmatala mé jizvy a svěřila se s tím kamarádce nebo rovnou Církevní autoritě, anebo zda někdo odposlouchával můj telefon a slovo ‚Patejl' fungovalo jako iniciátor. Ale co vím, že v jediném zapraštění někdo velmi výkonný vyrazil dveře do pokoje, v kterém jsem se ještě před chvilkou válel v posteli.

* * *

Kdybych stále snídal, asi bych to nepřežil. Podle zuřivého syčení a dupotu kulek rozechvívajícího stěny tam vedle právě střílelo kolem pěti převýkonovaných automatických zbraní.

Naštěstí v mých očích mýdlo neštípe. Vyskočil jsem ze sprchového koutu, dlaždičky mi praskly pod patami, uklouzl jsem, upadl, a už vím, co znamená „jet jako namydlený" - zarazil jsem se o protější stěnu. Ale i to uklouznutí bylo štěstí. Střelci podle hluku vody pochopili, kde jsem, a jejich automaty začaly - skrz zeď - porcovat vybavení koupelny.

Kachlíky létaly, osuška na šňůře tančila jako živá, vana pod nárazy střel dunivě rezonovala a ze sprchového koutu se sypaly skleněné zástěny.

Zbraně a bojovou kombinézu mám zamčené ve skříni v pokoji - to kdyby Mary Ann byla příliš zvědavá.

„Himl!“ stočil jsem se do klubíčka, když mne do holé kůže začaly šlehat střepiny z kulkami trhané podlahy. Za pár vteřin palba ustala.

Rozstřílené dveře se pomalu pootevřely a v mezeře se objevila dýmající hlaveň s okružím elektronického tlumiče.

Tak tohle pro mě bylo podstatné - plynulo z toho, že ti vedle jsou amatéři - zřejmě se jim zachtělo sedět vedle Zářícího a s nikým se o to nedělit. Rychlý pokus o rychlou kariéru. Takže mne přece jen asi zradila Mary Ann a tohle jsou její přátelé. Profesionál vyslaný Církví by do koupelny nejdřív hodil granát - obzvlášť, kdyby šel na někoho avizovaného jako Temný Prorok.

Mou jedinou výhodou byla má hmotnost.

A jedinou šancí jejich amatérismus.

* * *

V okamžiku, kdy jsem proběhl dveřmi, byl už jeden ze střelců mrtvý a druhý umíral. Tomu mrtvému jsem (to byl ještě živý) zabodl násadu kartáče na záda do krku a vyrval mu samopal i se zápěstím. Ten umírající se mi jen náhodou připletl do cesty.

Když jsem chtěl zabrzdit, roztrhl se mi pod nohama koberec, a tak jsem pokojem přesvištěl jako šílený kobercový surfař. Někdy má velká hmotnost i mouchy.

V pokoji bylo ještě pět živých mužů, všichni se zbraněmi v rukou, ale všichni tak konsternovaní mou nahotou a krvavým koncem svých druhů, že nikdo (co jsem surfoval) ani nevystřelil. Zato mně pažbičky velkého samopalu sedly do dlaní víc než hezky. Utržené zápěstí se sevřelo v pěst, rozevřelo a odpadlo.

Narazil jsem do zdi, otočil se, stiskl spoušť a... (*a kurva!)* ... a zásobník byl prázdný! Nerychlejší z Bratrů už se vzpamatoval a mířil - měl ošklivou černou útočnou pušku - oblíbenou AK-74.

Chytl jsem samopal za hlaveň a hodil ho. Následovala televize, konferenční stolek, křesílko a nakonec já sám.

Ten hajzl přesto stihl vystřelit. Není to příjemný pocit, když kolem vás fičí dávka z AK a vy nemáte bojovou kombinézu.

Pak dopadl samopal, televize, konferenční stolek, křesílko a já. Pro jistotu jsem zdevastované mrtvole vyrazil mozek a vytrhl kalaš-

nikov. Ty ostatní čtyři mé televizně-stolkově-křesílkové bombardování rozhodilo po celém pokoji.

Kalašnikov měl zásobník plný uspokojivě.

* * *

„Zabíjet není jen tak, hoši," řekl jsem prostříleným tělům. To už jsem věci ze skříně cpal do velké tašky. Přihodil jsem AK a dva dvojité zásobníky od bezhlavého. Jeho mozek se mi pořád lepkal mezi prsty.

Vyběhl jsem na chodbu, jak jsem byl nahý, a zasychající mýdlová pěna mi hnusně napínala kůži na zádech.

Dalo se tušit, že bratrské posily na sebe nedají čekat; když jsem si ale představil bojovou kombinézu na namydleném těle, to se snad radši nechat odbachnout.

Dosprintoval jsem na konec dlouhé chodby a co možná opatrně vyrazil dveře od posledního bytu vlevo - byl proti schodišti. Zaklínil jsem kliku židlí a s kalašnikovem v ruce proběhl pokoji - byly zatraceně větší než ty moje a byly prázdné.

Když jsem otáčel kohoutky sprchy, konečně mi došlo to vůbec nejdůležitější: *Neshořel jsem! Ne, ne a ne!* Co víc se dá považovat za zradu než postřílení pár Bratrů?!

„Takže v tom klidně můžu pokračovat!" zazubil jsem se do crčení vody.

Zase stojím na té správné straně.

Na své straně.

Zase jsem jeden z hodných.

* * *

Zatímco jsem ze sebe sdíral přischlé mýdlo a krev, dorazila další skupina lovců.

Po chodbě nebylo slyšet řvaní, a ani policejní frekvence nevřely obvyklým zmatkem rozkazů - takže nohy dupající po schodišti mohly být pouze bratrské.

Věděli, že jsem z domu neutekl, a že jsem ani neopustil poschodí, tak začali vyrážet dveře bytů.

Tohle už byli profesionálové: granáty používali skutečně hojně. Tušil jsem, že pár lidí těšících se na zasloužený odpočinek po tvrdé práci bude nepříjemně překvapeno - někteří možná i dřív - výbuchy následovaly tak těsně po tříštivých ranách, s nimiž se rozpadaly dveře, že vrhači granátů rozhodně neměli čas zjišťovat, jestli je někdo doma. Leda až potom.

Když byli asi pět bytů ode mne, zrovna jsem se drhl osuškou, div se ze mne nekouřilo.

* * *

Do bojové kombinézy se naštěstí umím nasoukat dostatečně rychle.

Přihladil jsem si límec a manžety rukavic, Pistol ve speciální kapsičce mne tlačil do boku. Hmátl jsem do tašky a vytáhl kalhoty. Měly nažehlené puky a tak trochu rachotily - je to osvědčený černý vzor se zdvojenými koleny a zadkem a mnoha kapsami.

Když jsem vklouzl do první boty, Bratři pronikli do vedlejšího bytu.

Po prvním výbuchu se ozvalo příšerné ječení, po druhém ztichlo a ze stěny tady u mne spadly všechny obrazy.

Identifikace granátem umlčené mrtvoly Bratry natolik zdržela, že jsem si stačil obout i druhou botu, zapnout všechny přezky, navléci si velkou flanelovou košili, knoflíky, a obléci si krásnou novou kožených motocyklistickou bundu (jsem na ně zatížený).

„Tak chlapci, už pomalu můžete!“ zašeptal jsem, ale v horečných činnostech jsem neustával. Kalašnikov jsem si hodil přes rameno, zásobníky na opasek, opasek kolem pasu, glocky, navrch dlouhý černý pršiplášť z voskovaného plátna, do kapsy kšiltovku. Nakonec mi v rukou zůstala jen natažená brokovnice.

Teď už opravdu mohli.

* * *

Začal jsem střílet po prvním kopnutí do dveří. Jak byly zaklíněné židlí, vydržely ho. Místnost naplnil dým a ohlušující kravál, kužely broků vykusovaly do dveřní výplně otvory zvíci dlaně a na druhé straně musely létat třísky jako kopí.

Po desátém výstřelu jsem brokovnici zahodil, zhoupl do rukou kalašnikov, proběhl rozstřílenými dveřmi a hned jsem si málem podvrkl nohu. Mrtvola, kterou rána z brokovnice zasáhla nad okraj neprůstřelné vesty, se tam rozvalovala opravdu *nemožně*. Chytil jsem rovnováhu a na zlomek okamžiku zíral do očí Bratrovi, který třímal odjištěný granát - zjevně se ho chystal hodit do pokoje.

Z otočky jsem ho kopl do lokte.

Bratr byl tak překvapen, že mu s granátem zmizelo i předloktí, že neuskočil. Výbuch a smršť střepin s ním vymalovaly strop nad schodištěm.

* * *

Kalašnikov se po vypálení padesátiranného zásobníku jedinou dávkou pěkně rozpálil. Bratři rozesetí po chodbě naopak začali chladnout. Pak nastalo takové ticho, že mimo pískání v uších byla slyšet i krev žbluňkající po schodech.

Rychle jsem proběhl mezi mrtvolami a nasbíral další zásobníky (AK je oblíbená zbraň), přibral pár vroubkovaných granátů a přes záda si přehodil osvědčenou krátkou reaktivní pušku.

Nad schody jsem se na okamžik zarazil, ale kam jít bylo nakonec jasné - když zdejším Bratrům ukradnu Knihu Pravdy, dá se tušit, že tím nové víře zasadím ránu a získám spojence mezi normálními lidmi; když nezískám, budu muset až do Manchesteru. Ne že by mi ekologická gerila byla nějak sympatická, ale člověk si občas nemůže vybírat. Kniha Pravdy je navíc snadný cíl, protože přesně vím, kde ji hledat. Jedna už od včera leží na podstavci pod fialovým baldachýnem na Trafalgar Square: nad ní admirál Nelson, vedle ní dva Bratři a pár Sester ve slavnostních oděvech, před ní nekonečná řada lidí, kteří se jí dotýkají. Bez Otce, bez otázek, bez zrcátka, bez iniciačního obřadu. Ale přesto při tom doteku všichni cítí onen závratný *kontakt s Bohem.*

Hasiči, od doby, co Církev Zářícího Spasitele umožnila vstup do svých řad širokým masám, vyjíždějí k nevysvětlitelným požárům daleko častěji než kdy dřív.

* * *

Na ulici jsem se dostal docela v pohodě. Na schodech se mi postavil jen nějaký trouba s pistolkou na šťourání v nose a hlídka s fialovou páskou a neprůstřelnou vestou. Když jsem rozstřílel toho prvního, přišlo mi to jako škoda nábojů; toho druhého naopak.

Na ulici to bylo ještě snazší - lidé se zvědavě shlukovali, ti co na ně napadalo sklo z granáty rozbitých oken krváceli a volali o pomoc, to přitahovalo další čumily a nikdo nevěděl, co se děje. Zato můj obličej byl jako obličej každého HRDINY docela profláknutý:

„Byl tam Temný Prorok a jeho lidé! Prorok utekl! Potřebuju auto!“

* * *

Vůz jsem získal od zblblého řidiče, který dovezl útočnou jednotku - byla to nenápadná tmavá dodávka s nadupaným motorem.

„Zajistěte budovu!“ zařval jsem na něj a vyhodil ho od volantu.

Nastoupil jsem, zařadil, ale motor chcípl, a než jsem nastartoval, řidič se vzpamatoval: „Mám za to auto osobní zodpovědnost! Tady to převezme policie!“ druhými dveřmi se dral na sedadlo spolujezdce.

„Fajn,“ konečně to chytlo, „z jaké jste organizace?“

„Speciální brigáda určená k zneškodnění Temného Proroka, anglická sekce, řidič Derek, pane!“ zahlásil se jako na přehlídce.

„Fajn. Zavřete ty dveře pořádně,“ pustil jsem spojku a začal nárazníkem rozhrnovat dav. Nakonec dobře, že se mnou jede. Ta zpráva pro mne znamená dvě věci: Tahle brigáda bude mít asi zatraceně víc úderných skupin než tu, kterou jsem vyhladil nahoře v chodbě; druhá věc, v reaktivní pušce budou sítě.

„Kam jedeme, pane? Neměli bychom počkat, až se vrátí naši? Ne? Alespoň se zahlásím na zákl... !“ Jelikož nevěděl, že všichni členové jeho skupiny jsou po smrti, krátkým úderem lokte jsem ho poslal za nimi.

Svůj k svému.

„A navíc moc mluvíš, Dereku.“

Jak auto nadskočilo, mrtvola kývla.

* * *

Pršelo a ulice byly šedé a ve vzduchu smrděl smog.

Než jsem se propletl londýnskou dopravou, Bratři už všechno věděli - věděli, že jsem unikl, a dokonce že mám jejich auto: Hlasy v rádiu byly přesto veselé a radostné. Věděli, že je určitě poslouchám, a přesto se o všem bavili naprosto otevřeně. A proč také ne - oni *věděli*, že jsem v Londýně. A to bylo to nejpodstatnější. Tím pádem už to věděl i Kyberkentaur.

Trochu mi trnulo v zádech.

* * *

Během posledního kilometru déšť sice přešel v mrholení, ale na Londýn zato padla žlutá, mazlavě vypadající mlha - a to během několika okamžiků. I mé oči na víc jak dvacet metrů selhávaly. Stěrače se přepnuly z rychlého na pomalý cyklovač a mokré střechy aut kolem vypadaly jako přízračné zástupy rozplývajících se slimáků.

Mlha jako na zavolanou; když mě Kyberkentaur neuvidí už z dálky, mám proti němu aspoň jakoustakous šanci. Šanci zmizet. Protože se doprava docela zastavila, zapíchl jsem dodávku k chodníku a vystoupil. Mlha byla skoro tak hořká jako žíravý opar v mém Čase.

Nasadil jsem si kšiltovku a tmavé brýle, chvíli se orientoval, ale nakonec mne správným směrem poslala jedna paní - myslela si, že jsem slepý. Po dvaceti minutách opatrné chůze jsem narazil na konec fronty ke Knize Pravdy.

Ta fronta byla plná různých mladých blouznivců, nemocných (to ten včerejší zázrak v televizi), lidí, kteří se chtěli ulít z práce (placená dovolená na celou dobu stání plus jeden den) a různých přizdisráčů, kteří usoudili, že pro jejich kariéru je dotyk nového Boha to pravé.

Podobně to vypadá ve všech „dobytých“ státech. V Síti jsou složité rozpisy, kdy se ta která Kniha Pravdy dostane do toho kterého města - v každém státě jsou Knihy dvě, maximálně čtyři, jen v bývalých USA sedm.

Američanům se to líbí - zase mají něco, co jinde nemají. V Síti také bylo, že se „důrazně nedoporučuje, aby se někdo dotkl více Knih, a aby se každý vyvaroval i dvojitého dotyku té samé“.

Kráčel jsem podél vlnící se řady, a když už jsem si na to vzpomněl, přemýšlel jsem, co druhý dotyk udělá se mnou a jestli je to s krádeží Knihy opravdu tak dobrý nápad. Ale na druhou stranu, Velký

Otec se v televizi své Knihy dotýkal jako by nic a já teď mám rukavice od bojové kombinézy a na nich ještě kožené. A navíc jsem svatý Peytl a Temný Prorok.

Reaktivní pušku i kalašnikov jsem měl schované pod pršákem, a i když jsem šel rychle, nešel jsem natolik rychle, abych byl nápadný.

* * *

Přestože ta fronta byla dlouhá až nechutně, nakonec jsem na její konec došel. Lépe řečeno na začátek.

Lidé procházeli pod zplihlým fialovým baldachýnem a v chůzi se dotýkali desek Knihy (proč já jsem se musel dotknout stránky? - ale na druhou stranu, jak by ta stránka vypadala, kdyby na ni šmátlo takových rukou) a po dotyku je vždy podepřela jedna z několika Sester, které pod baldachýnem stály v pohotovosti. Všichni v té mlze vypadali jako přízraky.

Vklouzl jsem pod baldachýn ze strany. Podle rytin na kovových deskách to byla stejná Kniha, které jsem se dotkl před týdnem ve svatyni.

„Vy jste poslední, zavíráme," řekl jsem staré paní s hůlkou, a tlusťocha, který se přes má slova dral k podstavci, jsem odpálil bodyčekem.

„Co se to...! Co si to?!" překvapené hlasy se prudce násobily.

To už jsem měl Knihu v podpaží a odcházel do mlhy. Kradete-li před tolika lidmi, musíte jednat rychle a hlavně rozhodně; k panice a rozhořčení nesmí dojít, dokud na vás někdo dosáhne.

* * *

Přesto mě za chviličku doběhli oba Bratři, kteří u Knihy drželi stráž.

To se nakonec dalo čekat. Alespoň jsem vyzkoušel, co to udělá, když se běžný uživatel dotkne Knihy dvakrát.

Jsou to docela působivé plameny.

Zatímco jsem sledoval kremační efekty zářící mlhou, a zatímco se chodci kolem zastavovali a křičeli, skočil mi na záda ten tlusťoch z fronty a začal mě škrtit. Praštil jsem ho Knihou do čela, a tak se členem Církve nakonec přece jen stal.

Jenom nevím, jestli si to stihl užít.

Už v chůzi jsem z železných desek sklepl krev a rychlým krokem zahnul do první uličky, která se namanula. V mlze za mnou panovala docela solidní vřava a padlo dokonce několik výstřelů. Po pár desítkách metrů jsem vlezl do bistra a vymámil z prodavačky velkou papírovou tašku - jít s Knihou Pravdy v ruce je docela nápadné i za snížené viditelnosti. Když jsem vyšel zpátky na ulici, napadlo mě, jestli mne podle Knihy Otcové nebo Kyberkentaur nedokážou zaměřit. Nejspíš ne.

(*Ale!)* Skoro jsem poskočil, když jsem si vzpomněl, jak Otec Knihu použil jako efektivní protipancéřovou zbraň. Co ty na to, Kyberhajzle? Jak se to asi tak ovládá.

Právě jsem šel kolem baru s malými okny, zataženými závěsy a nenápadným štítem. V takových barech mívají intimčo-boxy. Prošel jsem temnou chodbičkou do kalně osvětlené místnosti a opravdu měli.

* * *

„Sodovku."

Číšník ztuhle stál za pokladnou a měl svrasklý obličej, žlutý jako mlha venku.

Zapadl jsem do nejzazšího separé (byla tam skoro tma) a počkal, až mi Svrasklý ksicht přinesl pití. Pak jsem Knihu položil na vyrudlý ubrus a zvolna a opatrně ji prolistoval. Mimo zprávu, kterou jsem už četl, a obrázku, který jsem už viděl, byla docela prázdná.

Napil jsem se sodovky, která snad musela být zvětralá, už když ji vyrobili, zavřel Knihu a začal experimentovat s jejími protipancéřovými schopnostmi.

Bohužel, po dvacetiminutové snaze se mi nepodařilo zapálit ani umělohmotnou kytku ve špinavé vázičce uprostřed stolu. Jdu na to buď špatně, nebo nejsem ta správná osoba. Kniha, ať jsem ji zkoumal kterýmkoli ze svých smyslů (chuť jsem pro jistotu vynechal), vypadala a chovala se jen jako obyčejná kniha. Byť z ní stále sálalo cosi zlověstného.

Takže mi s Kyberkentaurem nepomůže. Přiznám se, zklamalo mě to, docela jsem s tím počítal. Ale co mi tady v tom prokletém století kdy pomohlo?

Lépe řečeno, kdo mi kdy pomohl? Prosil jsem se někoho, abych byl Temný Prorok?! Ale když už jím jsem, musím to nějak přežít, musím dát lidem na vědomí, že Církev není tak všemocná, jak se jeví... Což mi taky dvakrát nepomůže.

Schoval jsem Knihu do tašky. Někdo by mi ale přece jen mohl helfnout, třeba ten, kdo mi ráno volal. Pokud to nebyla provokace. Ale od koho? A kdyby mi nezavolal, byl bych nejspíš mrtvý. Ale kdyby mi nezavolal, třeba by na mě nepřišli. Co když mne přece jen práskla Mary Ann? A co když... Seskočil jsem z kolotoče domněnek a přesedl na fakta. Hnusáka pořád drží v té věznici. A jen Bůh... Zářící tuší, co s ním nová bratrská vláda provede. Co když někdo ví, že Temný Prorok měl čtyřrukého pomocníka? A i kdybych se na Hnusáka vykašlal, na jeho prsten nemohu.

Kdyby se Bratři zmocnili šlupky, tak, tak... nevím co *tak*, ale přeběhl mi z toho mráz po zádech. Nápad, že bych se ke šlupce probil, jsem zavrhl - i když by se mi to nejspíš povedlo, co bych v ní dělal - myšlenka, že bych se pokusil o skok, už mi zas až tak dobrá nepřipadala. Lepší bude, když získám Hnusákův prsten, dojdu si na daleronský hrad pro spací kouli, pokusím se vzpomenout na nějakou přírodní oblast, které se až do čtyřiadvacátého století nedotknou žádné katastrofy, zalehnu a probudím se ve svém Čase. Jednoduché, ale jako pracovní plán vůbec ne špatné, pochválil jsem se. A nebudu se muset zaplétat tady s těmi Zářícími proklatci.

Projel jsem čipem vysílání několika rádií a zaposlouchal se do NEWS CABLE. Moderátor právě (vzrušeným hlasem) líčil, jak nějaké individuum na Trafalgar Square odcizilo Knihu Pravdy - pak režie prostřihla řeči očitých svědků, a jak jsem předpokládal, můj popis se v každém podání natolik lišil, a navíc i natolik různil od skutečnosti, že bych se podle něj nepoznal ani já sám. Vzápětí do vysílání vstoupil zpravodaj, který čenichal kolem domu, kde jsem zlikvidoval bratrskou údernou jednotku.

Lépe řečeno, než vstoupil, ten zpravodaj se do vysílání veřval:

„*Temný Prorok je v Londýně!* Mám to potvrzeno z nejvyšších míst!“

Hlas neprofesionálně přeskakoval: „Na Ahmed Street vyvraždil celé poschodí pokojných obyvatel a zřejmě to byl on, kdo odcizil Knihu Pravdy!“ Na to, že to byla jen spekulace, byla podivuhodně přesná.

„A právě jsme do studia dostali zprávu," nacpal se do éteru původní moderátor, „že je to skutečně tak! Vedení státu žádá obyvatele, aby se pokud možno uchýlili do svých domovů nebo na pracoviště! Poslové Zářícího zakročí proti Temnému Prorokovi s maximální rozhodností, čili všem na ulicích hrozí nebezpečí úrazu! Opakuji, všem..." Odpojil jsem se. Prý nebezpečí úrazu. Představil jsem si, jak Kyberkentaur zametá přecpané londýnské bulváry parabolickou anténou a myslím, že vyvraždění franské jízdy by proti tomu bylo jen vaječný dortík před zabíjačkou.

Byl nejvyšší čas se zvednout. Zašmátral jsem po kapsách kabátu i bundy a zjistil jednu závažnou věc - nemám ani na zaplacení sodovky - a to se potřebuju dostat do USA. Nejlépe letadlem. O pasu nemluvě. Placku s D-manem, diktafon a různé jiné blbosti jsem měl, svazeček liber zmizel.

Zvedl jsem tašku s Knihou a pokusil se nenápadně odejít. To jsem si ale dal. Žlutoksichtý číšník nejenže ve mně nepoznal HRDINU, ale vrhl se na mne, jako bych mu kradl stříbro po prababičce.

„Zaplatit, prosím!" stoupl si do dveří a rozpřáhl ruce.

„Jestli chcete, nalejte tu sodovku zpátky do lahve. Stejně jste to s ní už nejmíň jednou udělal." Hned nato jsem se dočkal dalšího překvapení: z kuchyně vyběhl umaštěný kuchař s baseballovou pálkou.

Nechápu, kde se v lidech to násilí bere.

„Volej policii, Eddie!" křikl kuchař na číšníka, krvelačně zatočil pálkou a hnal se na mě. „Já ho pohlídám!"

„Radši nikam nevolej, Eddie," řekl jsem, a když už jsem měl kalašnikov venku, vybral jsem jim pokladnu. Byly tam asi tři libry. Přestože to bylo dost málo, bylo to dost na to, aby mne Eddie při odchodu střelil do zátylku.

Jen jsem zakroutil hlavou. Zbytečné násilí opravdu nechápu - a střílet po někom zezadu není ani zábava.

* * *

Vypletl jsem se z uzoučkých postranních uliček a doufal, že na hlavní chytím taxík. Když jsem ale hlavní uviděl, ani jsem se nesnažil - doprava zrovna prodělávala kolaps.

Londýňané dost dobře pochopili, co by se mohlo skrývat za soubojem Temného Proroka s Poslem, tak se všichni někam hnali a jako

obvykle při takových příležitostech, ulice se zacpaly do neprůjezdna. Teď to bylo o to horší, že byla mlha a že vyjeli opravdu *všichni*. Zase jednou jsem si vzpomněl, jak krásně nelidsky bude v čtyřiadvacátém století: polovina zbylých Pozemšťanů ve vesmíru, polovina v podzemí. Povrch bude nádherně osamělé místo.

Zpět do současnosti.

Nepříjemné je, že mi Eddieho střela zničila kšiltovku a že jsem se svou holou hlavou a černými brýlemi docela nápadný. Naštěstí byla stále mlha (a stále houstla), takže mě kolemjdoucí nepoznávali. Když jsem se proplétal davem kolem trafiky, z několikerých vlhkem zkrabatělých novin na mě civěl můj obličej. Zatím ještě s titulkem HRDINA.

Zrovna když jsem zjistil, že vlézt do metra je také nesmysl (bůh ví, kam se ty tisícihlavé proudy dole skládaly), mlha rozmočila, mou tašku natolik, že hmotnost Knihy převýšila nosnost papíru a železné desky hlasitě zařinčely o chodník. Naštěstí davy kolem chvátaly tak, že se nikdo pořádně nepodíval, po čem dupe - Knize se takové zacházení očividně nelíbilo, protože začala světélkovat. Kupodivu, s lidmi, co na ni šlápli, to nic nedělalo.

S nasazením života jsem Knihu zvedl, prodral se proti proudu zpátky k trafice, vzal ze stojanu TIMESY, otočil je svým obličejem dovnitř a Knihu do nich zabalil.

Drobné jsem si nechal vrátit do poslední mince.

V relativním klidu za stánkem jsem přemýšlel, co s Knihou dál - vyhodit se mi ji nechtělo, vláčet s sebou taky ne. Za stánek se dopotácel odporně páchnoucí šlusák a začal močit na zeď.

Znovu jsem vplul do lidského řečiště, a nakonec to bylo snadné - o ulici dál byla banka na bance. Za dvě libry jsem si pronajal pancéřovou schránku v podzemním trezoru NATIONAL BANK - personál se ke mně choval nadmíru uctivě. Zřejmě tady neposlouchají rádio, ale četli nějaké noviny s mým ksichtem, a možná to bylo i tím, že na obrazovce detektoru viděli celý můj arzenál. Nikdo na něj nic neřekl.

„Bylo nám potěšením, pane Blacku. Přijďte zas," ředitel banky mne doprovodil až ke dveřím a opravdu se klaněl. Všichni na mě civěli. V té chvíli se v televizi, kterou ve volných chvílích sledoval strážný v informační buňce, objevila má tvář. Tentokrát nikoli s nápisem HRDINA, ale TEMNÝ PROROK!!! Kratičký paprskový úder a televize s lupnutím zhasla.

„Možná si tu někdy založím konto," usmál jsem se na ředitele, ohrnul si límec a vyšel do mlhy.

* * *

To, že jsem v televizi, je krajně nepříjemné. Potřeba změnit vzhled se změnila v akutní potřebu - nějaký širák, který se dá stáhnout do očí, by byl ideální.

Přestože je prý Londýn město klobouků, musel jsem ujít (prodírat se) skoro půl kilometru, než jsem narazil na kloboučnictví. Chytil jsem se kliky, a než mne dav strhl, vklouzl jsem dovnitř.

Bylo tam prázdno, voněla plst, lepidla a solidnost; prodavač byl usměvavý a vtíravý, jako by venku neprobíhaly manévry. Zahnal jsem ho a mezi stovkami buřinek, huček a kastrólů si bez váhání vybral pravý stetson, černý, s širokou krempou a tkaničkou pod bradu (mám historické westerny opravdu rád {hlavně když se tam hodně střílí}). Zkusil jsem si tři a čtvrtý mi padl. Před zrcadlem jsem si ho posunul do čela, přihnul krempu do správného úhlu (aby zakryla oči) a schoval černé brýle do kapsy. Ve svém mlhou oroseném pršiplášti s nemožně širokými rameny jsem vypadal jako absolutní desperado - bude se to hodit. Před nosem se mi houpala zlacená cedulka s cenou, kterou zaplatit opravdu nemohu.

„Vybral jste si klobouček, pane? Nááádherný klobouček!" prodavač se opět takticky přiblížil, mnul si ruce a jeho hlas se táhl jako med. Ten stetson byl skutečně drahý.

Vzápětí, jako na zavolanou, jsem byl starostí s placením zproštěn. I když, člověk by občas raději zaplatil než tohle.

Dveře se rozlétly.

No kdo jiný.

Ale když jsem šel s tak profláknutým ksichtem po ulici takovou dobu, co můžu čekat - mlha nemlha, fízlové jsou všude.

* * *

Slečna Tinkerová - hlavní lovec Temného Proroka - tentokrát neměla knihovnickou blůzku a sukni do půli lýtek, ale volnou černou kombinézu, neprůstřelnou vestu, těžké boty a kolem čela fialovou pásku.

A v rukou reaktivní pušku.

A už střílela. Všiml jsem si, jak se jí kolem nohou plazí žluté jazyky mlhy.

* * *

První dvě sítě zasáhly stojan s klobouky a prodavače. Dotáhl jsem si šňůrku stetsonu, dvěma salty se mihl obchodem a zmizel za pultem.

Druhá ze sítí se ještě (s odporným svištěním) omotávala prodavačovi kolem krku, a já už střílel skrz pult. Z osvědčeného kalašnikova.

Osvědčenou dlouhou dávkou. V rachotu palby, řinčení kouřících nábojnic a rozpadající se výlohy jsem nepostřehl, že obchod má i zadní vchod.

Sítě se v úzkém prostoru za pultem naštěstí nedokázaly rozbalit, ale i tak do mě rozpínací závažíčka bušila dost tvrdě. A ještě jednou a ještě jednou a ještě jednou. Pak se na mě skácel regál s miliardou klobouků.

Bratr s reaktivní puškou stál vzadu v chodbičce, pažbu zapřenou o stěnu, u ústí nepřetržitý plamen. Vynořil jsem se z klobouků a odpověděl z kalašnikova - v zásobníku zbývaly sice jen dvě rány, ale stačily.

Ani jsem ze sebe nestačil setřást smotek lepkavých vláken a klobouků, když za pult vlétlo několik černých válečků. Viděl jsem dva.

Magneziové granáty jsou na mé oči naštěstí krátké.

Vyměnil jsem zásobník a s posledním modrobílým bleskem vyskočil zpoza pultu jako čert z krabičky.

Hezké rčení.

Bratr, kryjící se ve vchodu, byl opravdu rychlý - ale zamířit už nestihl. A brzdit tak rychlý mozek v rozletu bych si netroufl ani já.

* * *

Pak najednou nikdo nestřílel.

Přehlédl jsem situaci.

Na ulici se před vysklenou výlohou válela hromada těl. Dovnitř se valila mlha, a slečnu Tinkerovou jsem neviděl - vzápětí výlohou

prolétly dva další granáty - tentokrát zelené, vroubkované. Ty by mi mohly zničit oblečení.

Mrskl jsem sebou zpátky za pult.

Po dvojvýbuchu jsem začal prudce polykat, abych slyšel i něco jiného než hvízdání. Byl jsem zasypaný třískami, plstěnou cupaninou a doutnajícími klobouky. Jestli mi to roztrhalo kabát...!

Kupodivu, byl jsem v pohodě; solidnost kloboučnictví ale utrpěla vážné šrámy. Musím pryč, než se přižene Kyberkentaur.

Ale kam?

Hlavně ne bezhlavě!

Na pikosekundu mě zachvátila bezradnost: Letiště nepřipadá do úvahy, bylo by to příliš nápadné, a i kdybych unesl plně obsazený boeing, Bratři ho bez váhání sestřelí. A jaká jiná cesta vede do Ameriky?

Třeba... třeba... třeba moře! Loď! Voda! Řeka! Temže! Zároveň skvělý úkryt když v řece netečou žíraviny jako v čtyřiadvacátém století a není moc hluboká a vy nemusíte půl hodiny dýchat a honí vás nezničitelný boží Posel... Odtrhl jsem od opasku dva granáty, odjistil, jeden hodil výlohou ve směru odkud přiletěly ty bratrské, druhý do chodbičky k zadnímu vchodu.

Po prvním výbuchu následovala vlna řvaní z ulice, po druhém vlna dýmajících klobouků. Přeskočil jsem zbytky pultu a změtí plsti a střepů vyběhl na chodník.

Mrtvých občanů zase bylo, až to klouzalo. Nechápu, že Bratři útočí takhle bezohledně.

Třeba je to taky baví.

* * *

U zdi těsně za dveřmi stála slečna Tinkerová - s karatistickým výkřikem zaútočila. Že se na mě ty ženské pořád tak lepěj! Všiml jsem si, že jí po boku a po bradě teče krev.

Uhnul jsem, a jak letěla kolem, zezadu jsem ji střelil do hlavy.

Nechápu, jak mne v knihovně mohla tak tísnit, asi jsem byl po dlouhém spánku ztuhlý víc, než jsem si myslel.

Prošacoval jsem slečninu mrtvolu a našel dva zásobníky do reaktivní pušky s průbojnými raketkami.

Přesně v té chvíli se ozval charakteristický hvizd a rána.

Černý záblesk, a dva metry nad ulicí se objevil Kyberkentaur. Takhle zblízka byl ještě rozměrnější než v televizi, připadal mi možná dvakrát, možná i dvaapůlkrát větší než v minulém jedenadvacátém století. I skrz mlhu jsem ho viděl docela zřetelně.

Jak z výšky svého zjevení dopadl na auta, obrysy jeho kovového těla se stříbrně zaleskly. Plechově to zadunělo, z okének vystříkla krev, a parabolická anténa na levém rameni už mne hledala.

„K zemi!“ zařval jsem a vzápětí se proklel, že se starám o lidi místo o sebe. Kdybych sebou plácl jen já, výboj by mne určitě minul.

I když vlastně, nejsem já pan Hodný?

* * *

Takže jsem zůstal stát - stejně jako lidé kolem, kteří v mlze neviděli, co se děje. Někdo křičel, že je to útok R-IRA, někteří se v tlačenici pokoušeli uprchnout a někteří se snažili pomoci mrtvolám rozházeným před kloboučnictvím.

První výboj.

Vedle.

Zavonělo pečené, zapáchlo připálené a zasmrdělo spálené maso.

To už jsem Kyberkentaura zasypával oblíbenou dlouhou dávkou. Kulky do něj kovově bušily, vyrážely jiskry a obláčky páry a samozřejmě se odrážely. Vyly přitom jako ztracené duše a masakrovaly dav. Pozdě, chlapci a děvčata, když si nenecháte poradit... Už se nedalo poznat, kdo si lehá dobrovolně a komu už v životě nic jiného nezbývá. Odražená kulka z kalašnikova je hrozná věc - takové malé bzučící řeznictví.

I když je člověk pan Hodný, něčemu takovéhlemu se občas nevyhne.

Přestože jsem střídavě mířil na Kyberkentaurovu hlavu a na zdánlivě křehkou parabolickou anténu, nepovolilo ani jedno ani druhé.

Druhý paprsek byl zřetelně intenzivnější než předchozí.

* * *

Asfalt explodoval, a už jsem letěl jako družice. Kam s tím ale na mě.

Dotočil jsem čtvrté salto a dopadl na střechu bleděmodrého náklaďáčku, čelem proti Kyberkentaurovi. Střecha se probořila, ale plech nepraskl.

To už jsem měl pažbu reaktivní pušky v rameni a hledí se usadilo na Kyberkentaurovu levém oku. Jak byl vysoký, musel jsem se zaklonit.

Měl jsem nabito průbojnými od Tinkerky.

* * *

Těsně po každém výstřelu následovala kovová rána a zavytí vzduchu.

Prásk! Prásk! Prásk!

Z těch ran se lidem spouštěla krev z nosu a poslední odražená raketka mne div netrefila do ramene. Přestože jsem Kyberkentaurovo oko ani jednou neminul, nic to s ním neudělalo.

Stále se na mě díval. Střízlivě jsem odhadl, že měří sedm metrů.

* * *

„Do hajzlu."

Kyberkentaur, přestože byl jen šest aut ode mne, nevypálil potřetí, ale rozjel se. Jeho přední kolo bylo široké skoro jako osobáky, které bez námahy lisovalo do asfaltu.

Jak byla auta nahuštěná vedle sebe a lidé nemohli otevřít dveře, krev z okének stříkala v pravidelném rytmu a hodně daleko. Umírající v autech řvali bolestí, postříkaní chodci hrůzou. Tak letmo mne napadlo, jak tohle bratrská propaganda zamaskuje; další úvaha byla horší:

Kyberkentaur mne podle všeho nechce zabít, ale chytit. Protože nyní má přibližně pětimetrové ruce, dostal by mne přesně v okamžiku, kdy bych na něm mohl vyzkoušet Pistol. Takže nezbývá než utíkat.

Chudáci Londýňané.

* * *

Seskočil jsem z náklaďáčku, autu, na které jsem dopadl, se vysypala skla, dalším skokem jsem se dostal na chodník a rozběhl se. Podle plechového rachotu začal akcelerovat i Kyberkentaur.

Nepříjemné bylo, že se lidé, kteří v mlze nevěděli, co se děje, snažili protlačit co nejvíc k tomu řevu a ranám, aby to zjistili - takový je řád světa: když v rádiu řeknou, že se bude dít něco nebezpečného, každý si myslí, že se nebezpečí týká výhradně ostatních - pro sebe to bere jen jako vzrušující pozvánku.

Zvědavost. Zhoubná vlastnost. Kdo z nich mohl tušit, že sotva zůstane jako nezúčastněný divák. Snad nanejvýš jako nezúčastněná mrtvola.

* * *

Hnal jsem se mlhou, a ramenem rozrážel dav. Při nárazech jsem cítil praskání cizích kostí a jediné, co mne utěšovalo, že to zraněné nebude bolet moc dlouho. Kyberkentaur se hnal přesně v mé stopě.

Instinktivně jsem sehnul hlavu a nad dýnkem stetsonu mi sklaplo něco jako lžíce bagru. Je zajímavé, že Kyberkentaurova ruka má přesný tvar lidské ruky - až na tu velikost.

V ostrém úhlu jsem odbočil doprava, odrazil se od kapoty černé limuzíny, přeskočil na střechu zeleného austinu, Kyberkentaurova ruka mne opět minula, uklouzl jsem, druhá kovová ruka dopadla na místo kam bych býval doskočil, narazil jsem na asfalt, překulil se, odpíchl, krátký let, náraz, sesmekl jsem se z prolomeného kufru, chytil rovnováhu a třeni předlouhými skoky se dostal na protější chodník.

Konečně byl čas mrknout za sebe - protože je Kyberkentaur tak velký, předpokládal jsem, že bude mít problémy s otočením.

Nějaké problémy měl, ale bohužel nijak nepřekonatelné. Ovládal své tělo až obdivuhodně. S šíleným ječením nechal protáčet zadní kolo, kontrolovaný smyk zvedl řvoucí vlnu lidí a aut, pak se kolo zabořilo do průčelí domu, přesto smyk nerušeně pokračoval a pokračoval, dokud Kyberkentaur nenabral potřebný směr - stabilitu dorovnával rozpřaženýma rukama.

Zpod protáčejícího se kola létal hořící asfalt a z domu s rozbitým průčelím se řítila lavina cihel, skříní, postelí a křiku - parabolický zářič už mne hledal.

To není dobré.

Představil jsem si, kolik nádrží plných kapalného plynu a benzinu ještě praskne, než monstrum přejede ulici za mnou. A kolik tepla vydá jediný z těch výbojů.

Lidé kolem hulákali takové to: „Co se děje?!“ a „Volejte policii!“ a „Volejte Otce!“ Nikdo pro mlhu netušil, že je úplně jedno, koho zavolají. - Jako smysluplné se jevilo telefonovat maximálně pro pohřební službu.

A žádat množstevní slevu.

* * *

Když Kyberkentaur najel do aut, zase jsem se rozběhl. Za pár vteřin mě stejně dožene, hajzl.

Jako na zavolanou jsem na kraji proudu stojících vozidel zahlédl motocyklistickou přilbu. Prudce jsem změnil směr, ale byl to bohužel jen skútřík, který bych rozsedl. Řidič na rozdíl od ostatních lidí vypadal klidně, tak se alespoň zeptám, kde je Temže.

„*Kde je Temže*?!“ zabušil jsem na přilbu. Asi se mého desperádského zjevu trochu lekl, protože rázem klidně vypadat přestal a jenom ukázal.

Samozřejmě směrem, z kterého jsem právě přiběhl.

„Grrrr!“

Rozběhl jsem se zpět. Z chodníku se zdvihali lidé, které jsem před okamžikem povalil, a chňapali mi po kabátu.

Kyberkentaur přesně viděl, co dělám - tak přesně, jako já viděl jeho.

Právě se hnal uprostřed aut, tak zabrzdil a opět změnil směr - automobily se pod jeho obrovskou hmotou chovaly jako papírové krabičky pod koly bicyklu. Jak je smýkající se monstrum tlačilo do stran, dělaly se z nich vysoké valy a tekl po nich benzin a kouřící krev.

Pak to konečně bouchlo.

* * *

Praštil jsem sebou na zem, tak mne stěna řvoucího ohně přelétla, aniž bych esteticky utrpěl.

* * *

Všude kolem pršely hořící trosky a cáry masa. Vyskočil jsem, odstrčil ječící pochodeň a zase se rozběhl. Za patami se mi ozval další výbuch, ale ustál jsem to. I přes dunění plamenů bylo slyšet, jak Kyberkentaur akceleruje.

„Pryč! Z cesty!“ řval jsem a používal modulaci, která fungovala i na šílené stádo přede mnou. Teď už se většina z nich nechtěla podívat, co se děje. Oheň v mlze démonicky zářil, výheň během pár sekund vysušila ulici a pára situaci ještě znepřehledňovala. Lidem zablokovaným v autech jsem poslední *barbecue* opravdu nezáviděl.

* * *

Běžel jsem o život, a kupodivu jsem najednou zcela jasně věděl, že nejen o svůj: běžel jsem o život celé téhle prokleté planety; lépe o její budoucnost. Nevím, kde se to ve mně vzalo, ale prostě jsem to *věděl*.

Mezi střechami automobilů jsem zahlédl další motocyklistickou přilbu a zároveň se vzduchem mihl červený rover - mrkl jsem dozadu: Kyberkentaur narazil na náklaďák plný nějakých velkých odlitků, kterým nedokázal projet, a tak si snažil cestu proházet bokem - bohužel, auta, která mu překážela, házel po mně.

Naštěstí ne moc přesně.

A ještě jedno štěstí. Motocykl byl obrovská šestnáctistovka se stříbrným nápisem TRIUMPH na nádrži. To by mě uvézt mělo.

„Vypadni!“ chytl jsem motorkáře za límec a odhodil ho na kapotu vedle.

„Stůj! Ty parch...!“ Nestačil doříci, protože na něm přistálo další auto. Sice to byla jen malá toyota, ale z motorkáře zbyla jen krev a nohy. Předváděly něco jako hodně pokročilý step.

Zmáčkl jsem tlačítko startéru a motor burácivě ožil. Vlevo byla mezera, kterou se snad protáhnu k chodníku.

A protáhl.

Protože byla mlha, motorka sama rozsvítila.

Kyberkentaur už se prosmekl kolem náklaďáku a zase zrychloval.

Demolované vozy duněly jako kanonáda.

Chudáci Londýňané.

Opatrně jsem přejel obrubník, kola tvrdě narazila, ale vydržela.

Otočil jsem plynovou rukojetí na doraz.

* * *

„Pane, jste si skutečně jist, že za těchto povětrnostních podmínek požadujete plný plyn?“ zeptal se mne příjemně modulovaný hlas motocyklu - motor stále bublal na volnoběh. Elektronika je výborná věc, ale nesmí se to přehánět. Krátký paprskový úder a vyhodnocovací obvody triumphu zemřely. Světla zhasla a motor se rozeřval jako cirkulárka.

A že bylo na čase.

* * *

Jste-li člen klanu Pilotů, není ovládání třímetrákového motocyklu řítícího se mlhou po přeplněném chodníku zas až takový problém. Stačí pevně držet řídítka a složit se za kapotáž, aby vám krev nestříkala do očí.

Kyberkentaur mne začal ostřelovat paprskometem, ale sám si to ztěžoval tím, že mne nechtěl zabít.

Takže mě z triumphu nesundal, ale některé části chodců, které na motocykl nastupovaly, byly pečené vařené.

* * *

Na nejbližší křižovatce jsem ostrým smykem odbočil doleva, a kupodivu, byť byla silnice zacpaná auty stejně jako předchozí, chodník byl skoro prázdný. Tedy až na mlhu. Řadil jsem za tři a s vytím prokluzujícího kola to vytočil na sto šedesát.

Sloupy pouličního osvětlení a průčelí domů se rozpily do svištících čmouh.

* * *

Protože chodník byl prázdný a rovný, „řadil za tři“ i Kyberkentaur.

Předklonil se, natáhl ruce před sebe, ale šílené zrychlení ho stejně zvedlo na zadní kolo. A začal mi nebezpečně růst v zrcátku.

Něco takového neumí ani divoký triumph pode mnou. Mých dvě stě osmdesát kilo je zatraceně znát - řadil jsem za čtyři a už tak kvílící vzduch se rozeřval.

* * *

Prásk!

Výboj energie narazil do obrubníku a dlažební kostky se rozlétly jako šrapnel. Triumph se zapotácel, zasypala mě blyštivá lavina skla z rozbité výlohy a málem jsem bokem narazil do lampy.

Kyberkentaur v zrcátku rostl stále nebezpečněji.

Naštěstí na chodníku stále nebyli lidé - snad je varoval jek motoru.

Řadil jsem za pět, ale to bylo maximum, co jsem si troufl. Dohlédl jsem sice docela daleko, ale ne zas *tolik*.

* * *

Kyberkentaur už byl sotva dvacet metrů za mnou. Jasně jsem viděl, jak mu od předního kola srší voda a od zadního dlažba, a jak se mu z těla rozžhaveného předchozím požárem odvíjejí vřetena páry.

* * *

Neměl jsem se tolik dívat do zrcátka, neměl. V příští pikosekundě jsem totiž zjistil několik podstatných skutečností: například, proč jsou chodníky tak prázdné. To proto, že jedu správným směrem k Temži.

Ulice končila zdvihacím mostem.

Bohužel, právě *dost* zdviženým.

Další skutečnost: Jedu příliš rychle.

* * *

Kyberkentaur ze zrcátka zmizel - poslední, co jsem z něj zahlédl, byl val dlažebních kostek rozhrnovaný zablokovaným předním kolem.

Triumph bohužel nebrzdí tak dobře.

Tím, jak jsem předtím zavraždil vyhodnocovací obvody, jsem zavraždil i ABS. To znamená, jak jsem v úleku vzal za brzdy, kola se kousla. A to v takové rychlosti na mokré dlažbě neustojí ani pilot z klanu Pilotů.

* * *

Jak se motocykl složil, naštěstí jsem nespadl a zachytil se na jeho boku. Bohužel za rozžhavený výfuk - kožené rukavice začaly okamžitě hořet.

* * *

Triumph se točil, chrlil jiskry, a pro zpestření vlétl na zdviženou mostní půlku. Přetížení mi vylisovalo obrys nádrže do žeber i s nápisem TRIUMPH.

Most fungoval jako dalekonosný skokanský můstek; jak byl do výšky, tak spíš *vysokonosný*.

* * *

Na vrcholu letové dráhy jsem se od triumphu odrazil směrem vzhůru - tak mám zajištěno, že motorka dopadne dřív než já.

Pak začalo klesání.

Jen jsem si říkal, aby pode mnou byla řeka, a v řece voda. Byl jsem tak vysoko, že jsem to skrz mlhu docela dlouho neviděl ani já.

Padal jsem stále rychleji a cípy pršiplášť frčely.

* * *

Byla tam řeka, byla tam i voda a kupodivu dost. Okamžik předtím, než jsem narazil do černé hladiny, vytryskl zpěněný sloup páry, jak dopadl triumph. Nadechl jsem se a ledová temnota mne objala.

* * *

Na dně bylo i dost bahna - zasekl jsem se do něj skoro po pás.

* * *

Podle tlaku jsem odhadoval, že je nade mnou tak šest sedm metrů vody.

Proč ne vlastně, je podzim, hodně prší. Šňůrku stetsonu jsem měl kolem krku a klobouk nadmutý proudem se mi snažil utrhnout hlavu.

Začal jsem se rozhlížet, ale ani mé oči ve vířících kalných tmách nedohlédly dál než pár metrů.

Vyprostil jsem se z bahna a otočil se.

A v té chvíli jsem se málem utopil.

Těsně přede mnou se objevil odulý modrý rozšklebený obličej.

* * *

Po několika vteřinách, kdy mé pěsti mizely v studeném houbovitém těle, jsem se vzpamatoval. Tenhle modrý ksicht už mi neublíží. Muž měl na rukou pouta a na levé noze asi kolejnici - nebyla vidět, protože byla zapadlá v bahně. Co vidět bylo, chudák utopenec si nohu pokusil uříznout kapesním nožíkem... (*co se to...!!!)* ... Svět se zploštil, otřásl, a s děsivým rázem narovnal. Utopencovi se rozlétla hlava, od pasu ke krku pukl jako přefouknutý balónek a mně na chvilku vypadl obraz. To Kyberkentaur asi zkusil oblíbenou houfnici, zda náhodou nevyplavu.

Zrak se mi vrátil skoro ihned, ale byl jsem trochu mimo a zaražený zpátky v bahně - jen jsem držel otevřená ústa, aby mne další tlaková vlna tak strašně nepřekvapila.

Ale už se nic nestalo, jen někde nahoře zabučela lodní siréna.

Použil jsem utopencovo rozpárané tělo jako oporu a znovu se vysoukal z bahna. Byl jsem docela rád, že mrtvý je po proudu - jeho vnitřnosti se vlnily tmou jako klubko bledých hadů. V hlubokém předklonu jsem vyrazil proti náporu vody - celkem logicky jsem předpokládal, že mne Kyberkentaur bude čekat dole, a navíc jsem cítil, že jsem to trochu odflákl s nadechnutím.

* * *

Jak jsem tak rázoval, potkával jsem další a další utopence. Někteří, co ještě měli obličej, mi kupodivu nebyli neznámí - televizní komentátorka, která před třemi dny záhadně zmizela; lokální politik, který byl ještě ve středu v novinách. Přebírání moci asi pro Bratry není tak bezproblémové, jak se zdá z televize. I když pro Bratry asi ano.

Utopení na sobě často měli stopy ošklivého mučení.

* * *

Po dvou stech metrech nadmíru namáhavé chůze jsem se potřeboval nadechnout už docela dost. Počkal jsem, až nebude slyšet žádná loď, a zkusil vyplavat - kupodivu to šlo. Jak jsem zabíral proti proudu, pršiplášť se roztáhl jako křídla a nadnášel mě. Kolem se začalo rozsvětlovat a pak mi hlava vyjela na vzduch - lépe na mlhu.

Z nedočkavosti jsem se nadechl vlny a málem šel zas ke dnu - dávivé kašlání jsem potlačil jen tak tak. Další nádech už byl vzduch a byl *fajn*.

Mlha nad hladinou byla obzvlášť hustá, tak jsem se odhalení bát nemusel - pokud tedy Kyberkentaur nemá něco jako radar. A protože kolem nelétaly žádné paprsky ani jiné nepříjemnosti, tak asi nemá.

Zatímco jsem si dechovým cvičením překysličoval organismus a snažil se co nejméně šplouchat, na oba břehy Temže dorazily houkající policejní vozy. Bylo hezké, že jsem se podle zvuku mohl zorientovat; odhadl jsem, že mám blíž k levému nábřeží.

„Chci potápěče a miniponorku! Hned!“ rozlehl se hlas, mlhou sice zdušený, ale přesto poněkud nepříčetný. Drmolivé odpovědi jsem nerozuměl.

„To mě nezajímá! Jednám na přímý rozkaz Otce... *Cože*?! Co nezajímá *vás*!?“ Tentokrát se místo drmolivé odpovědi zablesklo a ozval se smrtelný výkřik.

„Vy, Bratře Harringtone! Jste, nový velitel jednotky!“ znovu nepříčetný hlas, „zajistíte, co jsem požadoval, a lokalizujete Temného Proroka. Posel Zářícího s vámi bude nadále spolupracovat... Než odklidíte tu mrtvolu, nechte z ní stáhnout uniformu.“

Dál jsem neposlouchal: poslední nádech a pod vodu. Budu se muset dostat k nějaké konstrukci a *přimknout se*, mostní pilíř by byl ideální; tak ani ponorka ani potápěči nebudou mít šanci.

Nepříjemné bylo, že bratrské hlídky určitě drží oba břehy až k moři, takže si z vody budu moci troufnout teprve potmě.

* * *

Nakonec jsem to udělal jinak. Najít v kalné vodě cokoli, natož pilíř, bylo prakticky nemožné - snad leda kdybych ho nehledal. O utopence, o které jsem nestál, jsem zakopával na každém kroku - už jsem jich potkal snad padesát.

Došel jsem tedy k strmému vybetonovanému břehu vlevo, otočil se po proudu, a s prsty jedoucími po oslizlém zdivu se vydal hledat nějaký přístav. Trochu jsem se proklínal, že mne to nenapadlo rovnou.

* * *

Lodí po řece jezdilo mnoho a podle vrnění a klapání lodních šroubů a bučení sirén se nedalo poznat, jestli je to policie nebo ne. Snadno se daly rozeznat jen výletní plavidla, z těch i pod hladinou řvala hudba.

Nechápal jsem, co výletnici z takové vyjížďky mlhou mají. Možná slevu.

Zvuky se chvílemi splétaly v takový kravál, že jsem málem přeslechl ponorku - její elektromotor tiše bzučel a musela mít něco jako bezhlučné turbíny - tyhle ministroje se obvykle používají proti pašerákům. Právě jsem se sunul po slizké podvodní zdi nahoru pro vzduch, když mne submarína minula snad o dva metry. Ztuhnul jsem, prsty zaťaté do štěrbin, a připadal si jako pavouček, kolem kterého poletuje hladový sršeň.

Nevšimli si mě.

* * *

Asi po třech hodinách chůze prokládané kyslíkovými výstupy se řečiště začalo prohlubovat a odpadků v bahně přibývat. Šel jsem do-

konce kolem betonového kvádru, z kterého trčely řasami obrostlé bércové kosti.

Zvuk lodních šroubů a sirén začínal být basový a majestátní, voda chutnala po naftě a dno směrem ke středu řeky klesalo stále prudčeji - zřetelně to tady bagrují.

Pak už jsem definitivně věděl, že jsem v přístavu: při nadechnutí se v mlze tyčily boky obrovských zaoceánských lodí a nad nimi se posouvala poziční světla jeřábů. Přes nepřízeň počasí pokračovala nakládka a vykládka v pravidelném tempu. Než jsem se okysličil, začalo pršet.

Ne že by mi to vadilo.

Protože byly sotva tři po poledni, potřeboval jsem ve vodě nějak přečkat aspoň do sedmi, lépe do osmi. To už by měla být naprostá tma; chlad a nevíra, že mne ještě chytnou, by měla otupit i ty nejagilnější bratrské hlídky.

Nejdřív jsem se zkusil potopit ke dnu, sednout si a relaxovat, ale něco se začínalo dít s proudem - buď příliv nebo odliv - takže i mých dvě stě osmdesát kilo by mohlo odrelaxovat někam, kam jsem nechtěl.

Chvíli jsem plaval z místa na místo, ale nikde se mi to nezdálo - jestli proud ještě zesílí, mohl by mě odnést opravdu daleko, jestli je odliv a hladina klesne, mohla by na mne dosednout nějaká loď. K žádnému molu se mi nechtělo, podél nich brouzdá ta miniponorka, navíc musím zakotvit někde, kde bych se občas mohl bezpečně vynořit a dýchat.

To jsou patálie.

* * *

Nakonec jsem se vrátil asi o dvě stě metrů proti proudu. Byl tam pořád přístav, ale podle hloubky řečiště pro menší lodi. Navíc, oproti tomu mechanizovanému, zařízenému na zaoceánské kontejnerové giganty, byl tady ten tak hezky gerilově chaotický. Půl hodiny jsem plaval u hladiny a očima propátrával mlhu, až jsem u jednoho zastrčeného (zchátralého) mola našel sotva plovoucí vrak třicetimetrové ocelové říční pramice.

„Ideální!“ zašeptal jsem a přivázal se páskem kabátu ke rzí prožranému řetězu visícímu na straně k řece. Tak mne nikdo neuvidí ani

ze břehu (kdyby se sem tedy někdo dostal - okolí bylo víc než zpustlé), ani od řeky, odkud by mou hlavu, na kterou jsem si nasadil zplihlý stetson, mohl proti černo-flekatému lodnímu boku zahlédnout snad jen Bystrozraký.

Dobré to bylo i proto, že jsem kvůli dýchání nemusel pořád pendlovat nahoru dolů.

* * *

Na hladině kolem plavala vrstva oleje a špíny, ale my z čtyřiadvacátého století jsme na takovéhle věci zvyklí. Řeka líně šplouchala, déšť bubnoval a v mlze se všechny ostatní zvuky zdály takové vzdálené. Protože nezbývalo než čekat, projel jsem rádia a skončil u oblíbeného NEWS CABLE:

„... počet obětí Temného Proroka na Great Queen Street policie odhaduje na sedmdesát až devadesát. Anglický Otec přerušil své státnické povinnosti a již od prvních informací o masakru navštěvuje jednotlivé nemocnice a...," moderátor se odmlčel, „... a *zázračně* léčí nejhůře postižené. Mám zde svědectví lékaře, profesora Thompsona, člena Královské lékařské společnosti, který zadokumentoval okamžité uzdravení pacienta s... nechal jsem si to přeložit do běžné angličtiny: Pacient měl rozdrcené vnitřnosti a utržené dolní končetiny. Vnitřnosti se rekonstruovaly během dvou minut, nohy přirostly zpět, tvrdí poněkud z míry vyvedený profesor Thompson. O průběhu záchranných prací na Great Queen Street vás budeme dále informovat. Nyní k ostatním zprávám. Temný Prorok stále uniká. Bohužel. Pro ty, kteří neslyšeli naše předchozí vysílání, pan Temný se před Poslem ukryl v Temži. Vládní kruhy vylučují, že by mohl utonout - proto, bydlíte-li v okolí řeky, mějte oči otevřené - ale otvírejte je výhradně z okna! Milion liber za první upozornění je odměna sice víc než dostatečná, ale abyste rozšířili počet obětí dnešního černého dne, za to jistě nestojí. Pokud možno, nevycházejte vůbec na ulici. A nevycházejte, i pokud nemožno. Dnes bude lepší spát v kanceláři nebo kdekoli. V přístavu sice probíhají neodkladné práce, ale noční směny byly zrušeny - s plnou náhradou platu.

Všichni dělníci a úředníci budou vyvezeni pod dohledem bratrských úderných jednotek - předpokládá se, že právě v přístavu svede Posel s Temným Prorokem další bitvu," moderátor se hlasitě nade-

chl, „a nedá mi, abych ještě jednou nezopakoval: Milion liber je za *informaci* o panu Temném, ne za jeho zadržení - to se nikomu nemůže povést. Takže přesněji řečeno: za to, že se někdo nechá zabít, milion rozhodně nedostane.

Pamatujte, Otec sice dokáže zázraky, ale oživovat mrtvé ne. A dnes už smutku a bolesti stačilo. Nyní informace pro ty z vás, kdo postrádáte někoho ze svých blízkých. Přelaďte si, prosím, na BBC, tam jsou nepřetržitě vysílány průběžně aktualizované seznamy mrtvých a raněných a jsou zveřejňována telefonní čísla, kde vám zodpoví konkrétní dotazy.

Jeden speciální telefon je i u nás 55 111 111 - zde můžete hlásit případný výskyt Temného Proroka, jinak samozřejmě i na všech číslech městské i státní policie. Od policie tu mám ještě dvě čerstvé zprávy," zaklapala klávesnice, „prosí, abyste nevolali přímo nemocnice, mají přetíženy komunikační centrály a nemohou udržovat spojeni se záchrannými vozy; druhá zpráva, informace je možné získat i v Síti, na adrese www.dark.net. Po písničce si dáme komentář Bratra Williamsona k rannímu projevu papeže. Zůstaňte s námi, u mikrofonu se těší Darryl Cook."

Zatímco hráli nějaký lepkavý hit o andělech, přemýšlel jsem, co vlastně udělám, až vylezu z vody. Nastoupit na loď, jako že vzhůru na New York, se mi zřetelně nemůže povést. Než jsem vymyslel něco kloudného, písnička skončila.

„Takže, jak jsem sliboval, komentář k projevu papeže," ozval se moderátor, „nejdřív ale reklama."

„Kurvajs!" Tohle mě na rádiích v tomhle století pěkně dere. Zlatá rádia v mém zlatém čtyřiadvacátém! Vzpomněl jsem si na stanici našeho klanu, na Cévu Rumkopffa, jak hlásil, kde se dá odprásknout nějaký vlezlý policajt... Stejně to byly časy - hezky slovo/akce, žádné kecy o věcech, které nikdo nepotřebuje. Reklamy jsou v tomhle jedenadvacátém století vlezlé jako v minulém jedenadvacátém - nepřekonatelné pasty na zuby i nepřekonatelná čokoláda se musí prodávat, přestože před pár dny došlo k největšímu převratu v dějinách lidstva. A vlastně stále dochází.

Vlna pobratřování právě vázne v Rusku a přidružených státech. Podle očekávání to v muslimském světě nejde tak snadno, navíc je teď Kyberkentaur poután tady v Londýně. Snad muslimové vydrží. A snad i já.

Kdybych zemřel a Zářící Spasitel opravdu sestoupil na Zemi, to by teprve začalo válcování. Když se Kyberkentaur jako jeho Posel chová takhle, co teprve On.

Zatřásl jsem hlavou - začínám blbnout! Asi z těch reklam. Co je mi tady do těch lidí?! Já jen musím zařídit, aby Bratrům do rukou nepadla šlupka a musím zkusit zachránit Stonožku a musím se vrátit do svého Času a musím tam nakopat několik prdelí a... (*musím!)* ... a navíc se mi rýsovalo ještě něco, ale na to je zatím příliš brzo - zatím jsem po krk ve smradlavé vodě a poslouchám, jak se neobejdu bez tyčinky CRUP-CRAP, která je o sedm procent větší a deset procent levnější než kdy dřív. Že je o sto procent lepší než *běžné* tyčinky, o tom se netřeba zmiňovat.

Zopakovali to třikrát.

Když jsem začal pomýšlet, že z kampaně CRUP-CRAP klesnu ke dnu, konečně se ozval moderátor:

„Tak jsem tu opět - pro vás, kteří mne neznáte, Darryl Cook - s aktualitami ze světa. Bude následovat komentář Bratra Williamsona k projevu papeže," moderátorův sympatický hlas začala podmalovávat sympatická hudba. Po kvákavém veselí reklam by mi připadala sympatická i střelba z kulometu. Následovaly obvyklé nicneříkající kecy a jedna snad zajímavá informace; utkvěla mi ale spíš proto, že byla poslední a z Čech: „... a nakonec: česká hudební formace SDR natočila píseň s velmi anglickým názvem *Kingdom of Kondom*. Po hlavním protagonistovi vyhlásil pátrání Europol a disk byl stažen z prodeje - přesto se právě touto písní doposud zcela neznámá skupina proslavila a *Kondom* se bleskurychle umístil na prvním místě nejen české, ale i německé Síťové hitparády. Samozřejmě se pokusíme kontroverzní skladbu sehnat a pustit ji i vám, milí posluchači. A nyní konečně komentář Bratra Williamsona k papežovu projevu. Zůstaňte s námi, u mikrofonu se na vás stále těší Darryl Cook."

Poťouchlé zavlnění hladiny mi šplouchlo trochu oleje mezi zuby. Bylo půl páté a začínalo se stmívat. Projevovalo se to tak, že se doposavad žlutošedá mlha stávala šedošedou.

„Hlásí se Paul Williamson, posloucháte NEWS CABLE..."

Na tom komentáři bylo zajímavé právě jen to, že to byl *komentář*, nikoli záznam nebo přímý přenos. Co si pamatuju, dřív bývalo každé slovo z Vatikánu považováno za poměrně důležité, obzvlášť co se názorů na vývoj světa a náboženství týče. Zářící Spasitel asi nebude

k ostatním církvím tak tolerantní, jak se hlásá oficiálně („Vy jste křesťan?!“ - jako bych zahlédl slečnu Tinkerovou a její mířící samopal), a navíc podle toho komentáře prý papež řekl, že: „Zářící Spasitel by mohl být znovuvtělením Ježíše Krista.“ Opravdu bych chtěl vidět papeže, který si takhle ustřelí křeslo pod zadkem. Ale z propagandistického hlediska (bratrského propagandistického hlediska) to bylo pochopitelné. Lidem stačí vidět zázrak v televizi, slyšet o zázračném vyléčení v rádiu, a po reklamě na KŘUSLIKŘASLI o tom, že Zářící Spasitel je Kristus. Že komentátor řekl „by mohl být“, toho si všimne sotva desetina, ze které to devadesát procent do večera zapomene. A že to neřekl papež, ale komentátor? Co na tom. Napadlo mě, kdy vrchní šéf muslimů „prohlásí“, že Zářící „by mohl být“ Alláh, a co asi tak řeknou různí interpretátoři buddhistům a hinduistům a...

Komentář byl docela dlouhý a pak následoval neavizovaný blok hudby. Po něm se ohlásil nový moderátor.

Jeho hlas zněl trochu udýchaně a trochu vyplašeně. Pojal mne neodbytný pocit, že Darryla Cooka už neuslyším. Měl si asi trochu lépe rozmyslet, než milionům posluchačů slíbil, že pustí *Kingdom of Kondom*. V Temži zřejmě brzy přibude další vytrvalostní potápěč se speciální kolejovou výbavou.

Nový moderátor se přeříkával nebo žvanil tak nechutně vesele, až se to nedalo poslouchat.

* * *

Řeka šplouchala, déšť bublal po hladině, dutě klepal po kusech plovoucího polystyrenu a rachotil na plechu okolních vraků. Do toho vzdáleně duněly mlhové sirény zaoceánských lodi.

Přemýšlel jsem o tajemné Velké Katastrofě, která ze Země čtyřiadvacátého století udělá to, co z ní zbylo, přemýšlel jsem, jestli by se v tom přece jen nedalo něco změnit, ale zase jsem došel k názoru, že ne. I kdybych přesně věděl, kterým lidem znechutit život, aby se začali věnovat něčemu jinému než politice, popřípadě něčemu jinému než výchově z hlediska budoucnosti problémových dětí, nic bych nezměnil.

Hajzlů na Zemi bylo vždycky dost a kde jednoho nakopeš, stojí dva další a na zadku mají chrániče. A navíc Velkou Katastrofu nemusela způsobit výhradně pozemská snaživost.

Ponořen v podobných úvahách jsem ani nepostřehl, že je tma. Mé oči si automaticky regulovaly světelnost, takže jsem viděl pořád stejně, jenom všechno bylo ještě víc došeda.

„No výborně!“ Odvázal jsem pásek a klesl ke dnu, po kterém jsem pode dnem pramice došel až ke zdi mola. Dno pod nohama i nad hlavou - je fajn, když, svět není bezedný. Po krátkém zápase s kostrami několika bicyklů chňapajícími z neuvěřitelně mazlavého bahna jsem objevil kamenné schůdky a přeopatrně vylezl nad hladinu. Pak jsem dlouho ležel (nechutně nepohodlně), aby ze mne steklo co nejvíc vody - kdybych vstal hned, crčení by někdo mohl slyšet i přes déšť. Alespoň jsem si zkontroloval zbraně.

Glocky byly samozřejmě netknuté, kalašnikov také vypadal dohře, jen reaktivní puška měla zanesené otvory na odvod plynů. To by mi mohla šeredně bouchnout do ksichtu.

* * *

Vyšel jsem na molo, ruce s glocky v kapsách, a začal se proplétat bludištěm lodí, vraků, úzkých zanesených kanálů, křovisek a pobořených prkenných barabizen.

Když jsem došel k hranici používané části přístavu, narazil jsem na dvoučlennou bratrskou hlídku. Jeden držel rozevřený deštník, druhý měl obličej přisátý k infradalekohledu - mohl bych mu tancovat před objektivem a změnu teploty, by nezaznamenal - když chci, kombinéza nic nepropustí - obzvlášť, když tepla není nazbyt - cítil jsem po těch hodinách ve vodě dokonce i cosi jako příznak chladu.

V bubnování deště nebyly mé kroky slyšet, tak jsem hlídce prošel za zády a zmizel mezi skladišti.

* * *

Držel jsem se při zdech, přemýšlel, co dál, a pořád mne nenapadalo nic lepšího než se vrátit do zaoceánského přístavu, a když se tam teď nepracuje, prosáknout na nějakou loď do Ameriky - bez jídla i pití vydržím dlouho...

„Ani dneska nevypadáte moc dobře, pane,“ ozval se přede mnou jasný hlas.

„Kurva!“

Glocky se mi zaškubaly v rukou a kulky sykly ulicí a zapráskaly do něčeho plechového.

V mlze přede mnou se rýsovala nízká postava v lesklé oranžové pláštěnce.

* * *

Nejdřív jsem myslel, že na hlavě má mentální zesilovače, ale byly to jen urousané culíky. A nebyla to *nízká postava*, ale normální *postavička*.

Dítě, holčička.

Až nehezky jsem si oddychl, že kulky letěly o pár centimetrů výš, než trčí účes. A že jsem měl zapnuté tlumiče. Vzápětí jsem si uvědomil to důležité: Malá holka, culíky, ta otázka, to už jsem jednou...!

Postavička se otočila a zmizela v mlze. Slyšel jsem jen rychlé mokré pleskání podrážek.

„*Stůj*!“ vypálil jsem za ní hlasem modulovaným tak, že by zarazil i bojového robota. Rytmus podrážek zaškobrtl, ale nezpomalil. Tušil jsem, že řvát dnes večer po ulicích v přístavu není nejlepší nápad. Honit malé holky nebývá dobrý nápad vůbec nikdy, ale s touhle jsem si promluvit prostě *potřeboval*.

* * *

Reaktivní puška a kalašnikov mě mlátily do boků, mokrý pršiplášť se ovíjel kolem lýtek, promočená kožená bunda mazlavě lnula k tělu a všechno dohromady mi bránilo v pohybu.

Přesto mám delší nohy než holka.

Ale přesto jsem ji nemohl dohnat.

Mlha měnila světlo občasných luceren v přízračné šedozelené koule a oranžová pláštěnka se mi držela stále tak tak na dohled. Holka se poměrně nelogicky odkláněla od směru do modernějších čtvrtí a zabíhala do stále užších a užších uliček starého přístavu. Páchla tam rez a odpadky, déšť šlehal do tváří a svěšená krempa vodou nasáklého klobouku mne plácala až do nosu a bránila ve výhledu.

„Sakra!“ zakopl jsem a ztratil pár metrů - holka jako by zpomalila a počkala. Ona si se mnou snad *hraje*! Sevřel jsem pažbu glocku - netrefit bych nemohl.

Ale střelit dítě do zad, to je dost i na mě.

I když do nohy...!

* * *

Oranžová pláštěnka mne vedla hloub a hloub do spleti uzoučkých průchodů mezi prastarými baráky. Okolí bylo stále zchátralejší a dlažba stále hrbolatější, a protože lampy už dávno skončily, holka to tu buď zná poslepu, anebo vidí velmi podobně jako já. O to víc jsem si s ní chtěl promluvit.

Pleskání podrážek odbočilo do další uličky - kupodivu se tam objevilo světlo.

Bylo ale mnohem níž, než by byla lucerna. Rytmus běhu prudce zpomalil, vrzly panty, práskly dveře a holka zmizela.

* * *

To světlo byla holá žárovka pod prorezavělým smaltovaným chránítkem; pod žárovkou visela rezavá opršelá cedule. Zářící baňka bzučela a mlha se kolem ní duchovitě ovíjela. Na klice dveří pod cedulí byl mokrý otisk malé ruky.

Co můžu ztratit, rozhlédl jsem se. Mlha v uličce jako by hutněla a dům byl oprýskaný a zchátralý jako všechno kolem. Na ceduli jsem spíš vytušil než přečetl anglický nápis U ČERVENÉHO KOHOUTA. Podle okenic zatlučených prkny tady měli zavřeno tak třicet let. Podle otisku na klice možná ne.

„Co můžu ztratit,“ zopakoval jsem nahlas a s glockem v ruce otevřel.

* * *

Za dveřmi byla chodba, která páchla plísní a staletým zemitým vlhkem - stěny byly pokryté mokvavými vředy odchlipující se omítky a mezi zárubněmi posledních dveří nalevo prosvítalo světlo - po

vyšlapané kamenné podlaze k nim vedly malé mokré stopy. Svěsil jsem ruku s pistolí a bez zaklepání vstoupil.

* * *

„Hezký večer, cizinče," řekl starý, obrovsky tlustý muž stojící za nálevním pultem. Zavřel jsem za sebou, a nevím po kolika hodinách přestal slyšet bubnování deště.

Ve čtvercové místnosti byl nízký strop, zažloutlé hrbolaté zdi, pavučiny v rozích, příjemné teplo a v široké a vysoké vyřezávané polici za Tlusťochovými zády se lesky řady a řady lahví se zlatavě temným obsahem. Čtyři slabé lampy, navíc zakryté žlutohnědými popraskanými stínítky, vrhaly spíš stíny než světlo a podél stěn stály velké stoly z černého dřeva - u jednoho seděli tři vousatí muži a ostře si mě prohlíželi. Holku jsem nikde neviděl.

„Hezký večer. Nevidě...," začal jsem, ale Tlusťoch mi skočil do řeči:

„Mohu vědět, odkud jste se dozvěděl, že Červený kohout opět otevřel? Nechci být nepříjemný, ale je to tady myšleno jako soukromý klub," významně se odmlčel.

„Nezdržím se. Jen si potřebuju promluvit s jednou... s jednou malou holkou. Má culíky," sám už jsem skoro nevěřil, že by se taková holčička mohla vyskytovat v takovémhle prostředí, „culíky a oranžovou pláštěnku."

Všichni čtyři muži se rozesmáli - ten smích mne ale povzbudil - slyšel jsem v něm cosi falešného. „Asi takhle malá byla," naznačil jsem pravou rukou, a protože jsem v ní držel pistoli, hlaveň zůstala namířená na Tlusťochovo břicho. Tentokrát jsem se usmál já.

„Cizinče, takhle malá holčička? Tady?! V Červeném kohoutovi?! Jestli chcete, dejte si whisky a odejděte, prosím."

„Jenom se jí na něco zeptám. Pak hned půjdu," řekl jsem a sklonil paži. Na Tlusťocha zbraň neudělala žádný dojem; začal tak líně leštit sklenici s tlustým dnem. Budu muset přikročit k ostřejším metodám: „Vy teda tvrdíte, že tu žádná..." V chodbě za mnou vrzly dveře, na okamžik se opět ozval déšť a vzápětí dva udivené mužské hlasy. Ani jsem nemusel dlouho přemýšlet, kdo se dnes v noci poflakuje po přístavu. Přestřelka by nyní byla nanejvýš netaktická. Vrazil jsem glock do kapsy, prosmekl se kolem nálevního pultu a dosedl na lavici

vedle krajního z vousáčů, právě když hlídka vešla dovnitř. Lavice naštěstí nepraskla.

Byli to Bratři s policejními páskami na rukávech pršiplášťů; opravňují je k nošení zbraně a vykonávání některých policejních funkcí.

„Dobrý večer," oba muži trochu mžourali a trochu udiveně se rozhlíželi.

„Vy jste majitel?" zeptal se větší z nich Tlusťocha.

„Ano. Hezký večer. Čím posloužím, pánové?"

Oba muži přešli k baru a vodou lesklé pršáky na nich šustily. Ten větší si sundal nepromokavý klobouk a přihladil si řídké vlasy.

„Nebyl tady dnes večer někdo podezřelý?" zahleděl se na Tlusťocha, který stále leštil sklenici, „nebo neznámý?" Já jsem seděl u stolu, promáčený stetson na kolenou, čelo v dlaních, a dělal jsem, že v opilosti usínám. Voda, která ze mě kapala, naštěstí nebyla slyšet - z Bratrů kapalo hlasitěji, protože stáli.

„Podezřelý? Kdo jako?" řekl Tlusťoch.

„Kdokoli. Muž, cizinec, americký přízvuk, divné oči... zrovna v dnešních novinách byla jeho fotografie - vydával se za jednoho z nás. Je toho plný rádio."

„Nikdo takovej," Tlusťoch pokrčil rameny, „já měl práci s otevíráním podniku a na noviny a rádio nebyl čas. A nikdo cizej se tady nemotal. Co chlapi?" otočil se ke stolu.

„Hmmm," zakroutil hlavou vousáč vedle mě, jako že ani on nikoho neviděl. Když se pohledy hlídky vrátily k Tlusťochovi, nenápadně přede mne přistrčil jednu z prázdných sklenic.

„Vy ty muže u stolu znáte?" tiše se barmana zeptal větší Bratr.

„Moji staří známí," znovu pokrčil rameny Tlusťoch a dál leštil sklenici.

„Všichni?"

„Všichni," pokrčil Tlusťoch rameny.

„Co ten opilej? Nemáme ho radši vyvést?"

„Ani není tak opilej, jako unavenej. To víte, soukromník se musí i dneska votáčet."

Větší z Bratrů se od Tlusťocha odvrátil a tvářil se kysele. Jen jsem děkoval všem svatým, že lidé nevidí tak dobře jako já, a že tedy fízl nevidí mokré stopy na podlaze ani vlhký lesk mého pršáku.

„Víte, měl jsem pocit, jako by sem těsně před námi někdo přišel," řekl menší člen hlídky, měl nepříjemný řezavý hlas, „proto jsme si dovolili vstoupit - jinak by nás ani nenapadlo, že je tu bar. Otevřený bar."

„Otevíral jsem dneska odpoledne, po letech, dlouhých letech... Fred byl před chvílí na hajzlu, teda na záchodě to jste možná slyšeli jeho. Ještě jsem nestačil namazat panty. Možná jste slyšeli to skřípání," Tlusťoch uložil vyleštěnou sklenici do poličky a začal s další.

„Nejen skřípání, i když to taky, ale měl jsem pocit, jako by někdo šel po ulici - spíš běžel. A na klice byl mokrý otisk."

„Frede, nebyls venku?" podíval se Tlusťoch ke stolu, „tady není poznat, který dveře vržou," otočil se nazpátek a tentokrát rameny pokrčil omluvně. „Co, Frede?"

„Ne," odpověděl vousáč na druhé straně lavice. Tlusťoch zase pokrčil rameny: „Víte určitě, že to byl otisk ruky? Je mlha, a ta klika je určitě vlhká."

„Možná to otisk nebyl," tentokrát pokrčil rameny vyšší Bratr a mimoděk přitom nahrbil záda stejně jako Tlusťoch. Připadalo mi, že je mu dotěrné vyptávání jeho společníka trochu nepříjemné. „Neměl byste grog?"

„Jsme ve službě," řekl ten menší.

„Ale je zima," řekl ten větší.

„Rum, grog ne. Zatím mi nejde vařič," položil Tlusťoch sklenici a zaujal vyčkávavý postoj.

„Tak rum," řekl ten větší.

Když se po zaklokotání kapaliny ve sklenicích ozvalo zaklokotání kapaliny v hrdlech, dvojité „Pcháá!" a klepnutí skla o pult, Bratři odešli. Rozloučili se, nezaplatili, Tlusťoch se uklonil. Co se hlídky týče, projevil k novým vládcům světa vztah natolik uctivý, aby ho nechali být i pro příště.

* * *

Když bouchly venkovní dveře, vstal jsem a položil klobouk na stůl.

Mokře pleskl.

„Děkuju. Ale musím trvat na tom, že si promluvím s tou holkou. Vážím si toho, co jste pro mne udělali, ale já se *takhle* odbýt nedám," kývl jsem ke dveřím. „Nemůžu."

„Nedal byste si radši nejdřív grog? Z řeky musíte bejt pěkně ztuhlej, bylo to nějakejch hodin," řekl Tlusťoch.

„Vždyť vám nejde vařič," zareagoval jsem trochu nepřiměřeně; jak sakra ví, že jsem byl v řece?!

„A pro fízly taky nikdy nepůjde. Dám vám k tomu citron, máslo i med."

Tlusťochovy napohled neobratné párkovité prsty se začaly míhat, a já a moje otázky a názory jako bychom přestali existovat.

„Já s ní prostě musím mluvit," vytáhl jsem glock, „je to pro mě *důležité*. Opravdu," dodal jsem skoro omluvně.

„Schovej to, mladej," řekl Fred a vosy se mu naježily. Všiml jsem si, že v nich má pruhy nabarvené na modro. I ostatní dva vousáči se na mne a mou pistoli dívali přísně a nesouhlasně.

Na to, že věděli, kdo jsem, bylo jejich chování až povážlivě odvážné.

„Udělej nám taky grog, Tlusťochu," řekl Fred, aniž ze mě spustil oči: „Víš, Carle, nebo jak se jmenuješ, tu malou holku tady za takovejchle nocí vídal už Tlusťochův pradědeček. Je pořád stejná, s urousanejma culíkama, jen Tobby říkal, když ji někdy před tejdnem viděl naposled, že měla novou oranžovou pláštěnku. Co Tobby?"

„Jo," řekl vousáč sedící uprostřed, napil se černého piva bez pěny a říhl.

„Tomu mám věřit?!" sklonil jsem zbraň.

„Jo," řekl Tobby.

A v té chvíli jsem si vzpomněl na různé jiné neuvěřitelnosti: na otce Patricka, jak vychází z dánské hranice, na hlavu Ollieho Parkera, na zubatého Švéda... Vzpomněl jsem si na všechny *divné* věci, co mne potkaly, a zvolna si sedl.

* * *

Tlusťoch připravil konvici grogu a spolu s porcelánovými šálky a několika dózami nám ji donesl na odřeném dřevěném podnose. Na to, jak byl starý a tlustý, se pohyboval až podivuhodně snadno a lehce; všiml jsem si, že vůbec tlusťošsky nefuní.

Podnos klepl o stůl.

„Mám problém. Vlastně dva," řekl jsem.

Odpověděly mi čtyři páry nadzdvižených obočí.

„Nemám peníze a je na mě vypsaná velká odměna, což asi víte. Takže kdyby se někdo pokusil... Nechci vás strašit, pomohli jste mi, a to že mě ta holka dovedla sem, taky určitě něco znamená, ale zabil bych vás. Nemilosrdně." Měl jsem pocit, že minimálně za jedněmi vousy se mihlo cosi jako úšklebek. Na to, jak vražednou jsem použil modulaci, nic moc.

„O tý odměně samozřejmě víme, poslouchali sme rádio," kývl barman k leštěné skříňce s plátěným předkem a dvěma velkými knoflíky, „a ne že by se miliónek nehodil," tučné tváře se složily do veselých vrásčitých ornamentů.

„V Červeným kohoutovi žádnej práskač nepřežil víc než pět minut," řekl Fred, „tak žádnej strach, hochu." Že by měli mít strach spíš oni, jsem raději neřekl.

„Fajn. To ale nemění nic na tom, že nemám ani na grog - jestli stojí víc než šedesát pencí." Z konvice stoupala voňavá pára.

„To je problém, to jo," Tlusťoch se poškrábal na bradě. „Nemáš něco, co se hodí? Hodinky, nebo... Jak sis sedal, slyšel jsem nějaký železo."

„Železo ano," vyhákl jsem reaktivní pušku a kalašnikov ze závěsů a položil je na stůl. „Ákáčko vám nedám, osvědčilo se - čili je trochu horký. Ta puška by potřebovala pořádně vypucovat, v Temži jí to zrovna neprospělo. Ale kdyby se vám šikla...," použil jsem zdejší oblíbené pokrčení rameny a přihodil zásobníky.

„Já si s tím poradím." Tlusťoch zvedl *gun* s takovým tím nepřehlédnutelným grifem člověka, který se ve zbraních vyzná. „Ještě ti za ni něco vrátím," zatočil puškou, až z ní odstříkla blátivá voda, a i se zásobníky ji odnesl za bar.

Pak bylo ticho, což není typicky anglické, a kupodivu jsem se začal cítit nějak hloupě.

„Tak to sakra nalej, je to tvůj grog!" řekl Fred.

„Jo," řekl Tobby a vousáč vedle mě kývl.

Tak na mě se čeká! „Nedáte si s náma?" podíval jsem se na barmana.

„Rád, podám si hrnek," Tlusťoch položil skleničku (už zase leštil) a přisedl si. Zajímavé, pozvání k jídlu nebo pití funguje jako pozitiv-

ní signál ve všech stoletích. A to se podobných gastronomických příležitostí s takovou oblibou využívá k vraždám.

Nalil jsem hnědou voňavou tekutinu do hrnků a bezradně přehlédl dózy na podnose.

„Tys koukám nikdy nepil pořádnej grog," řekl Fred. „Ukaž mu to, Tome."

Vousáč vedle mě si do horké kapaliny nasypal odměrku hnědých krystalů, nabral velkou lžíci másla, prstem ji setřel do šálku, ještě přidal druhou a začal podezřele bublající chemikálii míchat. Kdo je ale odkojený tatrgelem, toho nic k jídlu nebo pití nepřekvapí. Jen jsem se divil, že se hrneček a lžíce nerozpustí - rumu bylo víc než vody a podle ukrutného čísla za slovem VOLUME na lahvi to rozhodně nebyl rum ledajaký.

„Tady, vy si do toho ještě dejte citron, vitamíny jsou na prochladnutí nejlepší," podal mi Tlusťoch žlutý plod a nůž. Podezíravě jsem se na něj zahleděl.

„Jen se neboj! Kdo by chtěl otrávit chlapa, kterej se postavil tý kovový svini na kolečkách," zachechtal se Fred.

„Jo," řekl Tobby.

Vymačkal jsem si do grogu půl citronu a vůně dostala nový rozměr.

Vyšťoural jsem z hrnku pecičky, počkal až budou mít pití připravené všichni, a pak jsme se obřadně napili. Žádné ťukání, žádné přípitky, žádné oficiality; přesto jsem z toho onu obřadnost cítil. Někde v koutku ducha jsem přemýšlel, co to tu vlastně dělám. Rozum velel postřílet je a zmizet do obchodního přístavu na loď.

Ale zchátralé, používáním krásné prostředí mi připomínalo rodné století a ten grog byl opravdu dobrý. Rozpuštěné máslo se tak táhlo krkem, rum leptal sklovinu, hřál...

„Carle, možná bys nám moh něco vyprávět. Třeba o dnešku. V Kohoutovi dovedeme ostrej příběh ocenit a nemusíš se bát detailů, nějakou tu kapku krve už jsme taky viděli," řekl Fred. Tobby kupodivu neřekl Jo!, ale o to horlivěji spolu s Tomem a Tlusťochem kývl.

Tak jsem vyprávěl, a v mastném grogu se mi detaily na jazyk jen hrnuly.

Kupodivu, nikdo se nezeptal, jak to, že dokážu takové věci, jako je vydržet půl hodiny pod vodou bez dýchání.

„Slyšeli jsme, že ty hajzlové - ty Poslové - byli původně dva. A někdo tomu jednomu prej natrhnul prdel.“

„O tom nic nevím,“ řekl jsem diplomaticky. Sebemastnější grog mne nedonutí vyprávět o cestách časem. Tomu by neuvěřil ani někdo, kdo věří na zjevování culíkaté holky v oranžové pláštěnce. Troje barevné vousy a jedno šestero podbradků chápavě kývlo.

„A co chceš dělat dál, Carle?“

„Musím do Států,“ řekl jsem po téměř neznatelném zaváhání. Přestože je můj organismus rezistentní i vůči nejsilnějším jedům, ten grog na mě v půllitrové dávce působil *velmi* uvolňujícně - přece jen, od časů vínka v hladomorně už nějaká doba uběhla. Do Států, proč jim to sakra říkám?!

„Jak se tam chceš dostat? Bez peněz a s Novou demokracií za zadkem? - Co tam chceš dělat, se ani neptám.“

„Uvidíme,“ řekl jsem. Abych prozrazoval detaily, tak uvolňujícně na mne nepůsobí ani tenhle grog.

„Do Ameriky. My bysme ti tam možná mohli pomoct,“ poprvé promluvil Tom.

„Jo, to jo,“ překvapivě zeširoka to vzal Tobby.

„To bysme teda mohli,“ řekl Fred.

Nadechl jsem se a zvolna vydechl: „Dík, ale budu upřímný,“ začal jsem si míchat další dávku. „Za prvé: nechápu, proč byste to dělali, za druhé: jak byste to dokázali.“

Všichni tři vousáči se na mne podívali krajně ponuře. Barevné prameny ve vousech se bojovně zaleskly.

„Možná byste mu teď mohli trochu povyprávět vy,“ prolomil houstnoucí ticho barman a automatickým pohybem utřel stůl. „Povyprávět něco o sobě a o tom, co děláte.“

„Pravda. Ale on by se nejdřív moh` převlíct - smrdí Temží jako... Promiň, Carle, ale fakt smrdíš,“ Fred nakrčil nos. Chtěl jsem ho odpálit, že neví, co je to smrad, jako třeba když vlezete do důlního komplexu s vyřazenou klimatizací, kde čtrnáct dní hnije rota Protivníků...

Zatracenej grog!

* * *

Tlusťoch mě odvedl dozadu do koupelny. Byla tam tma, zima, rezavá vana na lvích nohách, černá plíseň, pavučiny, trubky po stěnách, uvolněné popraskané dlaždičky a zkroucený dřevěný věšák.

„Voda je jen studená. Nechám vám tady petrolejku elektriku mám jen v lokále."

„Světlo nepotřebuju," řekl jsem, přistrčil věšák k vaně a jak jsem byl, vlezl do ní. Lví nohy zaskřípaly a dlaždičky pod nimi hlasitě křuply.

„Takže jste to opravdu vy. Temný Prorok. Vidíte potmě a vážíte víc než já." V Tlusťochově hlase jsem nezaslechl strach ani nepřátelství, ale něco jako úctu. Nic jsem neřekl a otočil složitě tvarovaným, měděnkou povlečeným kohoutkem. Barman za sebou zavřel - přemýšlel jsem, kdy ho tenhle test napadl. A jestli to byl test toho, zda vidím potmě, nebo toho, zda to přiznám. Fred mne do koupelny vyštval asi také jen proto, že si potřebovali promluvit o samotě. Trochu smradu nemůže u Červeného kohouta vadit. Ale když už jsem tady...

Sprchoval jsem se po vrstvách, které jsem odkládal na věšák. Klobouk, plášť, kalašnikov, bunda, kalhoty. Boty a kombinézu jsem si sundávat nemusel - jenom jsem je namydlil a opláchl. Všechny kapsy - vyjma těch v kombinéze - jsem měl plné jemňoučkého bahna, které opravdu dvakrát nevonělo.

Nakonec jsem vylezl z vany a s hromadou mokrých věcí se vrátil do baru.

* * *

Všichni čtyři se na mne dívali trochu vyjeveně.

„Možná bys měl zamknout, Tlusťochu, kdyby přece jen někdo - čirou náhodou! - přišel," řekl Fred. Bojová kombinéza je výstřední i na Červeného kohouta kolem deváté večer. Se zplihlým stetsonem na hlavě jsem musel vypadat skutečně podivně.

„Rozvěsíme to v kotelně. Než vyplujete, trochu to proschne," Tlusťoch mě vystrkal zpátky na chodbu.

„Vyplujeme?"

„Oni vám všechno řeknou."

Když jsem věšel oblečení na horké trubky, přemýšlel jsem, jestli se mnou někdo nezačíná tak trochu orat. Tlusťoch mi vzal klobouk a opatrně ho vytvaroval na velkém manometru.

„Žádnej strach, je to na sušení klobouků vyzkoušený. Bude jako novej," špatně si vyložil můj pohled. Všiml jsem si, že se ani neodvrátil, ani nesklopil zrak. To mé nezakryté, zlatý hmyz připomínající oči nevídají často.

* * *

„Takže jestli chceš, my tě do tý Ameriky odvezeme, Carle," řekl Fred, jen jsem si sedl. Kombinézu už nikdo nekomentoval.

„Co ty moje dvě otázky?" napil jsem se vychladlého grogu. Máslo se na stěnách hrnku vysráželo do žlutého povlaku.

„Jak to dokážeme, to nech na nás - ostatně, vyprávění tě nemine. Proč to děláme, je víc než jasný. Jestli seš Temnej Prorok - a jako že asi seš - jsi jedinej člověk... *snad člověk*, kterej dokáže nakopat tady ty hajzly, co se nám tu začali roztahovat. I s tím jejich Zářícím Sráčem. A navíc zrovna máme do Ameriky cestu, a co si budeme namlouvat, někdo jako ty se nám může hodit. Takže si to tvrdě odmakáš, milej zlatej," zatvářil se Fred přísně.

„Fred je kapitán, takže takhle mluvit musí," usmál se Tlusťoch.

„Kapitán? Vy máte zaoceánskou loď?"

„Kdo jinej než námořříníci by dnessska pil v přístavu grog, troubo?" řekl Tom a jazyk se mu trochu smekal. Asi po tom másle.

„Tome, radši mlč. Nebo mu aspoň neříkej troubo," řekl Tlusťoch a pokrčil rameny - tentokrát omluvně.

„On Tom, když se napije, tak strašně kecá," řekl Fred, „Tobby naštěstí naopak."

„Có? Proč bych mu nemoh řříkat troubo? Heeekskovi! Heeejskovi! Pochyboval vo našich slovách! A navíc sssi pistoli určitě zapomněl v kapssse u kabátu, trouba!" Sice to tak nevypadalo, ale v Tomově hlase jsem slyšel takový podivný humor.

Trochu.

Snad.

„Na vás bych pistoli nepotřeboval," podíval jsem se přímo na něj, „na chlapa s červenejma vousama."

„Jó!? To je ssslovo! Víš, troubo, čím byl Červenej kohout dřív prossslulej?!" Tomovy svítící oči přímo zářily.

Pokrčil jsem rameny a ostatní tak nějak *vydechli*.

„Boxingem! A já sssem bejval dost dobrej a trénoval jsem jen proto, abych tady jednou někomu moh` pořřádně rozbít hubu! Ale Tlusťoch to tady tenkrát zamlada zavřřel! A teď jsem slyšel pár ssslov, který nějakou tu pěst rozzzhodně potřřebujou!“

„Tome, ty ten grog nějak špatně neseš,“ řekl Tlusťoch, „snads pochopil, kdo Carl je?“

„To si pišší, že pochopil! Ale na ssstarýho Toma hned tak někdo nemá!“

„Sakra, ty ses ale rozkecal! To tu nebylo snad dvacet roků!“ kroutil hlavou Fred.

„A nejen rozzzkecal!“ Tom přeskočil stůl, těžce vyrovnal balanc a začal ze sebe rvát svetr a košili. Knoflíky se mu nějak pletly, tak toho nechal: „Jen poď, trrroubo! Pochybovalsss vo našich ssslovách, drzzze si myslíš, že na starýho Toma stačíš, a navíc se mi strrrašně chce boxxxovat!“

Začal jsem se zvedat a Tlusťoch se na mě zas tak divně podíval.

„Tome, nebude to regulérní boj,“ začal jsem, ale nenechal mě domluvit: „To teda nebude! Rozzzmázzznu tě jak muší hovno a navíc tě pak budu honit po lodi jako nadmutou kozzzu!“ Jeho těžká bagančata zaduněla v náznaku boxerského tance a předvedl několik stínových úderů.

„No jen se ukaž, Carle. Toma hned tak někdo neporazí,“ přisadil si Fred.

Takže jsem definitivně vstal a protáhl se před stůl a před Toma. Možná by nebylo špatné ho zabít, aby viděli, co umím. Ale možná by nebylo špatné ho nezabít, aby viděli, že to umím taky. Tak jsem se nad tou nezvyklou myšlenkou zapomněl, že jsem schytal „tvrdou“ ránu do brady.

„Ta sedla!“ zařvali Fred s Tlusťochem jednohlasně a Tobby zabušil do stolu. Tom přede mnou tančil jako baletka v rybářských gumácích, oči mu plavaly a leskly se jako dvacetiletému a nabarvené pruhy v prošedivělých vousech dělaly jeho obličej trochu snovým.

„Tlusssťochu! Pusť mi k tomu muzzziku, ať nevypadnu z rytmusssu!“ bujaře vykřikl a po naznačené ráně levou se pokusil o zásah pravačkou.

Uhnul jsem.

O boxu nevím vůbec nic, jen tuším, že kdybych ho kopl do krku, asi by to považovali za nefér. Někdy jsou lidé z jedenadvacátého století divní.

Zvedl jsem tedy ruce jako on a začal s nimi jako on i mávat.

Tlusťoch odklopil vrchní desku na té leštěné skříňce (skříni), co o ní tvrdil, že je rádio, a položil dovnitř takovou velkou černou kulatou věc. Vzápětí se ze skříňky ozvalo rytmické škvrkání a vzápětí něco, při čem jsem inkasoval další dvě rány. Ta hudba, ten zpěv - byl to ten samý hlas, co v originále zpívá hymnu klanu Pilotů, slavnou ONE-WAY TICKET TO PLUTO.

Takže když jsem se vzpamatoval z překvapení, nedělalo mi problémy chytit stejný *rytmusss* jako Tom.

Vyvstala ale nečekaná potíž - jsem vycvičený, když udeřit, tak zabít; protože jsem nevěděl, kolik Tom snese, raději jsem neútočil a jen jeho „zdrcující rány" vykrýval lokty. Nakonec, když jsem zjistil, že jsou povolené i údery na hruď (jeden jsem dostal), opatrně jsem to skončil.

Tom chvilku letěl, chvilku se kutálel, chvilku se dusil a trochu se dávil. Nevěděl jsem, co dělat, tak jsem mu podal ruku a zvedl ho.

„To je tím grogem, měl jste ho víc než já," řekl jsem co nejnezaujatějším hlasem. Všiml jsem si, že ti tři u stolu na sebe mrkli.

Boxing byl zřetelně dalším testem.

„Takže si dáme ještě jeden námořnickej, Tlusťochu," protáhl si záda Fred. „Tentokrát na nás. Můžeme vyplout až kolem půl čtvrtý, do tý doby tady musíme vydržet."

* * *

„To byste mi konečně mohli říct i něco o sobě," řekl jsem.

„To byste mu mohli," řekl zpoza baru Tlusťoch a horká voda při přelévání do servírovací konvice hlasitě bublala.

Vyprávěl Fred. Dozvěděl jsem se, že ta podivná trojice s nabarveným vousy jsou pašeráci. Podle vlastních slov nejlepší v Anglii. „Počkej, až uvidíš naši loď, Zuřivče!" Kývl jsem a zdvořile se přeptal, co pašují.

Nebyl velký rozdíl, co pašovali oni a co jsem ve šlupce pašovával já, v době před sjednocením klanů - dokonce občas vozí i nějaké luxusní zakázané jídlo. Jen tam u nás bylo podstatně ostřejší prostředí,

alespoň dokud to tady nevzala do rukou oblíbená Církev Zářícího Spasitele. Právě proto nenávidí Bratry a Zářícího - kvůli jejich prohlášení o potření zločinnosti, a hlavně kvůli jeho realizaci. „Jo potření! Torpéda, bitevní vrtulníky, kanóny a rakety! Zabíjejí nás jako králíky!“

Chápavě jsem přikývl, naprosto stejné metody používala Policie, nejošklivější klan čtyřiadvacátého století.

„A nemáte strach, že vás... *nás* dostanou?“

„Udělali jsme *protiopatření*,“ zachechtal se Fred. „Ty doufám strach nemáš?!“ Jen jsem se usmál. Tomovi mezitím klesla hlava na stůl a začal chrápat.

Pak už bylo řečeno všechno a jen jsme z těch černých kotoučů v leštěné skříňce poslouchali „starý pecky“. Tím, že se mi líbí jejich hudba, jsem dnešního večera získal asi nejvíc.

* * *

„Pomalu pudem,“ řekl nad třetí Fred a začal budit Toma. Tobby byl vzhůru a poklepával v rytmu rádia (přesněji řečeno gramofonu) prsty o stůl. Já jsem před sebou měl vyčištěný, naolejovaný a nabitý kalašnikov a pár promaštěných hadrů - právě jsem totéž dokončil i s glocky.

Když se asi před hodinou Tlusťoch začal zabývat reaktivní puškou, nelenil jsem a přidal se k němu. Natáhl jsem závěr jedné pistole a stiskl spoušť. Mechanika kovově cvakla.

„Malý pomocník pro velký úklid,“ řekl barman. „Kde jste to vzal? Glocky se nesměj prodávat ani na kontinentě.“

„Od jednoho kamaráda,“ nevesele jsem se ušklíbl a zasunul do pažby zásobník.

„Skoč se oblíct, Carle, opravdu už musíme,“ pobídl mne Fred. Tom zíval a protahoval se. Měl pusu plnou falešných bílých zubů; asi to s boxingem dřív myslel opravdu vážně.

* * *

„Tak nazdar, Tlusťochu.“

„Mějte se. Nashle.“

Barman s námi vyšel až na ulici a choulil se před chladem do zástěry.

Mlha byla pořád stejně hustá, tma snad ještě hustší a pršelo také pořád stejně. Ne zcela uschlý klobouk se mi lepil k čelu a Tobby si zimomřivě zvedl límec kabátu.

Šli jsme v řadě a drželi se při zdech - Fred nás vedl místy, kde jsme nemohli narazit na žádnou hlídku, pokud by tedy nehlídkovali úplní cvoci. Znal okolí víc než důvěrně, a že pašeráci nepotřebují zas až tolik světla, je docela normální. Nakonec jsme se mezi skladišti propletli na vrzavé molo, nad kterým se kývaly desítky stěžňů.

„Jsme tady," zašeptal Fred speciálně pro mne. Z obou stran šplouchala voda a po palubách a molu klepal déšť. Temže mrtvolně páchla.

„Kde tady?!" zašeptal jsem já. „Tady ty věci kolem snad jezdí jen na vítr, ne?!"

„Plachetnice je nejlepší loď na světě, troubo!" zasyčel Tom.

„Navíc Zuřivec není jen tak obyčejná plachetnice, to bysme toho moc nenapašovali... Pozor! Někdo jde! Rychle dovnitř!" Fred samozřejmě naskočil na tu nejmenší kocábku v okolí. Podle mě byla vůbec nejmenší, jakou jsem kdy viděl - vyjma nafukovacích záchranných člunů. Sotva dvanáct metrů - tak na pádlování po rybníce.

„To myslíte vážně?! Říkali jste, že je zaoceánská!"

„Dělej!" Fredův hlas se zaostřil netrpělivostí. Tak se projevují všichni kapitáni, když někdo nedbá jejich rozkazů. Tobby s Tomem právě zmizeli ve dveřích palubní nástavby.

Opatrně jsem přešel na loď (kdybych skočil, bůh ví jestli bych se nezarazil až o dno - *o dno řeky*), ale paluba pod mou vahou kupodivu ani nezavrzala. Loďka se zato poměrně ošklivě rozhoupala.

„Do kajuty, rychle! Copak ti všechno musím říkat stokrát?!" Teď už to bylo opravdu docela vzteklé. Proklouzl jsem do nástavby.

* * *

„Tam venku asi bude náš kontakt. Máme tu s ním sraz. Ty si vlezeš dolů a ani se nehneš. Padej!" ukázal Fred na podivné půldveře kombinované s poklopem. Zase jsem poslechl. Z relativně usměvavého a rozšafného vousáče se stal opravdu ostrý člověk - ale takhle

bych se k cizímu choval i já - ve šlupce - obzvlášť, kdyby se něco dělo a pletl se mi.

Takže jsem ho chápal.

Než jsem nad sebou přiklopil poklopovitý díl dveří, loď se znovu rozhoupala a po palubě se ozvaly opatrné kroky. Když tu kocábku rozhoupe jediný obyčejný člověk, co teprve pořádné vlny? Na otevřeném moři?!

V podpalubí to vonělo barvami, elektrolytem z akumulátorů a něčím neznámým. Rozhlédl jsem se, ale tma byla dost hustá i na mě, tak jsem přemýšlel, jestli jsem neudělal nějakou chybu. Nějakou *zásadní* chybu.

Vodu opravdu dvakrát nemiluju a dnes jsem si jí navíc užil víc než dost.

Docela nerad bych se přidal k Elviře a ostatním obyvatelům dna Atlantského oceánu.

Nahoře v kajutě klaply dveře a ozvaly se odměřené pozdravy.

* * *

Fred s kontaktem sice mluvili potichu, ale co je to na mé uši, Fred převzal „zboží“ - tak podivně zachřestilo, pak vyřídili „formality“. To pro změnu papírově zašustilo. Pak chvíli zdvořilostně konverzovali (zacinkaly skleničky a zaklokotaly panáky). Z řečí jsem pochopil, že kontakt je policista, což zase jednou potvrdilo starou teorii, že jakákoli policie je vlastně jen daňovými poplatníky financovaná zločinecká organizace, která proti ostatním syndikátům zakročuje výhradně proto, aby převzala jejich obchody a vliv. Fungovalo to v čtyřiadvacátém století, v minulém jedenadvacátém, v tomhle jedenadvacátém, a v devátém určitě taky, jestli tenkrát byla policie.

Kontakt po klapnutí sklenic o dřevo popřál šťastnou cestu a rozloučil se. Když se loď zhoupla, jak přeskočil na břeh, Tobby mi otevřel poklopodveře.

* * *

Na okénkách byly tlusté černé závěsy a u stropu kajuty svítila slabá žárovka. Všichni jsme měli v obličejích hluboké stíny.

„To hlavní by bylo," Fred se tvářil spokojeně, „teď pár kilometrů po Temži a dostat se do mezinárodních vod. Snad si nás nevšimnou, hajzlové."

„Co když jo?"

„Neměli by. Kontakt mi předal rozpis hlídkových letů a aktuálních tras hlídkových člunů, a je hlavně v jeho zájmu, aby se nesplet."

„Jemu jde jen o peníze, nám o život," ještě jsem si zaryl. Jak jsem přenášel váhu z nohy na nohu, loďka se kolébala, čímž jsem zjistil, že pro dnešek mám vody opravdu *dost*. Natož moře. Hlubokého. Můj organismus si s grogem poradil až nechutně rychle, takže jsem zase všechno viděl jasně a střízlivě. Nebyl to hezký pohled.

„Neříkej *jen o peníze*, Carle."

„Co vezeme?"

„Pár... pár kamínků," Fred ukázal na naducaný sametový pytlík položený na stole. Byl zatažený šňůrkou s kovovou pečetí a odhadl jsem ho tak na kilogram, možná o trochu víc. Takže zřejmě opravdu nejde o měďáky. Z toho plyne, že různobarevní vousáči jsou zavedení a spolehliví podloudníci, ne nějací amatérští přírodovědci. Podle všeho nemají interes na konečném obchodě, ale zajišťují pouze transport - to by amatérům nikdo nesvěřil. Takže i s touhle vratkou kocábkou asi vědí, co dělají. Uvědomil jsem si, jak by se asi tvářili oni před šlupkou, kdybych jim tvrdil, že s tím dokážu doskočit i do nejvzdálenějších galaxií. Pohupování a šplouchání už mi nepřipadalo tak zlověstné.

„Takže," řekl Fred a ostatní (dva) vousáči se postavili uprostřed kajuty proti němu. „Pojď sem, Carle," ukázal na čtvrtý roh hypotetického čtverce.

„Ať to dopadne! Ať to dopadne! Ať to dopadne!" řekl a pak oni tři natáhli ruce a položili je na sebe. Po netrpělivém pohledu jsem přidal i tu svou a vůbec mi to nepřipadalo směšné - význam rituálů před něčím nebezpečným je dostatečně známý. Vzápětí byl magický čtverec rozpuštěn.

„Můžu s něčím pomoct?"

„Jo. Nepleť se pod nohy a zítra začneš vařit. Pokud dojde k boji, tak tě snad nic učit nemusíme." Zatímco Fred mluvil, Tobby s Tomem zmizeli venku a odvázali a odstrčili loď. Od zádě zabzučel elektromotor, Fred zatočil malým kormidelním kolem, rozsvítil poziční světla a už si všímal jenom mlhy vařící se před přídí.

Takže jsem se vrátil dolů za poklopodveře, sundal si pršák a vlhkou bundu a lehl si na jednu ze čtyř paland. Byla úzká a prohnula se, loď se houpala, motor bzučel a voda kolem boků syčela a šplouchala.

Ještě jsem si vzpomněl, že mi tlustý barman nedal prachy za reaktivní pušku a s myšlenkou, že to dneska (vlastně už včera) byl náročný den, jsem usnul.

* * *

„Carle, vstávej! Za chvíli vjedem do hraničního pásma a bodla by snídaně!“ zacloumal mnou Fred. „Možná na jídlo nebude pár dní čas, tak se vytáhni.“ Cloumání ustalo a klaply dveře. Motor byl vypnutý a cítil jsem, jak se pod kýlem protahují dlouhé vlny a jak vzduch voní solí.

Vaření mi nikdy nevadilo. V čtyřiadvacátém století byl člověk, kterému bylo svěřeno jídlo, jeden z nejdůležitějších a nejdůvěryhodnějších.

Udělal jsem kafe a obstojnou ovesnou kaši s čokoládou a sirupem a servíroval ji na papírových talířích s papírovými lžícemi. Tobby se na mě díval trochu nevraživě, ale snědl to (kaši, ne talíř). Ostatní dva jedli spokojeně.

Bylo krátce po rozednění, nebe viselo nízko a vypadalo jako olověné, za okny se vlnila šedobílá hladina, v lanoví a palubních nástavbách hvízdal vítr a strhával vlnám čepice pěny.

„Jak to probíhalo v noci, nebyly problémy?“ nalil jsem si horkou kávu.

Fred měl plnou pusu kaše a studoval výtisk aktuální meteorologické mapy.

Mně na ni stačilo krátce mrknout vzhůru nohama a už jsem věděl, že to nebude klidná cesta. Zato možná dost rychlá, na plachetnici. Fred zavrtěl hlavou, jako že ne.

Když dojedli, nacpal Tobby použité nádobí do lisu na odpadky.

„Takže jdeme na to,“ Fred vstal a kousky kaše ve vousech se mu pohybovaly v rytmu slov. Připíchl meteomapu na rám okna.

Vzápětí se jim poprvé povedlo vyvést mě z rovnováhy:

Tobby s Tomem rutinovaně překlopili prastaré odřené panely na řídicím pultu a na jejich druhé straně se objevilo velmi moderní ovládací zařízení, svou jednoduchostí ne nepodobné ovládání šlupky.

Malé ohmatané kormidelní kolo se uprostřed pokročilé elektroniky vyjímalo podivně.

Tom se postavil k obrazovce vlevo a Tobby ke klávesnici a ovladačům vpravo. Fred samozřejmě ke kormidlu, vedle kterého byla druhá obrazovka.

„V okolí nic podezřelého," přehlédl Tom svůj monitor. Bůhví co to bylo, zřejmě pulzní RDR kombinované s dálkovým odposlechem.

„Zbrojní systémy připraveny," klepl Tobby do klávesnice.

„Začínáme s transformací. Stáhnout plachty," řekl Fred a Tobbyho ukazovák znovu klepl do klávesnice. Na displeji vedle kormidla se objevil 3D obraz naší kocábky, a plachty se začaly navíjet na stěžně.

Což jsem tedy moc nechápal. Napil jsem se kávy a posadil se, abych na obrazovku viděl lépe. Loď prudce zpomalila, zastavila a začala se chaoticky pohupovat.

„Stabilizátor," pokračoval Fred. Tobbyho klepnutí, zahučení hydrauliky a z boku obrázku se vysunul štíhlý plovák na dvou tenkých teleskopických vzpěrách. Pohupování se rapidně snížilo.

„Řízení kýlu." Další klepnutí, spodek obrázku problikl a na obrazovce se objevil nápis: AUTOMATICKÁ KONTROLA KÝLU AKTIVNÍ.

„Předozadní stabilizace."

Pod prvním nápisem se objevil druhý, kde se místo slova KÝLU objevila slova PŘEDOZADNÍ STABILIZACE.

„PDS. Plná výška, plynule plný výkon."

Po dalším klepnutí Tobbyho prstu začala loď vibrovat a oba stěžně obrázku růst - byl-li zachován poměr se skutečností, zarazily se asi na osmnácti metrech. Vzápětí se po celé délce začaly rozbalovat, a jak se rozbalovaly, loď začala poměrně neuvěřitelně akcelerovat. Když se objevil nápis: PDS O.K., stěžně vypadaly jako dvě vysoká štíhlá křídla a loď po temenech vln svištěla jako raketa.

Fred zmáčkl velký červený vypínač u pravé ruky a pustil kormidelní kolo, jež ožilo vlastním kulatým životem - na obrazovce se objevil nápis: AUTOPILOT AKTIVNÍ.

„Co tomu říkáš teď, Carle?"

„Jak je zařízené, že to tady nedrncá?" Nárazy na vlny zněly jako nepřetržité tleskavé dunění, ale uvnitř se to až na drobné chvění nijak

neprojevovalo - naopak, loď se rychlostí stabilizovala téměř geniálně.

„Mezi dnem a trupem jsou tlumiče, a navíc je při týhle rychlosti vysunutý křídlo," Fred mi na obrázku ukázal hydrodynamické vztlakové zařízení pod přídí.

Zkusil jsem přejít k oknu a změnou těžiště loď rozhodit, ale plavidlo bylo stabilizované opravdu dobře - počítač zřetelně věděl, co dělá.

Přestože jsem těžištěm musel hnout docela fest, projevilo se to jen zhoupnutím bočního plováku a zkrácením jeho teleskopických nosníků - počítač dokázal udržovat loď vyváženou tak, že plovák nepoužíval jako oporu, ale jen jako závaží.

„Hmmm," řekl jsem.

„Kurva," řekl Tom. „Dva vrtulníky a rychlej člun na dvanácti hodinách. Vzdálenost jedenáct set metrů - asi na nás čekají." Přes závažnost zprávy mluvil docela nevzrušeně. Dotkl se tlačítka vedle svého monitoru a obraz Zuřivce na hlavní obrazovce vystřídaly dva menší obrázky: hranatého vrtulníku a dlouhé špičaté lodě. Po straně vyjely stručné, ale nechutně výstižné (znepokojivě smrtící) charakteristiky. Začal jsem přemítat, jak je tady asi hluboké moře.

„Kurva," řekl i Fred. Tobby se začal tvářit zachmuřeně. Nikdo mi nemusel vysvětlovat, že v předbratrských dobách námořní policie těžké bitevní vrtulníky typu Tiger III nepoužívala.

„Zbrojní systémy v bojové pohotovosti," Tobbyho kornaté prsty přeběhly po klávesnici až překvapivě lehce, „a pozor, přepínám na akustické ovládání. Tak mlč," bodl palcem mým směrem.

„Vrtulníky útočí," řekl Tom.

„Nepokusili se navázat spojení?" řekl Fred.

„Ne."

„Tak to jsou Bratři. Policajti by přinejmenším chtěli zboží." Všichni tři zaklesli nohy do držáků v podlaze.

Za čelním sklem jsem těsně pod mraky uviděl dvě tečky. Rychle rostly a v příštím momentu se od nich oddělily čtyři svítící body. Od každé dva.

„Rakety," řekl Tom, „dvě, tři... čtyři. Klamné cíle odpáleny." Od zádi se ozvalo hlasité zasyčení, a rakety, jejichž dráhy se sklápěly k nám, zvedly nosy a za okamžik se vysoko nad lodí ozval jediný ostrý výbuch.

Moře kolem se zalesklo jako při východu slunce.

„Vrtulníky na pěti stech metrech, kanón pal," řekl Tom. Na monitoru problikl obrázek Zuřivce, vedle palubní nástavby na levoboku se zvedl ocelový had a loď se začala otřásat.

Chytl jsem hrnek s kafem těsně za hranou stolu.

* * *

Než se počítačem řízená střelba mohla stát dostatečně přesnou, oba vrtulníky nám ostrou zatáčkou přelétly do mrtvého úhlu na pravoboku.

Ono, umístit kanón, aby mohl střílet jen dopředu a trochu doleva, vypadá jako docela hloupost. Doufal jsem, že na pravoboku bude něco účinnějšího.

A kupodivu bylo.

„Raketu, teď!" řekl Tom a jeho hlas poprvé zazněl vzrušeně. Odhadl jsem, že raketomet bude mezi zdejšími zbrojními systémy novinka. Mrkl jsem z okna, právě když se v palubě otevřel dlouhý obdélník - objevila se v něm tenká bílá reaktivní střela s křidélky vpředu i vzadu.

Vzňňáááu! Zakouřilo se, raketa zmizela a zalehlo mi pravé ucho.

* * *

Rychlý pruh dýmu, tak nadějně směřující proti blížícím se vrtulníkům, najednou zakopl, ztratil směr a v divokých spirálách se zřítil do moře.

Sloup bílé vody vylétl až do mraků.

„Musej mít nějakou rušičku nebo co, hajzlové. Co? Frede?!"

„Jak to mám sakra vědět?!" Z vousatých tváří jsem četl cosi jako znepokojení. Silné znepokojení, řekl bych. Zřejmě na tu raketu spoléhali.

Pod příděmi obou vrtulníků vzplála ostrá trhaná světla a do lodi začaly bušit kulky.

* * *

Bylo to poměrně odporné.

Jen jsem zahlédl, jak z paluby létají kusy prken a reflexivně jsem sebou praštil na podlahu. Hrneček mi praskl v rukou.

* * *

Přes příšerný kravál kupodivu nenastal obvyklý vířivý jev, s nímž automatické zbraně párají místnosti - v hluku jsem odlišil charakteristické vytí odrážejících se střel.

„Zatím to drží!“ Než uslyšel, odečetl jsem z Fredových rtů. Ležel proti mně, obličej se mu křivil bolestí a tiskl si dlaně na uši. Zvedl jsem hlavu a kupodivu nebyla ani rozbitá okna. Jen na šikmém čelním skle bylo mnoho tmavých čmouh a bylo uvolněné z rámu. V mezeře určitě hvízdal vzduch - pro stále silnější dunění a kvílení projektilů to nebylo slyšet. Přestože jsou vousáči ostří hoši, randál je paralyzoval - pro normální lidi překročil práh bolesti už před chvílí. Divil jsem se, že jim ještě neteče krev z uší.

* * *

Počítači naštěstí hluk ani vibrace nevadí, takže i druhou dávku raket zastavil klamnými cíli.

Nejvyšší čas něco dělat, Patejli.

* * *

V okamžiku, kdy jsem chytil kormidlo, si jeden vrtulník nalétl z boku, aby proud jeho střel nedopadal pod úhlem. Trojice hlavní pod přídí stroje se roztočila, znovu ten trhavý plamen a stěna kabiny se začala boulit, jako by ji postihla akutní vyrážka. Z naskakujících výdutí odletovaly štěpinky barvy a moc jsem nechápal, z čeho ta zatracená loď je. Podle průměru promáčklin to byl proklatě velkorážný kulomet a podle délky rotujících hlavní měly střely až nechutnou energii. Bylo to poznat i z toho, jak nárazy loď vychylují ze směru.

„Tak jo,“ řekl jsem, zmáčkl červený knoflík a převzal řízení.

* * *

Vibrace plavidla se mi přes kormidlo přenášely do dlaní, ale zažil jsem už horší věci. Jako v každém dopravním prostředku, který jsem kdy řídil, i tady jsem okamžitě věděl, co si mohu dovolit: směr a síla větru, rychlost a hmotnost lodi se spojily v univerzální informaci vrostlou do paží. A že se s touhle lodičkou dají dělat *kusy*.

Sundal jsem pravou ruku z kormidla a sevřel knipl ovládající „plachty“. Měl jsem prsty od lógru, tak se mi trochu smekaly.

Tváří v tvář vrtulníkům jsem totiž dostal takový nápad. Když „plachty“ fungují jako křídla při jízdě dopředu, proč by si nemohly zafungovat i jako opravdová křídla.

Panoval stále tak ukrutný randál, že nemělo smysl říkat Držte se!. Oni to vousáči pochopí. Zaklesl jsem nohy do úchytů v podlaze.

Dva ostré pohyby kniplem a kormidlem, loď se piruetou otočila proti větru, položila na bok, odrazila od vln a vzlétla.

* * *

V tom okamžiku ustal rachot dopadajících střel, zato se ale ozval trojhlasý řev hrůzy - můj manévr smotal všechny neupevněné věci do obrovské koule, kterou napresoval doprostřed podlahy, která v obvyklejších pozicích bývá pravou stěnou. Moře se stalo nekonečnou strmou zdí po pravé ruce a gejzíry vyrážené kulkami z vrtulníků tančily zdánlivě v rozporu s gravitací.

Ale kupodivu se neletělo špatně - počítač pomocí plováku vyvažoval a vhodně nastavené „plachty“ spolu s ostrým větrem náš skok stále zvedaly a prodlužovaly. Co bylo ale hlavní - vrtulníky se rázem dostaly z mrtvého úhlu do velmi *živého*; tedy alespoň co se našeho kanónu týče.

A počítač nezaváhal.

* * *

Viděl jsem oba hranaté stroje, jako by stály na rotorech rovnoběžně s mořskou zdí. Po pancíři toho víc vlevo zatančilo několik zlověstných světélek a ještě zlověstnějších obláčků kouře, a vzápětí se v obrovském záblesku rozprskl po obloze. Rozžhavené trosky z mého pohledu padaly strmě doprava místo dolů.

Už střelba z kanónu chatrné rovnováze letícího Zuřivce dvakrát neprospěla, a v příští pikosekundě nás navíc zasáhla tlaková vlna. Pod sebou (v pravém okénku) jsem viděl, jak se její bílá kruhová hranice šíří po hladině.

Letící loď se zapotácela, obzor se přehoupl zpátky na své místo a trosky vrtulníku rázem padaly správně. Stejným směrem jako my.

Setrvačná síla přimáčkla ječící smotek vousáčů a uvolněných věcí ke stropu, který bývá stropem i v obvyklých případech. Chtěl jsem jím říci, ať se připraví, ale radši jsem zatnul zuby.

Moře se blížilo zatraceně rychle.

* * *

Náraz na hladinu byl ještě tvrdší, než jsem čekal.

Kolem lodi najednou duněla tmavozelená voda plná bublin a mezerou v uvolněném okně se dral hladký, zběsile rychlý proud.

Přes smrtelné skřípání Zuřivec opět vydržel a neblahý pohyb směrem dolů zpomaloval, až ustal. Mrkl jsem na monitor a podle obrázku je všechno stále tam, kde má být. Mrkl jsem pod nohy a prasklina nevypadala zas až tak zle. Myslel jsem, že setrvačnost mých dvou set osmdesáti kilogramů podlahu prověří hůř.

Začali jsme stoupat jako špunt.

„Di vod toho! Di vod toho!!!“ zařval mi někdo za zády. Vzápětí Zuřivec vylétl z vody a zběsilý nápor větru ho málem převrátil. Všechno nepřipoutané opět podniklo krátký, ale *dynamický* bezmotorový, let - voda, která pronikla do kabiny, předvedla velmi přesvědčivou lokální tsunami. Instinktivně jsem zatočil kormidlem, změnil úhel plachet, loď znovu udělala něco jako piruetu a dlouhým skokem vyrazila vpřed.

* * *

Počítač naštěstí vysunul vztlakové křídlo a tvrdě vyvažoval, jinak bychom se po špici zasekli zpátky pod hladinu. V trupu Zuřivce ošklivě vrzalo, ale držel - zpěněné vlny rozstřikované přídí opadly, vibrace zmizely, rychlost prudce vzrostla a zase jsme svištěli v absolutním skluzu.

Druhý vrtulník se proti nám vyřítil sebevražednou zatáčkou a proud střel z kulometu páral hladinu už daleko před námi. Trochu mi připomínal šíleného bojového robota bezhlavě bušícího kolem sebe - vítr strhával výtrysky po dopadech kulek do křehké obloukovité vlečky. Koutkem oka jsem postřehl, jak se vlevo objevila malá bílá dvojitá fontána a jak roste. Byla to vodní tříšť u vysoko zdvižené přídě rychlého člunu - byl opravdu *rychlý* a blížil se z úhlu, který byl pro kanón zase příliš mrtvý.

Trhl jsem kormidlem i plachtami, proud střel z vrtulníku nám projel podél levého bortu a voda v kajutě mi zapěnila kolem kotníků. Tiger nad námi prohřměl tak rychle, že si kanón ani nepráskl.

„Musíme z anglických vod! V mezinárodních na nás nemůžou!“ zařval mi do ucha Fred. Měl ve vousech zamotané věci nejrůznějšího stupně nechutnosti a uragán pronikající uvolněným oknem mu je strhával do otevřené pusy. V kajutě panoval pekelný kravál - vichr ječel sám o sobě, a navíc přinášel i aerodynamický hluk od prostřílených „plachet“.

„Ten člun! Támhle!“ přeřval jsem to.

„Zkusím druhou raketu!“ Tobby už stál na svém místě.

* * *

S tou raketou to byla chyba. Málem poslední, kterou jsem kdy zažil.

Vrtulník předvedl druhý sebevražedný obrat a jeho střely nám olízly bok právě v okamžiku, kdy startovala - několik jich s nezaměnitelnými zvukovými efekty prolétlo do podpalubí. Všichni jsme udělali totéž: zavřeli (vypnuli) oči.

Ale dnes při nás stojí samo Štěstí.

Nevím, kolik raket v tom podpalubí ještě je, ale žádná nevybuchla. Ale vím, že odpálit další by si troufl jen pevně rozhodnutý sebevrah.

* * *

Naše poslední raketa kupodivu nabrala správný směr a dlouhou zatáčkou těsně nad hladinou vyrazila proti člunu.

Vrtulník nás přestal ostřelovat, děsivě zrychlil a v náklonu, div rotorem neškrtal o vlny, se pokusil raketu dostat na dosah rušičky. Tím manévrem se ale zároveň dostal do pozice příznivé pro náš kanón. Pravda, musel jsem si trochu zakormidlovat. Mimo Tobbyho, který měl nohy v držácích, to vousáči odnesli dalším přeletem přes kabinu.

Po pancíři vrtulníku (opět) zatančila světélka doprovázená obláčky dýmu, ale stroj se jenom zapotácel a další ostrou zatáčkou vylétl z dostřelu. Nemohl jsem Zuřivce otočit za ním, vítr foukal pod špatným úhlem. A tigeru se navíc povedlo zničit raketu: ztratila směr, chvíli skákala jako gigantická žabka a neškodně vybuchla kus před rychlým člunem, (*sakra*!) který se blížil kvapem, jakým se obvykle blížívají vážné problémy.

Stočil jsem loď, aby nabrala co možná největší fofr.

* * *

I přesto se rychlý člun blížil opravdu *rychle* a vrtulník opět nalétával. Přestože skla měla zrcadlový povrch, jako bych viděl, že se pilot i střelec sedící v kabině nad sebou tváří zatraceně naštvaně.

„Máme ještě nějaké zbraně?!“ přeřval jsem kvílení vzduchu.

„Jen ruční!“ zařval Tom.

„Co je to ruční?!“

„Těžký kulomet na zádi! Dva obyčejné kulomety! Granáty! Bazuky...!“

„Jo! Kde?!“

„Co kde?!“ vložil se do řvaní Fred.

„Bazuku! Rychle!“

„To bys musel ven a tam by tě to odfouklo a je to na obyčejný neřízený raket...“

„*Kde*?!“ Zatímco žvanil, zapnul jsem autopilota, pustil kormidlo a chytil ho pod krkem.

To už ale Tom zmizel dole ve spací kabině. Asi si uvědomil, když dokážu takové věci s lodí, že možná dokážu i s raketometem, co jiní ne.

* * *

Bazuka byla ta nejobyčejnější, jakou jsem kdy viděl: zelená trubka bez optiky, jenom se zdvihacím hledím. Zato měla docela solidní průměr.

„Rakety a můj samopal!“ zařval jsem na Tobbyho. Kývl a odběhl. Do pravého boku se opět zakousl proud kulek z vrtulníku a hluk se stal nepřeřvatelným. Taky už by jim mohly dojít náboje.

Nabil jsem bazuku, dvě reaktivní střely si strčil za bundu, kalašnikov hodil na záda. Počkal jsem, až počítač zlikviduje další raketový pozdrav a pootevřenými dveřmi vyklouzl na levou stranu paluby.

* * *

Naštěstí jsem neměl kabát, jinak by mne burácející vichr sundal.

Vzduch byl plný slané tříště, která mne okamžitě promočila od hlavy k patě - stejně jsem ale od včerejška pořádně neuschnul. Zaklínil jsem se nohama za podstavec kanónu a musel dávat zatracený pozor, aby mi hlava nevykoukla nad okraj střechy. To by rotační kulometčík ve vrtulníku nezaváhal.

Práášk!!! Asi deset metrů před Zuřivcem se moře vzepjalo do gigantické fontány.

Vypadala, že se celá zřítí na loď.

A zřítila.

Stáhl jsem hlavu mezi ramena a náraz vody byl jako buchar.

Ustál jsem to.

Vichřice ze mě strhávala pěnu a z hlavně bazuky tryskal téměř vodorovný proud.

Za palubní nástavbou rychlého člunu se zablesklo podruhé a nyní jsem i přes hluk větru a rachot kulometu slyšel minu hvízdnout. Přelétla Zuřivce snad o dvacet centimetrů a dopadla na pravoboku - fontána málem vymazala vrtulník.

Naše loď se stejně položila na bok a nemít nohy zaklesnuté pod kanónem *opravdu dobře*, zmizel bych v moři. Tak mne napadlo, jestli by někdo zařval *Muž přes palubu!* jako v prehistorických filmech.

Počítač přitáhl vyvažovací plovák a ostrá zatáčka doleva vrátila lodi (i mně) rovnováhu. Jak se Zuřivec zařízl do vln, na okamžik se přestal zmítat. A zrovna jako na zavolanou se přede mnou objevily bílé chocholy u přídě rychlého člunu - najížděl si, aby neohrožoval vrtulník a aby sám nebyl ohrožován naším kanónem.

Nahodil jsem si bazuku na rameno a chytl do zaměřovače prostor, kterým člun nebude moci neprojet. Ty asi tři vteřiny, než byl v takovém úhlu, aby plyny tryskající z raketometu nezasáhly kajutu (a odrazem mě), mi připadaly docela nekonečné. Vrtulník zase začal střílet a Zuřivec se zase roztřásl.

Kdo má v tomhle mířit!

* * *

„Vedle!“ zařval jsem přesně v okamžiku, kdy jsem stiskl spoušť. Kdyby tu tak byl Hnusák!

* * *

Ale kupodivu, raketa stržená větrem opsala nepravděpodobný plochý oblouk a narazila do hřbetu vlny kousek od rychlého člunu. Navíc, její výbuch byl až překvapivě intenzivní. Mnohem intenzivnější, než co předvedli Bratři s minami.

Člun se naklonil, až byl vidět kýl, moře v širokém okruhu zbělelo fontánkami po dopadech střepin a...

Šedý trup rychlé lodi musel být během zlomku pikosekundy jako ementál.

Navíc, přesně v okamžiku největšího náklonu se někdo uvnitř chytil spouště minometu - to bylo vůbec efektní: počítač člunu nepočítal s tak strašnými výchylkami právě při střelbě, a přestože mezi ústím minometu a Zuřivcem byla jejich vlastní palubní nástavba, bez zaváhání vypálil.

Jen jsem se stihl přikrčit.

V rychlém člunu byla spousta benzinu a min - výbuch vrtulníku proti tomu byl obyčejná prskavka.

Žhavý dech exploze mi zapálil špičky límce, a jak nadzvedl Zuřivci záď, loď se už podruhé během několika minut proměnila v ponorku.

* * *

Nápor vody mi vyrval bazuku a zpod bundy i náhradní rakety; řemen kalašnikova vydržel. Zbraň mne bušila do zad a cítil jsem, jak

se ohýbá uložení kanónu, za které jsem byl zakleslý - strašlivý odpor prostředí, který díky mně na loď působil nesouměrně, Zuřivce málem strhl do podmořské vývrtky.

Počítač to ukormidloval.

Hučící zelenočerný tlak se změnil ve řvoucí bílou tříšť, ta v pěnu, a pak jsem byl opět na vzduchu. Mrkl jsem za sebe a opravdu jsem nechápal, co „plachty“ přesvědčilo, aby zůstaly. Pravda, přední byla ohnutá dozadu a ze zadní vlály cáry kompozitového potahu. Pohledem jsem přejel místo, kde skončil rychlý člun. Zbyl po něm jen oblak páry a hřib černého dýmu... (himl!) ... do obličeje mi vystříklo dřevo a kusy roztříštěných kulek. Pod drcenou krytinou paluby se zalesklo pancéřování.

* * *

Tak nějak mne napadlo, že ten vrtulník je skutečně otravný. Navíc se mi pod rukama začal škubat náš kanón. S ohnutým uložením pálil úplně mimo, ale ty rázy mne stejně málem dostaly.

Fred vzal počítači řízení, tak jsem tigerovi z tlamy vyklouzl.

Chytil jsem jen jednu ránu - do ramene, navíc z úhlu, ale docela to stačilo. Nechápal jsem, z čeho Zuřivec pod tím dřevem je. Ten kulomet by prostřelil třícentimetrovou ocel jako nic.

* * *

Pilot vrtulníku si samozřejmě všiml, kam teď střílí náš kanón a znovu si nalétl, aby mě dostal před hlavně. Bazuku už jsem neměl, a kdybych se pokusil proklouznout do kajuty, s velkou pravděpodobností by tam se mnou proklouzlo i pár vysoce průbojných pozdravů. Nějakého vousáče bych i oželel, ale kulky by rozbily ovládání Zuřivce, čímž bych skončil.

Vrtulník letěl drze zepředu a náš kanón se zase rozpráskal někam úplně špatně. Aspoň *tohle* by mohli zarazit, proklel jsem vousáče, když mne zmítající se hlaveň už podruhé málem shodila do moře. V tom okamžiku jsem si vzpomněl, co říkal Tobby: někde na zádi by měl být kulomet.

Těžký kulomet.

Proklouzl jsem pod „plachtami“, do jejichž potahů bušila další nekonečná dávka, vyhlédl přes nástavbu, ale Zuřivec byl vzadu docela holý, nikde nic, natož...

Část paluby se odklopila...

(*Hodní vousáči! Hodní a všímaví!)* ... a jako kouzlem z ní začala vjíždět dlouhá protiletadlová zbraň s třemi hlavněmi a ohebným dopravníkem nábojů. Něco podobného jsem použil na franskou jízdu - kulomet mi připadal jako *starý brach.*

Vzduch kolem uší mi zakvílel železem a paluba uhnula pod nohama, jak se mne Fred snažil vymanévrovat z dostřelu. Před očima se mi znova mihlo místo, kde vybuchl rychlý člun - zbyla z něj jen olejová skvrna.

* * *

Náš kulomet byl sice skvělý, ale než se na mohutném teleskopickém zdviháku kompletně objevil, uběhla jedna z nejdelších minut v mém životě.

Pak se na displeji vedle zaměřovače (konečně!) objevil nápis READY a já zaklesl dlaně do vroubkovaných madel.

* * *

Někdo z kajuty mne asi pozoroval, protože další manévr mi přihrál vrtulník přímo před mířidla.

Bohužel, platilo to i obráceně.

* * *

Bylo to jako scéna z mých oblíbených prehistorických westernů. Kulomet proti kulometu.

Mou nevýhodou bylo, že Zuřivec plul ostře proti větru a tlumiče pode dnem nedokázaly kompenzovat tvrdé nárazy vln - špatně se mířilo.

Výhodou, že odklopený díl paluby fungoval jako štít. A taky to, že jsem měl spousty nábojů. Jestli displej vedle zaměřovače nelhal, tak opravdu *spousty*.

Elektromotor poháněj ící hlavně se rozkvílel.

* * *

Krčil jsem se za zbraní a střely shůry kolem jen bzučely.

Od pancéřovaného břicha a zrcadlových skel stroje na nebi ale jiskry odskakovaly také statečně. Soustředil jsem se na spodní okno - za ním sedí pilot.

Nebyl to ale žádný nováček a přes naštvanost si uvědomil svou další výhodu.

Mně úder rušičky neublížil, špatně stíněné elektronice kulometu bohužel ano.

* * *

„Zbabělče!“ řekl jsem a vichr mi zahvízdal mezi zuby. Zbraň ztichla, displej potemněl, hlavně se dotočily.

Naštěstí, vrtulník už byl také načatý a naštěstí jsem na zádech pořád ještě měl kalašnikov. Zhoupl jsem si ho do rukou a vrtulník zase začal jiskřit. Ne sice tak hezky jako před chvílí, ale přece jen.

* * *

Tigeru už nefungovalo ovládání zbraní - pilot mířil celým strojem - takže projektily do moře bušily širokými oblouky. Rakety došly - naštěstí!

Pak, přibližně po mém předposledním náboji, okno konečně povolilo - ne moc, ale na to, aby puklinou pronikl přesně směrovaný paprskový úder z čipu, to stačilo. Dal jsem do toho veškerou energii, která byla k dispozici, takže mi na okamžik vypadl zrak. Abych poznal, že to tiger koupil, mi ale stačily i uši. Turbíny zakašlaly a jejich vytí začalo prudce klesat.

* * *

Prohlédl jsem, když byl sotva tři metry nad hladinou ze dveří vlevo se právě chystal vyskočit muž v šedé kombinéze; na hlavě měl velkou ušatou přilbu. Tasil jsem glock a vzápětí byl levý bok vrtulníku pruhovaný krví. Aspoň jsem mu ušetřil potíže s topením.

Stroj dopadl na hladinu, převrátil se a během zlomku sekundy zmizel. V kvílení větru nebylo nic slyšet, a jak se Zuřivec vzdaloval, mezi vlnami jsem nezahlédl ani charakteristické bubliny. Schoval jsem pistoli a hodil si kalašnikov na záda - moře začínalo temnět a vítr se měnil v bouři.

* * *

„Carle, promiň, asi jsme tě trochu podcenili," řekl Fred. Kdo by takováhle slova neslyšel rád.

„Hm," řekl jsem a díval se z okna. Už deset minut jsme pluli v mezinárodních vodách a Bratři za námi nic dalšího neposlali - podle Freda se zatím snaží zachovat zdání internacionálního práva a státní suverenity. Přesto budeme muset Zuřivce opravit na vodě - ve všech zemích kolem je Nová demokracie v plném proudu.

„Povede se to vůbec?" Pohled na obě PDS nevěstil nic dobrého, hydrodynamické křídlo pod přídí zmizelo a tlumiče rázů dokonale zemřely.

Každý si teď při mluvení musel dávat pozor, aby nepřišel o zuby nebo o jazyk. Uvolněné čelní sklo Tom upevnil konstrukcí z izolepy a rozstříhané deky, takže uvnitř kajuty bylo zase relativní ticho.

„Žádný strachy, Carle, už sme na tom byli i hůř," Fred stále řídil sám - paprskový úder bitevního vrtulníku zničil vysílačku i RDR a poškodil počítač; zatím ale nebylo jasné jak moc, tak se nikomu pouštět autopilota (přirozeně) nechtělo. Tom měl odklopený kryt pod ovládacími panely a přes otřesy se v tom šťoural. Kupodivu, za chvíli se mezi červenými zprávami na monitoru rozeběhlo i několik zdravě zelených. Až mne překvapilo, jak je to podobné diagnostice ve šlupce.

* * *

Vousáči opravdu uměli. Nejenže spravili počítač, ale (jakž takž) i PDS. Docela jsem je obdivoval, jak v tom vichru šplhají po osmnáctimetrových rozkmitaných křídlech. Nakonec, už k večeru, jsme opět vyrazili směr Amerika. Sice ne tak rychle jako ráno, ale přece.

„Vlastně, plujeme do New Yorku, nevadí ti to nějak, Carle?" podíval se na mne u večerního jídla Fred.

„Naopak," řekl jsem a přemýšlel, jak to ten Tobby udělal, že ovesná kaše je tak dobrá. O tom, že bych měl jen vařit a držet hubu, už nepadlo ani slovo.

* * *

Nejdříve jsme využili východních větrů vanoucích výš na severu, ale protože v moři bylo ker až nezdravě a náš radar už nebyl, co býval (spíš jen nebyl), Fred se rozhodl sestoupit k jihu a křižovat.

Přesto, k večeru za šest dní jsem v mracích na obzoru vytušil zemi, a k ránu už se proti kalnému obzoru rýsovala megalomanská socha s pochodní v ruce.

Moře bylo neklidné a šedé a na palubu a střechu nástavby bubnoval vytrvalý déšť. Ještě v noci jsme podstoupili zpětnou transformaci a ze Zuřivce se zase stala orvaná rybářská kocábka.

„V Americe u vody, tam stojí Socha svobody...," zanotoval si Tobby kupodivu česky.

„To je čeština," odpověděl na můj udivený pohled, který si vyložil jako nechápavý, „byl jsem tam na vojně."

* * *

„Je to domluvený na osmou večer," Fred se vrátil ze břehu a z kšiltu promáčené čepice mu kapala voda.

Právě jsme s Tomem a Tobbym hráli karty a zjevně nám to vydrží až do zmíněné hodiny. Fred pověsil čepici i lesklý pršiplášť na věšák a posadil se k nám. Déšť stále bubnoval, klikatil se po oknech, prosakoval záplatou z deky a hlasitě kapal na pult vedle kormidelního kola. O boky lodi šplouchaly vlny, a lano uvázané za orezlé pachole skřípalo.

Přístavní idylka.

„Povězte mi," odhodil jsem zohýbanou promaštěnou kartu, „jak to, že se o nás nikdo nezajímá? Vždyť Bratři z Anglie určitě dali zdejším Bratrům vědět, že přišli o pár vrtulníků a člun."

„Dva důvody," Fred uklidil lahev whisky a postavil na její místo konvičku s kávou. Na Tomův nespokojený pohled se zatvářil přísně. „Jak říkám. Dva důvody: Nikdo neví, jak naše loď přesně vypadá. Mrtví se nepočítají. A za druhý - a to pro tebe možná bude překváp-

ko, Bratři odsud a Bratři ze starýho kontinentu jsou sice jedno tělo jedna krev, ale jinak se moc nemilujou. Anglo-americký záště přetrvají cokoli, takže proč by si Angličani oslabovali pozice tím, že prokecnou, že si nechali zlikvidovat rychlej člun a dva bitevní vrtulníky.“

„Aha,“ řekl jsem, ale ne že bych to chápal.

„Kafe, Carle?“

„Dík.“

„Ser na kafe! Rozdáváš!“ Tobby vyhrával a oči mu chtivě svítily.

Nechápu proč, hráli jsme o měďáky a stejně jsem je měl půjčené od nich.

Takhle příjemně nám utekl zbytek dne.

Byl to hezký den.

* * *

„Je to támhle,“ řekl Fred a od úst se mu odpoutal obláček páry.

Newyorský přístav je neuvěřitelně rozsáhlý. Mezi supermoderními skladišti a horami kontejnerů začínají cesty, připomínající industriální kaňony, které se větví v soutěsky a stezky a stezičky, které končí v naprosto jiném světě. Špína, zmar, nádhera. V podobných místech jsme se ocitli i my.

Byla tma, stále pršelo a ostrá světla reflektorů na vzdálených jeřábech studeně pableskovala. Prověšená krempa stetsonu mi stínila oči a promočená potní páska studila do čela. To, že jsem ztratil celý den hraním karet, a to, že jsem teď tady, je proto, že mne Fred - ihned po zakotvení a zcela nečekaně - požádal o účast na transakci.

„Nebude jim to divné? Cizí člověk? U tak choulostivé věci?“

„Jestli bude, tak ať. Ale kdyby se o něco pokusili, myslím, že ty bys je udivil víc. Víc než my. Vem si ákáčko, prosím tě.“

* * *

„Je to támhle, jak je na vratech nakreslená desítka,“ Fredovi se od rtů odlepil další obláček. Mokrý rozpraskaný asfalt nám pleskal pod nohama a mokré pršiplášť studeně šustily. Strčil jsem ruce do kapes a sevřel pažby glocků. Cítil jsem napětí až nervozitu, ale předávání zboží je vždycky ošemetná věc.

I když se lidé znají sebelépe, přes hromady peněz bývají neviditelní i nejlepší přátelé.

* * *

Skladiště bylo velké a docela prázdné, jen uprostřed stál malý stolek, za ním seděl muž v plášti a klobouku a nízko nad stolkem visela stahovací lampa s trychtýřovitým stínítkem. Visela na dlouhém řetízku, který nahoře mizel v temnotách. Kruh namodralého světla byl obklopen inkoustovým stínem, stejným, jaký ležel muži ve tváři.

„Hezký večer, pánové. Nebývali jste tři?“

„Dnes čtyři. Hezký večer,“ odpověděl Fred. V temnotě po stranách a za mužovými zády jsem viděl obrysy několika postav. Když jsem se soustředil, viděl jsem i odlesky na hlavních jejich zbraní - světelné podmínky byly krajně mizerné i pro mé oči.

„Edgare, zavři prosím dveře, a pokud mohu ještě poprosit, tak co možná pořádně. Ať se vyhneme překvapením,“ ve stínu zakrývajícím mužovu tvář se zaleskly zuby. Snad úsměv. Jedna z postav prošla kolem nás, zajistila malá plechová dvířka v obrovských vratech ocelovou závorou a postavila se před ně.

„Takže?“ řekl muž za stolem.

„Takže tady to je,“ Fred došel až k němu a zatímco mokrou rukou tahal z vnitřní kapsy zboží, z kšiltu čepice mu na stůl kapala voda. Jak kapky padaly ze stínu do světla, jiskřily jako perly. Fred položil sametový váček, aby se nezmáčel, a ozvěna prázdného skladiště diamantové zachřestění zněkolikanásobila.

„Tak se podíváme,“ zvedl muž v plášti ruku a luskl. Ze tmy za ním se vynořila vysoká žena s hranatou bradou, nasadila si do oka hodinářskou lupu, zkontrolovala a odstranila pečeť, otevřela váček, vysypala část kamenů na stůl a tři náhodně vybrané bedlivě prostudovala. Fascinovaně jsem se díval, jak se světlo lampy láme do nádherných malých duhových oblouků. S mýma očima je to obzvlášť hezké.

„V pořádku,“ řekla žena a její hlas byl stejně hranatý jako brada.

„Fajn,“ muž si poodsedl, „takže přejdeme k hlavnímu bodu večera.“

Zatáhl za řetízek a lampa vyjela vzhůru.

A od stropu začaly padat *věci*.

* * *

Jak se kužel světla roztáhl, bylo je vidět zcela jasně. A nebyly to tak úplně *věci*.

I když...

* * *

Kdysi jsem zabil jednoho parchanta hodně zblízka, abych viděl, jestli je pravda, že je vidět, jak z těla uniká život. Unikající život jsem sice nezahlédl, ale viděl jsem, co smrt udělá s lidskýma očima. Je to divný pohled. Ty oči se nezmění, ale smrtí z nich něco zmizí; i když, jak se to vezme - někdo by mohl říci, že naopak něco přibude. Záleží, jak se na to díváte. Každopádně, od té doby mrtvolu poznám na jedno mrknutí.

Akorát, že většina mrtvol, které znám, obyčejně leží.

Maximálně visí.

* * *

Slečně Tinkerové ta dřívější průhlednost z očí zmizela. Na druhou stranu, po mém výstřelu do zátylku měla solidně průhlednou hlavu. A přesto stála. Stejně jako ostatní.

„Ahoj, Carle," řekla.

* * *

Proto jsem se před okamžikem nemohl rozhodnout, jestli to, co padá od stropu, jsou, nebo nejsou věci. Pravda, věci vás pozdraví jen zřídka.

„Kurva," řekl jsem.

Kromě slečny Tinkerové proti mně stáli všichni mí mrtví z daleronské knihovny. Dva Turisté ve strakatém oblečení a jeden šípem vykuchaný dlouhokabátník.

Tohle už tu jednou bylo.

* * *

Vzpamatoval jsem se během pikosekundy a během druhé věděl, co dělat: střílet do Pohřbených nemělo smysl v minulém jedenadvacátém století, nebude to mít smysl ani dnes tady do těch. A protože mne vousáči zřetelně zradili, možná ani náboje v mých zbraních nebudou fungovat přesně, jak bych chtěl. Pistol mám hloupě až v kapse kombinézy.

Takže útěk.

* * *

Otočil jsem se na patě a proti mně stál Tom. Fajn, aspoň si trochu zchladím žáhu. Tentokrát to nebude žádné pohlazení, *boxere*.

A nebylo.

* * *

Dostal jsem ránu, která by převrátila tank. Opravdu, jak byla nečekaná, tak byla silná - můj odlétající stetson prořízl zvukovou bariéru.

No skoro.

Jak jsem padal, odrazil jsem se rukama od podlahy, dotočil salto, doskočil na nohy a z otočky Tomovi kopl proti čelu. Bez problémů můj kop srazil a znovu mě zasáhl pěstí do brady. Tentokrát jsem se neskácel.

Tak moment, něco není v pořádku. Můj předchozí kop by prorazil železobetonovou zeď, jak to, že tedy... Na další úvahy nějak nezbyl čas.

Tom najednou téměř zmizel, (vnímal jsem ho jako zběsilý šedý stín), najednou byl velmi těsně u mě a najednou mi do obličeje vybuchla další pěst.

Ale teď už mě nezaskočil. Nestačil jsem sice uhnout, ale s mou vahou se dá ustát i sebetvrdší rána pěstí. Když ji čekám.

Tomovi v ruce sympaticky křuplo.

Mně v bradě ne.

Tom mi odlétl ze zorného pole, ve kterém se objevily dveře ven. Jak se někdy i pár desítek metrů může zdát tak daleko?

Než jsem stačil udělat druhý skok, stáli proti mně Fred s Tobbym. Zornice stažené do svislých čárek jim svítily rudým světlem.

* * *

Proti jednomu z nich bych šanci měl. V bojové rychlosti bych je oba roztrhal na kusy. Takhle jsem za dvacet vteřin ležel na zemi, odzbrojený, omotaný řetězem, a nemohl se hnout. Ozvěny krátkého zuřivého boje se ještě odrážely mezi stěnami skladiště.

„Skvělé, kapitáne, *výborné*. Vyřiďte do Švédska můj vřelý pozdrav a bezmezný obdiv," podle zavrzání židle a zafunění muž v plášti vstal.

„Než odejdete, nemáte nějaké soukromé přání? Jako prémii?" Protože jsem ležel na břiše a někdo mi stál na zátylku, nemohl jsem se otočit; zuby mi skřípaly o beton. Takhle *svinsky* naletět!

„Pozdravy vyřídím, pane," Fredův hlas zněl stejně jako dřív - nikdy na něj nezapomenu. „Pokud bych ale *směl* o něco poprosit, tak aby se pan Temný už nikdy nedostal ven. Není sice tak strašný, jak nám ho líčili, ale stejně... Nějaké nepříjemnosti by způsobit mohl."

„Bez obav, kapitáne, v tomto směru buďte naprosto bez obav," muž v plášti si dovolil studené zasmání. „Jestli nemáte nic dalšího, tak bych poprosil, abyste šli napřed. My pana Temného ještě musíme - hm - *zabalit*. Před předáním."

Dveře ven se otevřely, šumění deště zesílilo, kovové klapnutí a pašeráci mi zmizeli ze života. Ale jestli se z tohohle dostanu...!

„Postavte ho."

Ten někdo, kdo mi stál na zátylku, sestoupil, a ze stran mne sevřely dva páry rukou. V duchu jsem se ušklíbl. Tak se ukažte hoši, dvě stě osmdesát kilo...

Místo očekávaného křupání povolujících obratlů jsem najednou stál. Ti, co mne zdvihli, na to potřebovali asi takové úsilí, jako já na lžíci s tatrgelem. Budu se ještě muset hodně učit, co se dá čekat od mrtvol. (A jak to, že toho chlapa poslouchají?!) Turisté stáli vedle mě a jejich záhrobní oči se na mne ošklivě upíraly. Tak mi blesklo, jestli si pamatují, co jsem jim udělal tenkrát v Daleronu.

Řekl bych, že ano.

„Tak tohle je ten slavný Patejl, alias Temný Prorok, alias Alias. Posviťte mi na něj." (*Jak to, že mě zná!)* Za zády muže v plášti se

rozsvítilo silné bílé světlo a obličeje Turistů v něm získaly barvu starého špinavého ledu. Muž v plášti kývl. Stále jsem nedokázal rozeznat jeho tvář.

„Takže ho zapakujte, ať to ukončíme. A nezapomeňte tady uklidit.“ Muž si posunul klobouk ještě víc do čela a ze tmy vzadu vystoupila štíhlá dívka s velkým složeným deštníkem a postavila se svému pánovi za záda.

„Sbohem,“ dotkl se muž v plášti krempy a stín v obličeji mu opět prozářily zuby. Měřil skoro metr devadesát, byl levák a na malíčku se mu leskl tenký prsten z červeného zlata s malým bílým kamenem. Každá podrobnost se mi zarývala do mozku jako stopa diamantu.

„Nechcete mi aspoň říct, proč to děláte? A odkud mne znáte?“ zastavil jsem ho lehkým konverzačním tónem.

„Ne. Ale dozvíte se to.“ Zaklapaly podrážky, znovu zašuměl déšť a dveře kovově cvakly. Protože jsem na chlapa v plášti použil modulaci a ani to s ním nehnulo, usoudil jsem, že ji nemá smysl zkoušet ani na ostatní.

* * *

Kromě mrtvých a ženy s hranatou bradou zbyli ve skladišti dva muži - typické gorily. Velení převzala žena; gorily zezadu přinesly něco jako kovovou rakev s držadly a jen při tom supěly. Když přede mnou box položily (spíš upustily), betonová podlaha zaduněla.

„Do tohohle mě nikdy nedostanete, takže to ani nezkoušejte,“ přes předchozí zkušenost jsem opět použil modulaci.

Jeden z goril otevřel víko a všiml jsem si, že se ani na okamžik k mrtvolám neotočil zády. Byl jsem v pokušení říct, že mrtví nekoušou.

„Přiznám se, mnoho dobrovolnosti jsme od vás neočekávali,“ Hranatá brada složila ruce na břiše, „proto je zde tolik vašich přátel z *druhé strany*. Prosím.“ Poslední slovo už nebylo určeno mně.

Slečna Tinkerová doposud strnule tkvěla v pozici, z které by se každý člověk za třicet vteřin zbláznil - jen na mne zírala. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že se nedívá očima, ale roztřepeným průstřelem v čele.

Teď se dala do pohybu, přičemž mi připomněla hmyz - ten také dokáže střídat strnulost a pohyb bez jediného příznaku. Hranatá brada i obě gorily couvly.

Usoudil jsem, že pohyb slečny Tinkerové nevěstí nic dobrého.

Zastavila těsně přede mnou.

„Hezká díra, slečno Tinkerová," řekl jsem. Ruka mrtvé se nepohybovala zdaleka tak rychle jako ruce vousáčů, ale kde se v ní vzala ta strašná energie, to jsem tedy nechápal. Kdyby mne Turisté pevně nedrželi, snad mne ta petelice dokonce i zvedla do vzduchu. Ale na druhou stranu, mně hned tak nějaká rána neublíží. Z kulometu to létá ještě tvrději. Přesto mi v hlavě tak trochu hučelo a pro jistotu jsem se začal tvářit nalomeně:

„Fajn, přesvědčili jste mě. Dobrovolnost nade vše." Turisté mne bez nejmenší námahy zvedli, otočili jako prkno a položili do rakve.

„Dejte mě aspoň ksichtem nahoru!"

„Udělejte to," ozvala se Hranatá brada, „nemusí být poškozený víc, než je třeba." Napadlo mě, jestli jsou mrtví schopni vnímat i takovéhle jemnosti. Ale spíš ne. Ale otočili mne.

Řetězy po dnu rakve hlasitě skřípaly.

„Kdo si to objednal? Kdo si *mě* objednal? A proč? Bratři? Anglický Otec? Sám Velký Otec? Někdo jiný? Tak mi aspoň řekněte...!" Víko přepravního boxu zapadlo. Vydalo při tom takový ten těžký kovový zvuk, s jakým na sebe narážejí kolejnice. Pak se chvíli ozývalo nepravidelné cinkání nástrojů, jak mne zašroubovávali.

„Tak si to nech, krávo," řekl jsem, odpojil oči, abych zbytečně neplýtval energií a začal přemýšlet, jestli bych se vrstvami oděvů nějak neprohmatal pro Pistol.

Neprohmatal.

Můj box se vznesl a dal do houpavého pohybu. Nohama napřed.

* * *

Pak jsme byli docela dlouho v nákladáku. Pak ještě déle v letadle.

V nákladáku byl slyšet alespoň hluk okolní dopravy, v letadle mimo kvílení turbin nic. Mé elektronické smysly byly přepravním boxem dokonale odstíněny, tak jsem mohl používat jen ucho přitisknuté k boku rakve.

Ještě v ulicích New Yorku, jsem zaslechl nějaké autorádio, zprávy - stáli jsme v koloně. O mém chycení ani slovo. Kdyby tohle byla oficiální bratrská akce, v rádiu by nemluvili o ničem jiném.

Celou tu dobu jsem se zaměstnával tím, že jsem se pokoušel dostat k Pistolu. Nepovedlo se mi to. A nepovedlo se mi to, ani když letadlo přistálo, ani když jsme znovu jeli nákladákem (po nějaké klikaté a nakonec i rozbité cestě) a ani když mne po nedlouhém houpavém pohybu položili na podlahu výtahu. Hučel a dlouho, *dlouho* klesal.

Lidé ani mrtvoly za těch necelých devět hodin nepronesli jediné slovo.

* * *

„Nuže se na *to* podíváme," víko se zvedlo s tlumeným vzdechnutím, jak se vyrovnaly tlaky (uvnitř byl autonomní dýchací systém). Zapojil jsem oči a do nosu mne udeřil silný zápach dezinfekce - místnost byla stíněná stejně dobře jako transportní box.

„Přeji hezký den," řekl jsem. Výhled jsem měl zarámovaný vysokými boky rakve a vznášelo se nade mnou několik obličejů. Vedle Turistů stála Hranatá brada a místo tmavého pláště měla bílý laboratorní - takhle odspoda jí kůže pod bradou dělala ošklivý lalok. Vedle ní stál vyzáblý muž s čelní pleši a velkými brýlemi a usmíval se - také měl bílý plášť.

To on řekl to „Nuže se na *to* podíváme". Přestože normálně podobným pocitům nepodléhám, zamrazilo mne. Takový pohled, jako má ten člověk, jsem viděl jen jednou, kdysi dávno, asi tak za třista let na Plutu. Měl ho policejní *lékař*, který mi bez anestezie implantoval zárodky posilovačů. Tehdy mne napadlo jediné výstižné přirovnání: Zřítelnice tonoucí v loužičkách bleděmodrého sadismu. Dnes bych nevymyslel lepší.

Statečně jsem se usmál.

„Pane Patejli, nejvyšší čas, abychom vám řekli, proč jste byl nucen přijmout naše pozvání," řekla Hranatá brada.

„Ano?" řekl jsem drze.

„Ano," usmála se. „Potřebujeme od vás několik jednoduchých odpovědí na několik nepříliš složitých otázek."

„Ano?"

„Že ruším. Nechcete se nejprve trochu porozhlédnout, Patejli? Než začneme?“ řekl plešatec. „Možná při tom najdete patřičnější tón.“

„Obávám se, že nemohu odmítnout,“ pokračoval jsem v konverzaci, přestože se mi kdesi uvnitř něco svíralo a utahovalo do stále menšího a menšího uzlíčku. Tušil jsem, co uvidím.

„Pánové?“ mrkl doktor na Turisty a mrtvoly mne s tou neuvěřitelnou lehkostí zdvihly. Byly tu jen dvě - Dlouhokabátník a slečna Tinkerová chyběli.

„Co říkáte mé laboratoři?“ holohlavec se hrdě rozhlížel se mnou.

„Možná byste si měl nechat vymalovat strop.“

Muž se tak decentně společensky usmál. Podlaha i stěny místnosti byly bíle vykachlíkované - působilo to studeně. Okna tak hluboko pod zemí samozřejmě nebývají; vlevo byly zvukotěsné dveře a uprostřed svažující se podlahy kruhový odpad, zakrytý nerezovou mřížkou. Všechno vyleštěné, umyté, nablýskané. Nádhera. Jenom ten strop nebyl vykachlíkovaný a táhly se přes něj ošklivé rozmazané cákance. Zaschlou krev poznám víc než bezpečně.

Vpravo byl nerezový pitevní stůl, oproti zvyklostem vybavený pouty a svěrkou na hlavu. Široké prosklené vitríny za ním byly plné toho, co se dá v takovýchto vitrínách v takovéto místnosti čekat. V rohu vedle vitrín byla ve stropu zasazená nerezová hrazda, na které visely špičaté nerezové háky. V minulém jedenadvacátém století jsem se byl jednou podívat na jatkách - na skoro stejné tam věšeli kusy krav. Jenom nebyly nerezové.

„Hezké háky,“ řekl jsem.

„A praktické,“ řekl holohlavec. Všiml jsem si, že Hranatá brada trochu zbledla.

„Jistě...,“ odkašlala si, „jistě tušíte, Patejli, že neodpovíte-li na naše otázky hned, naše vyptávaní se stane, hmm, poněkud *nepříjemným*. Víme o vaší fyzické odolnosti, takže na ni nespoléhejte. Víme o vaší bojové kombinéze, takže nespoléhejte ani na ni. Doktor Seydelmann vám nejprve pustí nedlouhý instruktážní film, pak přijdu znovu.

Neodpovíte-li mi...,“ pokrčila rameny, jako že za to, co se bude dít dál, si budu moci jen a jen já sám. Podívala se na usmívajícího se Seydelmanna a po tváři jí přejela vlnka nechuti. Ale jen velmi, velmi slabá.

Turisté se tvářili stále stejně mrtvě.

„Takže za půl hodiny," rozloučila se Hranatá brada.

„Budu se těšit, paní Whistlerová," řekl Seydelmann. „Pokud mne se týče," otočil se na mě, když za ní zaklaply dveře, „doufám, že nepromluvíte. Už dlouho tady nebyla pořádná zábava."

Neřekl jsem nic.

Zatím.

* * *

Turisté mne za volnější smyčku řetězu pověsili na krajní z háků a doktor zapnul černý přístroj v horní přihrádce vitríny. Vzduch přede mnou se zavlnil a objevil se plastický barevný 3D obraz. Tuším, že v minulém jedenadvacátém století 3D video ještě neexistovalo.

Tato myšlenka mne ale zaměstnala opravdu jen na krátký okamžik. V prostorovém obraze se objevil tentýž pitevní stůl, přesně nad nímž se objevil obraz - jen trochu zmenšený. Zaostřil jsem, a opravdu, ve stropě se leskl trojobjektiv maličké kamery.

A vzápětí už jsem věděl, odkud o mně ti lidé mají tolik podrobných informací - počet míst, kde se právě mohu nalézat, se prudce snížil na jedno, maximálně dvě. Nejpravděpodobnější je ale Tacoma, stát Washington.

„Mysleli jsme, že si pro kamaráda přijdete dřív - nechali jsme vám v Síti hromadu stop... ale alespoň jsme nic neuspěchali," doktor Seydelmann se dlaněmi opřel o vyvýšený lem pitevního stolu a zblízka se zahleděl do obrazu. Na 3D pitevním stole ležel Hnusák Stonožka a jeho bílé albínské tělo vypadalo odporně červovitě. Horní pár rukou měl v poutech, dolní mu drželi Turisté. Ani on se jim nedokázal vykroutit. Pak do obrazu vstoupil doktor Seydelmann s obličejovým štítem a dlouhou bílou gumovou zástěrou.

Přes nadlidské regenerační schopnosti Hnusákova organismu nebylo za pět minut třeba žádných pout ani žádných Turistů. Seydelmann používal něco jako malý autogen. Hnusákův zmítající se trup držel na nerezu za hlavu a popruhy přes břicho.

Mučení začalo až pak.

* * *

„Tak co říkáte, pane Patejli? Pokračovalo to sice ještě dál, ale tím už vás nebudu obtěžovat," vypnul Seydelmann za šestadvacet minut a třináct vteřin projektor. Zase jsem neřekl nic, ale už mi bylo jasné, proč vědí i detaily o mé kombinéze. Těch detailů musí být daleko víc - všechny, které Hnusák znal. „Bohužel jsem vám to z taktických důvodů nemohl pustit se zvukem, je to pak daleko působivější."

Protože jsem stále mlčel, Seydelmann se otočil k vitríně a začal si přerovnávat nástroje.

Chřestilo to.

* * *

Za pár minut se vrátila Hranatá brada.

„Takže? Jste ochoten odpovědět na naše otázky?" Už tradičně jsem neodpověděl, ale po tom, co jsem před chvílí viděl, jsem byl těsně před hranicí říci ano. Viděl jsem v životě skutečně leccos. Viděl jsem lidská těla, která po sobě nechávali Protivníci, sám jsem se zajatými Protivníky zacházel stejně, ale to, co Seydelmann udělal Hnusákovi, to jsem neviděl.

„Nejste?" zvedla Hranatá brada hlas.

„Možná odpovím. Možná na všechno, co chcete vědět. Nejdřív ale odpovězte vy mně jednu jedinou otázku. Kdo za vámi stojí? Kdo tohle všechno organizuje? Bratři určitě ne."

„Bohužel. A byly to dvě otázky," pokrčila rameny paní Whistlerová a zatvářila se, jako že jí to je opravdu líto. To standardní „Tady se ptám já!" naštěstí neřekla. Začala se rovnou ptát:

„První otázka," namířila mi na ústa diktafon. „Jak se dá vstoupit do pravděpodobnostní singularity - ve vaší terminologii do šlupky? Druhá otázka: Jak se pravděpodobnostní singularita ovládá a jaké jsou k tomuto ovládání potřebné předpoklady? Třetí otázka - ta už není tak podstatná, je spíš jen doplňující: Jaké jsou známé limitní možnosti pravděpodobnostní singularity, je-li používána jako transportní, popřípadě transportně-bojový prostředek?" Hranatá brada pustila tlačítko diktafonu: „Teď mimo záznam: Je vám jasné, Patejli, že pokud budete spolupracovat, mnohé si usnadníte, pokud byste byl svolný k úplné *stoprocentní* - spolupráci, pro naši organizaci bude potěšením, aby uspokojila jakékoli vaše přání - pokud samozřejmě budete plnit rozkazy."

„Protože jsem tuhle nabídku čekal...," zavrtěl jsem se, mé řetězy zachrastily a začal jsem se na háku pohupovat, „... proto jsem se ptal, kdo za tím je. Protože jste mi neodpověděla, nemohu odpovědět ani já - bohužel."

„Tedy skutečně *bohužel*," znovu pokrčila rameny Hranatá brada. Měl jsem pocit, že uslyším-li ještě jednou slovo bohužel a uvidím-li ještě jedno pokrčení ramen, že začnu řvát.

„Jo!" zamnul si ruce doktor Seydelmann.

* * *

„Pane Patejli, musím vám říci, že mně osobně je líto, co se vám stane, ale ty odpovědi jsou pro nás stěžejní. Dále mi nedá, abych vám nezopakovala, že nám nakonec stejně odpovíte. Odolnost vašeho organismu je v tomto případě proti vám," Hranatá brada se od „Patejla" vrátila k „panu Patejlovi".

Ležel jsem na pitevním stole roztažený jako žába a vzadu u stěny stáli Turisté, Dlouhý kabát i slečna Tinkerová. Dalo jim sice trochu práce, dostat mne nahoru, ale ne zas tak moc. Dvě setiny sekundy, po které jsem zvládl bojovou rychlost, když ze mě sundali řetěz, mi umožnily mrtvé jen rozrazit, až k Seydelmannovi jsem se neprodral. Pak mi nedostatkem energie vypadl zrak, a pak už jsem ležel na nerezu, který tak studí do holých zad. Jak se sundává bojová kombinéza jim Hnusák popsal opravdu detailně.

Protože jsem nemohl hýbat hlavou, jen jsem se na paní Whistlerovou usmál.

Ucukla.

„Jak chcete, je to vaše rozhodnutí," otočila se a nakročila ke dveřím.

Zvedl jsem hlas: „Pamatujte! - Všichni, co mne slyšíte! Každému jednou začne poslední den. A vy nevíte, s čím si zahráváte, s kým...!" Zleva mi před oči vplula Seydelmannova hlava - seřizoval chirurgický reflektor a na pleši se mu dělala oslnivá prasátka:

„Zatím nevíme, to je pravda. Ale vy nám to povíte - a rád. S tím posledním dnem to je taky pravda. Ale *vy*," poklepal mi pěstí v gumové rukavici na hruď, „vy můžete klidně zažít poslední *rok*. Nebo i dva."

Nadechl jsem se a zabral za pouta. Pitevní stůl se rozdrnčel a kovové svěrky se začaly protahovat.

„Obdivuhodný pokus," řekl Seydelmann, když už jsem nemohl a povolil.

Svěrky se opět narovnaly. „Nemáte šanci, Patejli, je to projektováno... Ale co vám budu prozrazovat. Mimochodem, nemohl bych vám tykat? Za chvíli vás budu znát opravdu *důvěrně*!" zasmál se, přihladil si gumovou zástěru, sklopil štít před obličej a v pravé ruce se mu objevil ten malý autogen - s tlumeným pufnutím se rozsyčel a modře rozzářil. Když se ozvalo to syčení, kroky paní Whistlerové se zrychlily. Doktor džentlmensky počkal, až za ní zapadly zvukotěsné dveře.

* * *

Napoprvé to kupodivu nebylo tak strašné. Pokud amputaci pravé ruky v lokti nepovažujete za strašnou. Autogenem. Na druhou stranu, proti tomu, co Seydelmann udělal nebohému Stonožkovi, opravdu nic moc.

Jediné, jak jsem se radikální manikúře dokázal vzepřít, že jsem paprskovými údery oddělal kameru ve stropě, 3D projektor i rentgen, kterým mne doktor chtěl zkoumat.

„No vida," řekl na to Seydelmann, „náš Old Fourhand nelhal, že umíte ničit elektroniku. Už se těším, až se podívám, co máte v hlavě. A když jste mi rozbil rentgen...," usmál se a cinkl rukojetí autogenu o okraj stolu: „To ale až nakonec."

Turisté mne pověsili zpátky na hák - tentokrát ne za řetěz, ale za žebro - zezadu. Mou amputovanou ruku Seydelmann zabalil do plastikové fólie a uložil do přenosného chladicího boxu. Vnímal jsem všechno jako v šedorudé, chvílemi houstnoucí mlze. Můj organismus mi nedovoluje omdlít, pokud nenastanou nějaké skutečně extrémní podmínky. Co se bolesti týče, dostávám pomalu strach, kde ty extrémy začínají.

Jak jsem se pohupoval, špice háku mne rýpala do plic, a jak s tím mé regenerační systémy bojovaly, rána se střídavě otvírala a zacelovala a kolem háku to bublalo.

„Hotovo?" vedle pitevního stolu najednou stála paní Whistlerová. Nějak jsem nezachytil, kdy přišla. Přílišná sebestřednost škodí.

„Ruka je v rukávě," zachechtal se Seydelmann a špičkou nohy ťukl do přepravního boxu, „až ji budete vyndavat, pozor - je poměrně životaschopná."

„Ano," Whistlerová se střehla pohlédnout mým směrem, přesto řekla: „Musí tohle být?" Po Seydelmannově nechápavém pohledu se rychle opravila: „Nepoškodí ho to?"

„Má organismus prorostlý pseudometalickou strukturou - mimochodem, proto je tak strašně těžký. Kostru tím má opletenou celou, takže mu hákování nemůže ublížit - už se těším, až to dostanu pod mikroskop. Budou to asi ty jejich posilovače," Seydelmannovi zazářily oči, „představte si ty možnosti, ty..."

„To nechám na vás, doktore."

Než Whistlerová zvedla chladicí box s mou rukou, pečlivě Seydelmannovi potvrdila přejímací doklad. Úředník je vždycky nejhorší nepřítel: stačí být svědomitý, pečlivý a nepřemýšlet, co znamenají čísla v kolonkách.

Bez rozloučení odešla a mrtví jí šli v patách.

I přes mlhu převalující se mozkem a hák perforující plíce jsem chápal, na co mou ruku potřebují. Hnusák jim určitě řekl, jak jsem vstupoval do šlupky. Podle času, který uplyne, než se Seydelmann dozví, že to nejde, budu moci velmi přesně odhadnout, v které z možných částí světa se nacházím. Už jsem totiž nebyl tak úplně přesvědčený, že tady to kolem je internační zařízení pro mimozemské inteligentní entity v Tacomě. Mučírnu si žádná normální vláda nemůže dovolit snad ani v tomhle jedenadvacátém století. Nebo snad *nemohla* dovolit? Ale tohle Bratři nejsou. Nebo jsou? Navíc je to tady podle cákanců na stropě zaběhnutý provoz.

Pohupoval jsem se a zaměstnával se podobnými úvahami, z nichž jedna se vracela stále neodbytněji: Vzhledem k tomu, co mne čeká, až Seydelmann zjistí, že ani s mou rukou se do šlupky nikdo nedostane, doufám, že tady to kolem je minimálně na opačném konci světa než Anglie.

* * *

Asi za dvacet minut se můj organismus vzpamatoval natolik, že jsem se pokusil sesmeknout z háku. Loket mi, přestože se ho Seydelmann neobtěžoval ovázat, přestal krvácet ihned po amputaci a

v levé ruce mám síly také dost. Když jsem se pokusil přitáhnout k hrazdě, zjistil jsem, že za mnou celou dobu stál jeden z Turistů - chytl mne za nohy a má ubohá plíce poděšeně zabublala.

„Pozor, ať panu Patejlovi neublížíš, příteli," řekl Seydelmann a starostlivě na mě mrkl přes vršek brýlí. Seděl u sklápěcího stolku vedle vitríny a rychle psal na malém přenosném počítači. Psal, přestože jsem se přístroj pokusil už dvakrát zničit.

„Seydelmanne, já se odsud dostanu," na rtech mi zaklokotala krvavá pěna, „a pak...!"

„Kolik si myslíš, že už mi právě tohle slibovalo lidí? A bytostí? A věř, někteří byli daleko horší než ty," zvedl ruce: „A pořád jsem tady, pořád svěží a pořád u práce, která mne baví..." Jeho počítač dvakrát pískl. „Pošta," sklonil Seydelmann hlavu, „copak to tu...," začetl se:

„Hmm, špatné zprávy." Přes smutný tón hlasu se začal usmívat. Z profilu to vypadalo ještě hůř než zepředu. „I když špatné - jak pro koho. Myslím, že spolu strávíme *dlouhou* noc."

* * *

A nebyla jen jedna.

Vždy když se Seydelmann potřeboval vyspat nebo najíst, Turista, který *laboratoř* neopouštěl, mne pověsil zpátky na hák. Jak čas běžel, jediným potěšením v moři bolesti byl stále zasmušilejší výraz Seydelmannova obličeje. Tak se tváří lidé, kterým se práce nedaří, přestože se tolik snaží. Dnes před obědem mi vyjmul pravé oko. Nešlo mu to, a nakonec musel použít něco jako malou sbíječku a velkou (hodně velkou) montpáku. Uložil si oko do lahvičky na preparáty - prý musí provádět i základní výzkum. Pak se lehkou konverzací pokoušel dozvědět, jakou metodou byl můj organismus prosycen tím pseudokovovým materiálem, jestli to souvisí s těmi jizvami, a jak to, že je má *bysta* - vyjma nechráněných sluchovodů - tak neuvěřitelně nezničitelná. To už jsme po práci jen tak odpočívali.

Já na háku.

Na hrudi a ramenou mi přibylo několik hlubokých řezů, jak testoval, kde končí ochranný implantát. Když jsem neodpovídal, nespokojeně vrtěl hlavou.

Po obědě jsem měl nečekané volno. Seydelmann musel „udělat“ nějakého muže. Rovnal si nástroje a vyčítavě mým směrem brblal, že se mu práce začíná hromadit. Jen jsem se kýval.

Ten muž byl obyčejný člověk a vydržel přesně dvacet čtyři vteřiny. Řev se od kachlíkových stěn nepříjemně odrážel, až mne z toho začala bolet hlava.

Seydelmannova nová elektronika byla pečlivě stíněná. Zvedl oči ke kameře a řekl: „Tak tomuhle odpadu někdo říká vycvičený agent.“ Mrkl na mě. Taky jsem nechápavě zavrtěl hlavou. Když muž na nerezovém stole dovyprávěl svůj příběh a odpověděl na několik doplňujících otázek, Seydelmann mu vrazil skalpel okem do mozku. „A ještě tady všechno posral!“ znechuceně si stáhl rukavice a odkráčel.

* * *

Další změna nastala za dva dny. To už jsem neměl levou ruku po rameno, levou nohu (pro změnu) vůbec a pravou po koleno. Jak je všechno relativní - ze začátku mi pahýl pravé paže připadal strašný, teď jsem rád, že ho mám.

Seydelmann se zastavil pod mým hákem, dal si ruce v bok a křupavě si protáhl záda:

„Bohužel, mé služby jsou žádány i jinde - na nějaký čas tě opustím. - Škoda, co?“ Zasmál se a obličej se mu složil do tisíců vrásek. Jak jsem ho viděl shora, kůže na pleši se mu pohybovala a krčila v rytmu slov:

„Neboj, vrátím se, jak jen to bude možné. Ale obávám se, že tady stejně nebudeš spokojený. Mou krásnou pracovničku,“ rozpřáhl ruce, „mou *krásnou* pracovničku propůjčí jednomu...,“ přistoupil těsně ke mně a důvěrně ztišil hlas, „nemohu říct kolegovi. Je to blázen, uvidíš sám.“

„Tak pa,“ odvrátil se, sebral počítač, zhasl a odešel.

* * *

V modrém přísvitu nouzové lampy jsem se díval na polstrované dveře a přemýšlel o svém systému hodnot. Nebyl nový, ani nijak narušený - už jako malý jsem zjistil, že jediný opravdový cit je nenávist. Kdybych dal na jednu stranu všechny, které nenávidím, a na

druhou doktora Seydelmanna, nevím, co by bylo těžší. Už kdysi pradávno (čas na háku běží snad ještě pomaleji než v pravděpodobnostním poli pod daleronským hradem) jsem se rozhodl, že nezemřu, že se pomstím. A i když zemřu, pomstím se stejně. V mém století se vypráví legenda o pilotovi, který to dokázal, který se vrátil... Také jsem přemýšlel o tom, proč na mne Seydelmann zatím nepoužil všechno, co umí, a přestože jsem se bránil vší silou, tato myšlenka se vracela stále neodbytněji. Na chuděru Hnusáka asi trochu přitlačili a u mne se možná ještě nevzdali naděje, že se k nim přidám. Ale kdo sakra jsou ti *oni*?! A proč je moji mrtví poslouchají?!

Pak jsem asi usnul, nebo co dělá člověk pověšený na řeznickém háku, který má problémy s omdléváním.

* * *

Za pět hodin mne probudilo světlo. Teprve bílé bzučící zářivky dávají bílým kachlíkům ten pravý dech ledu.

Do dveří vjelo transportní lůžko zakryté prostěradlem. Tlačil ho kudrnatý tlusťoch s tenkými uslintanými rty; mimo uklízeče, který uklízel zbytky tajného agenta, druhý cizí člověk, který během mého pobytu do mučírny vstoupil.

„Tak se podívejme, co to tady má Seydelmann rozdělané. No hezké," mumlal si kudrnáč příjemným hlubokým hlasem, a jak kolem mne obcházel, v prázdném očním důlku mne šimral průvan. Když se mě pokusil chytnout za nos a otočit mi hlavu, pokusil jsem se mu ukousnout prst. Ruka pokrytá světlými chloupky ucukla překvapivě svižně.

„Ale no no," s úsměvem mi zahrozil a vrátil se k pojízdnému lůžku a stáhl z něj prostěradlo.

* * *

Nejdřív jsem to, co z něj přendal na pitevní stůl, pokládal za halucinaci způsobenou bolestí. Pak jsem si uvědomil, že když o někom Seydelmann řekne, že je blázen, tak už to musí stát *za to*.

* * *

Nebylo to ani tak *něco*.

Byla to hubená, asi desetiletá holka. Viděl jsem z ní dva blonďaté culíky a obrovské zelené oči. Upírala je na mě a něco mne na nich znepokojovalo - jako bych je už někdy viděl. Přiznám se, daleko víc mne znepokojovalo, co se chystá. Takovéhle malé holky ječí strašně vysoko a mohlo by mi to poškodit sluch.

Tlusťoch se chvíli orientoval, pak zapnul nahrávání:

„Pokusný objekt číslo třicet dva. Žena, bílá, věk přibližně deset, zvláštní znamení žádné. Experiment se bude týkat...," přešel do odborné nesrozumitelnosti. Podle nástrojů, kterési rovnal na pultík vedle pitevního stolu, ale holku nečeká nic pěkného. Vypadala na velké studené nerezové desce - oblečená jen v bílé nemocniční košili bez rukávů - strašně křehce a zranitelně. Kupodivu se zatím ani nehnula, nebrečela, nic - jenom zírala - na mě a za mě na Turistu. Asi je nadopovaná.

Kudrnáč stále diktoval, a protože měl nástroje připravené, dotahoval kolem tenoučkých zápěstí a kotníků ocelová pouta, co se mi je nikdy nepodařilo roztrhnout. A už nepodaří, podíval jsem se na pahýl své jediné ruky.

Kudrnáč přestal diktovat, navlékl si gumové rukavice a zvedl z pultíku něco, co vypadalo jako chromované kleště na odizolovávání světlovodů.

Studeně jimi zacvakal a olízl si rty.

* * *

Jak se nad holku naklonil, něco se stalo.

* * *

Nejdřív jsem myslel, že si jen říhl. Pak ale zapracovala má krátkodobá paměť a to, co se v onom zlomku okamžiku odehrálo, mi zpomaleně zopakovala: holka tak zvláštně složila prsty na levé ruce a zdánlivě bez problémů ji protáhla okem pouta - vše se odehrávalo nelidsky rychle.

Uvolněnou ruku sevřela v pěst a skoro po rameno ji kudrnáčovi zarazila do břicha. Sluchová paměť mi rozložila to říhnutí - zvuk začal ranou, jako když pomalá kulka pleskne do neprůstřelné vesty, a

protože se ta hubená paže zastavila až o tlusťochovu páteř, musela cestou roztrhnout žaludek. Proto si krknul.

Než holka ruku vytáhla, tlusťochovi už po bradě tekly vnitřnosti; jak ztratil oporu, podlomily se mu nohy a svezl se na kachlíky.

To se dal do pohybu Turista.

Holka z pout vytáhla i druhou ruku, ale aby dostala ven nohy, musela otevřít spodní svěrky. Krví povlečená levička se jí sice smekala, ale stihla to. Turistovy paže dopadly už jen na nerezovou desku.

Pak se holka na okamžik proměnila ve vířící čmouhu, samý culík, samá ruka, a když se zase objevila, měl Turista kolem levého zápěstí pouto původně určené na levou nohu.

* * *

Culíkatá stála přede mnou (pode mnou) a rovnala si ramínka košile.

Vypadala trochu jako římský senátor a z levé paže jí na bělostné kachlíky kapala krev. Zářivky bzučely a Turistovy pokusy o uvolnění nutily nerezový stůl bolestně skřípat.

Jak přede mnou stála a zespoda mi zírala do očí (do oka), najednou mi došlo, že už jsem ji opravdu viděl - a dvakrát.

„Dneska skutečně nevypadáte dobře, pane," řekla.

„Dík za kompliment. Máme na sebe nějak štěstí, poslední dobou," řekl jsem.

Otočila se, došla k umyvadlu, omyla si krev, dotlačila pode mne pojízdné lůžko a pomocí zdvihacího mechanismu se jí podařilo sesmeknout mne z háku. Lůžko se sice pod nárazem mého těla prohnulo, ale vydrželo.

„Kdo, jsi? Kdo tě poslal? Co se mnou chceš dělat? Jak...!?" Odpovědi se nesnažila ani naznačit. Jako by bylo naprosto normální, že desetileté holky vysvobozují amputovaného Patejla z mučírny. Horečně jsem přemýšlel, co mi tak může chtít. Nemyslím, že by na světě mohlo být horší místo než tady, ale na druhou stranu, někteří lidé mají fantazii až nechutnou. A pokud někdo na takovouhle práci používá desetileté holky... Navíc si dobře pamatuju, kam mě dostala posledně.

Sem.

„Dokud mi neodpovíš, nikam nejedu," pokusil jsem se na lůžku posadit, ale bez končetin, které mne normálně vyvažují, jsem se málem skulil na podlahu. Holka zavířila a už jsem byl k lůžku přikurtovaný jak přes hruď, tak přes břicho i přes pahýl nohy, a byl jsem přikrytý svou starou dobrou koženou bundou. Seydelmann ji měl spolu se vším mým oblečením dole ve vitríně - bojovou kombinézu bohužel odeslal na „výzkum"... i když *bohužel,* teď by mi byla trochu volná.

„Co se... !"

Holka si dala - zcela dětsky - prst před pusu a řekla: „Pššššt!" To, co jsem přitom uviděl v jejích očích, bylo zcela nedětské a zcela nelidské.

Nakonec, ani já nemusím vědět všechno.

Vrátila se k tlustému kudrnatému tělu, opatrně překročila kaluž, která z něj zatím vytekla, obratně se vyhnula chňapání Turisty, a vzala si kudrnáčův magnetický klíč a malou automatickou pistoli. Jak s tlusťochem hýbala, zasténal. Tušil jsem, že bude umírat dlouho.

* * *

V okamžiku, kdy se Turista dostal z pout, už Culíkatá otevřela zvukotěsné dveře a vytlačila mne na chodbu. V očích stále měla to nelidské, tak jsem radši mlčel a jen sledoval děj. Bleskurychle strčila tlusťochovu kartu do zámku, dveře Turistovi zaskočily před nosem a ve zdech cvakly západky.

A že bych býval měl o čem mluvit. I bez končetin musím mít dobrých dvě stě kilo - ta holka vypadala tak na třicet, plus minus dvě deka; hlava jí vyčnívala, že mi sotva viděla přes hrudník... přesto s lůžkem manipulovala až neuvěřitelně snadno.

Dotlačila mne k výtahu, který přivolala opět pomocí kudrnáčovy karty.

Všechno dělala naprosto klidně, bez sebemenšího zaváhání. Na chodbě ležel šedý koberec a kolečka po něm jela naprosto tiše; jen o práh výtahové šachty trochu drncla. Když za lůžkem zapadly dveře, měl jsem před očima světélka označující podlaží - bylo jich čtyřicet. Deset nejnižších mělo červenou barvu, deset nad nimi žlutou, dalších deset modrou a ta nejhořejší zelenou. My jsme byli v tom úplně nejspodnějším červeném. Holka zmáčkla nejvyšší zelené a výtah se roz-

jel. Jak stoupal, zakrývala světélka pohyblivá lišta. Tak nikdo ve výtahu nemůže vědět, kolik pater (ve kterých nemá co dělat) je pod ním. Ani červená tedy nemusela být poslední - i když, co by mohlo být pod mučírnou, to si nedovedu představit.

Někde uprostřed žlutých podlaží výtah zastavil.

Přede dveřmi stáli dva vojáci a zřejmě se s námi chtěli svézt. Všiml jsem si, že na rozdíl od barevně neoznačeného kudrnáčova klíče byly proužky na těch jejich žluté. Culíkatá vojáky střelila do pravého oka - každého do toho jeho. Malá pistolka práskala tak tiše, že to znělo jako dvojí hlasitější odkašlání. Vtáhla mrtvoly dovnitř a znovu zmáčkla horní zelené tlačítko. Přístup té holky k lidem se mi začíná líbit - něco mi na něm připadá povědomé.

Do nejhořejšího zeleného patra jsme jeli přes deset minut. Výtah byl pomalý nákladní a mrtvoly vojáků smrděly.

Culíkatá si do nohou lůžka položila jejich zbraně a náhradní zásobníky.

* * *

Vytlačila mne z výtahu, aniž by přemýšlela, kterým směrem se dát.

Koberec na této chodbě byl tmavohnědý a prošlapaný a nad hlavou mi plula světla jako v seriálu z nemocnice. Na stěnách se ve výši očí táhl zelený pruh, chodba se pozvolna stáčela doleva, ale nezdrželi jsme se na ní dlouho. Ostrá zatáčka vlevo, jedny dveře, hned druhé. Na třetí použila tlusťochův magnetický klíč. Byly silné, pancéřové a do zdí zajely s tlumeným zahučením hydrauliky.

A přesně v té chvíli jsem to ucítil.

Pravděpodobnostní pole.

Důvěrně známé pravděpodobnostní pole.

* * *

A bylo to vlastně logické. Proto Whistlerová dala Seydelmannovi vědět tak brzo, že se s mojí rukou do šlupky nedostane. Zároveň mi z toho (už zase) vyplynulo, že tady ti lidé nemůžou mít nic společného s Církví Zářícího Spasitele - nebo alespoň ta část, co o mně ví -, i když, Bratři přece mají svůj posvátný Černý menhir dávno v moci - *i*

když, sami by se v něm nikdy nešťourali, ani by nikoho šťourat nenechali. Na třetí stranu: to, že mne ten, kdo si najal pašeráky, aby mne dostali, schoval právě sem, je také logické. Přísloví o tmě a plamenometech opakovat nebudu.

Ale kdo to je?

Přestože jsem byl tylem po směru jízdy, vycítil jsem, že vjíždíme do rozlehlé, vysoké místnosti. Do rozlehlé vysoké místnosti plné lidí.

Šlupka bude uprostřed.

* * *

Že je ta místnost velká, jsem poznal ze změny tlaku vzduchu a z ozvěn.

Že je plná lidí, z toho, že se holka o mé lůžko opřela hrudníčkem a z rukou jí vyrostly dvě obrovské černé pistole.

* * *

Střílela obouruč, současně na různé strany - zdálo se mi, že vůbec nemíří. Přestože sama by byla schopná pohybu natolik rychlého, že by ji nikdo nemohl zasáhnout, neochvějně zůstávala se mnou a tlačila lůžko ke středu sálu.

Na jednu stranu to bylo dobře.

Na druhou nikoli. A to přesně na tu, že všichni ti lidé po dvou ohromených vteřinách začali střílet také - a já na svém lůžku ležel přímo před holkou.

Nikdy bych neřekl, že být co nejmenší (i za cenu amputace končetin) může být výhoda.

* * *

Prásk! Prásk! Prásk! Zabušila mi do temene nedlouhá část jedné z mnoha dávek křižujících halou. Lůžko se pod nárazy projektilů otřásalo a rozpadalo a odražené střely hvízdaly a z betonového stropu odskakovaly jiskry a prach.

* * *

Odněkud zezadu se vyřítil obrovitý vyholenec v zelené uniformě, zuby vyceněné, na hlavni útočné pušky bajonet. Přestože ho Culíkatá v řevu palby nemohla slyšet, jen tak jakoby náhodou jeho směrem mávla levou rukou a od závěru pistole odskočila kouřící nábojnice. Vyholencovi odskočil zátylek následovaný deštěm zubů a mozku.

* * *

Holka očividně zas až tak nazdařbůh nestřílí.

V té chvíli upadlo mému lůžku pravé přední kolečko. Protože ho Culíkatá tlačila hrudníkem a protože jsme jeli docela rychle, lůžko skočilo působivé salto s pravou falší a pohřbilo mne pod sebou.

Řemeny, kterými jsem byl připoután, sice vydržely, ale kovový rám se rozpadl - odrazil jsem se pahýlem, převrátil na břicho a konečně mohl přehlédnout situaci.

Šlupka byla (jenom!) patnáct metrů přede mnou.

Byli tam také čtyři další vyholenci s útočnými puškami.

* * *

Těsně u nosu mi ležela mrtvola v bílém plášti, v čele díru ráže jedenáct, v dlani malou šestpětatřicítku. Natáhl jsem paži...

Někdy je to frustrující, nemít ruce.

V příští pikosekundě sebou dva z vyholenců škubli, jako by jim někdo u hlav odpálil porážkovou pistoli.

Bohužel, vzápětí se holka podívala po mně, co se mi stalo. Tak ti druzí dva mohli začít střílet.

Taková školácká chyba!

Otočil jsem se na bok a ještě zahlédl, jak holku ty dvě dlouhé dávky málem přepůlily. Ale co můžu čekat od desetiletého fakana. To už jsem šel dopředu. Lepší sloveso než „šel“ by spíš bylo „píďalil se“, z čehož plyne, že to nebylo nic rychlého. Byl jsem zamotaný do bundy a podlaha byla navíc děsně kluzká krví a vystřílenými nábojnicemi.

Jeden z vyholenců přestal střílet po Culíkaté, tlačítkem na pažbě vymrštil bajonet a rozběhl se na mě, jako že mne přišpendlí k podlaze.

Ale i v pahýlu pravé ruky mám dost síly, aby stačila na obyčejné lidi.

Praskání jeho holenních kostí jsem v okolním randálu sice neslyšel, ale vnímal jsem ho přenosem přes vlastní kostru.

Dopadl vedle mě a jeho oči byly široké hrůzou a bolestí. Jak jsem byl rozpíďalený na maximální rychloposuv, rozpřáhl jsem se hlavou a čelem mu tu jeho rozcákl po podlaze.

Nebyl to moc šťastný nápad, protože jsem si neměl čím vyšťourat kusy jeho tkání z oka. Kde je šlupka - má jediná a poslední naděje - jsem ale stále věděl.

Vzápětí už mne cizí mozek v oku trápit nemusel - lépe řečeno přestal.

Někdo mne snad z deseti centimetrů střelil do spánku. A to spolehlivě vyklepne z oka cokoli.

* * *

Byl to ten poslední vyholenec a zpoza šlupky se jich hnalo dalších deset spolu se snad dvaceti muži a ženami v bílých pláštích a s bílými obličeji. Vyholenci měli útočné pušky, bílé pláště malé pistole.

Přestože jsem se píďalil, seč jsem mohl, těch posledních sedm metrů se rázem proměnilo na sedm světelných let.

Pitomých sedm metrů!

Měl jsem pocit, jako by se mi do oka draly slzy nebo co. „... pouta! Svažte ho! Držte ho! Dělejte! Pozor! Zabijte ho...!“ Přestože křičeli jeden přes druhého, bylo v hale největší ticho, jaké jsem tady zatím zažil - nikdo totiž nestřílel. Všichni ti lidé mne obklopili, kopali do mne, bušili pažbami... Přesto, že jsem při přestřelce chytil několik střel, které mne nezasáhly do míst chráněných implantovanou fólií, píďalil jsem se dál.

„Už jen šest metrů, už jen... !“ drtil jsem mezi zuby a na záda a hlavu mi dopadaly další a další údery, až už jsem nemohl ani drtit mezi zuby.

Vzápětí jsem zjistil, že se sice stále píďalím, ale jen na místě.

Pahýl ruky jsem měl přibodnutý dvěma bajonety a hradba nohou přede mnou se nerozptýlila, ani když jsem někomu čelem rozdrtil nárt. Jen mi potom na zátylek spadla kovadlina nebo tak něco. Vě-

domí se mi trochu rozblikalo - ještě že jsem se v minulých dnech naučil považovat bolest za cosi všedního.

* * *

Začali mne omotávat hasičskou hadicí a všemi dostupnými provázky, a každý si na mě přitom dupl nebo aspoň plivl.

(*Fuj!*) Ale přitom na něco zapomněli.

Na něco důležitého.

Na Culíkatou.

* * *

Kdo to zase střílí jsem zjistil možná první ze všech - na podlaze, vzadu za všemi těmi botami, jsem uviděl dvě studené zelené oči, z nichž to pravé bylo zarámováno černým hledím samopalu.

Pak se otevřelo třetí oko - řvoucí a oranžovobílé.

* * *

Vlastně se to dalo čekat. Když někdo dokáže zabíjet pěstí tak, že protivníkovi prorazí břicho až k páteři, dá se předpokládat, že ho zas tak moc nevyvede z míry ani pár dávek z útočných pušek.

Tedy ne že by holka vypadala nevyvedeně z míry - měla nohy ustřelené těsně *nad* pánví. Což jí ale nijak nebránilo, aby na to nešla hezky od podlahy.

Začínám si připadat jako na paraplegické olympiádě.

* * *

Pršela na mě krev a padaly vnitřnosti i jejich bývalí majitelé. Holka na jeden zásobník sundala všech těch třicet lidí, kteří mne zavalili do horkého smradlavého (mlaskajícího) hrobu.

Že se na mě všichni pořád tak lepěj.

Vzápětí někde mimo můj obzor něco vybuchlo - bodlo mne v uších a i s mým závalem jsem byl posunut o dva metry a kousek ke šlupce - hromada těl chytla v jezeru krve solidní akvaplaning.

Z mlaskání orgánů převalujících se všude kolem jsem měl husí kůži.

* * *

Chvíli to trvalo, ale nakonec jsem si cestu z mrtvol prorazil - nejlíp to šlo kolmo nahoru, a dokonce jsem ani nepřišel o bundu (límec v zubech). Když jsem odstrčil poslední kulkami rozšvihanou končetinu, nadechl jsem se jako potápěč po překonání hloubkového rekordu bez kyslíkového přístroje:

„Phhhááá!“

Znovu límec do zubů.

Ten výbuch byla Culíkatá. Lépe řečeno granát, kterým ji někdo trefil.

Byla všude kolem.

Skutálel jsem se ze svého krvavého Everestu a pád mi dal dost rychlosti, abych se zastavil sotva metr a půl od šlupky. Její sametová čerň mi ještě nikdy nepřipadala tak přitažlivá.

* * *

Plazil jsem se po betonu a vnitřnosti, které se mi namotaly na ramena, mne pronásledovaly jako klubko hadů. Vzpomínal jsem, jak to tady kolem vypadalo v devátém století, když jsme tehdy s Veronikou poprvé vystoupili na ten hluboký tmavý les a čistý vzduch. Teď tu byl jen smrad a beton, beton, beton...

Někde za mnou se ozvaly rychlé kroky.

Už chvilku jsem měl pocit, že mne někdo pozoruje. V hale musel být ještě minimálně ten kdosi, kdo po Culíkaté hodil granát. Neztrácel jsem čas otáčením a vypjal se k vrcholnému výkonu. Nikdy nebylo ve vesmíru beznohého a bezrukého, který sebou mrskal rychleji.

Chyběla jen pochodeň a zlaté medaile.

* * *

Byl jsem tak posedlý, že se už *už* musím, *musím* dotknout černého boku šlupky, že jsem na okamžik přestal přemýšlet.

Ti za mnou byli dva.

Ten vzdálenější vydával zvuky kroků.

Ten bližší nevydával žádné zvuky, ale zlomeček vteřiny předtím, než se můj pahýl konečně dotkl šlupky, se on dotkl mne.

* * *

Ležel jsem uprostřed známého vzorovaného koberce a přes syrový puch krve cítil elektronickou vůni svého Času.

Vyplivl jsem límec bundy.

Ten člověk, co se mnou proklouzl dovnitř, stál nade mnou, měl bílý plášť, upřeně na mne hleděl a usmíval se. A ani tak nade mnou nestál, jako se *tyčil*. V náhlém záblesku intuice jsem pochopil, kdo *to* je a kdo tedy za *tím vším* vězí.

Přece jenom Bratři - přesněji řečeno jejich Šéf Šéfů.

Neměl žádné bělmo, žádné duhovky, žádné zřítelnice jeho oči byly jednolitě zlaté a svítily jako dvě malá slunce. Jak se na mne upírali, měl jsem pocit, že můj nos v té záři vrhá stín. Padal mi někam hluboko do hlavy.

Dnešek je opravdu významný - živého boha nepotkávám dvakrát často ani já. Pokud to není nějaký trik. Ale asi ne. Spolu s tím pohledem, těsně za stínem nosu, se pokoušelo proniknout ještě něco. Na rozdíl od docela příjemné zlaté barvy to bylo studené a slizké.

Ale nedařilo se tomu.

„Teď, pane Patejli, *teď* budete poslouchat," řekl Zářící Spasitel a teatrálně na mě namířil prst.

* * *

„Ovládl jsem vás a ovládl jsem váš stroj, tím jsem ovládl Zemi do posledního atomu, tedy se konečně mohu oficiálně zjevit."

Neznatelně jsem pokrčil rameny. Ocenil jsem vykání, ale zároveň jsem poznal, že tenhle bůh je rozhodně všechno, jen ne vševědoucí. Čili nebude ani všemocný.

„Dáte si tatrgelový džus?" řekl jsem. „Budete se muset obsloužit sám, já jsem poněkud indisponovaný," společensky jsem se zazubil a pahýlem vykroužil omluvné kolečko. Ten žoviální tón jsem si mohl dovolit - jsem přece jen *svatý*.

Zářící se přestal usmívat: „Vy mi nerozumíte, Patejli. I vy jste nyní *zcela* v mé moci. Co vám udělal doktor Seydelmann, není nic proti tomu, co bych vám mohl udělat já...“ Odmlčel se takzvaně *významně*.

Vykání zůstalo, pánování ne. Odvolávat se přede mnou na Seydelmanna není právě šťastný nápad.

„Omyl, vážený pane Zářící. Ne já ve vaší, ale vy jste v *mé* moci,“ pahýlem jsem zarazil jeho odpověď. „Například, proč si myslíte, když jste se nedokázal dostat dovnitř, že se dostanete ven? A proč si myslíte, že tady uvnitř něco ovládáte?“ Gestikulace pahýlem nebyla tak efektní a výmluvná, jak jsem zamýšlel.

„Proč? Jsme tady jen my dva a tak neztratím tvář, pokud se nebudu chovat zrovna jako *Spasitel*,“ studeně se zazubil a jeho pohled začal bolet. Chvíli jsme na sebe hleděli a asi je to opravdu bůh, protože před mým duhovězlatým okem zrak nesklonil.

„Čtu ti myšlenky, Patejli,“ i vykání skončilo, „za okamžik tě začnu ovládat jako loutku.“

Myšlenky mi rozhodně nečetl. Kdyby ano, neřekl by mi to. Rozvalil jsem se na koberci pohodlněji a pahýlem si shrnul sežmolenou zakrvácenou bundu pod hlavu. Opravdu nevěděl všechno: i kdyby se tomu studenému slizkému podařilo proniknout mým mozkem a ovládnout mě, ze šlupky a do šlupky se mohu dostat, jenom když to vědomě, *vědomě* chci. Žádná hypnóza, žádné drogy, žádné násilí nedokážou přinutit můj organismus k průchodu pravděpodobnostním polem - jen má svobodná vůle. A tu si v člověku nedokáže vynutit ani bůh.

„Víš, Zářící, já ti tedy řeknu, jak to je,“ usmál jsem se. Ve skutečnosti jsi můj zajatec *ty*. Nevím, odkud jsi, kdo jsi nebo co jsi, ale vím, co je to pravděpodobnostní pole. Pokud se nerozhodnu jinak, budeš do skonání věků tady,“ bouchl jsem pahýlem do koberce, „takže,“ otočil jsem se na břicho a do zorného pole mi vplula rakev, „takže si dej tatrgelový džus, relaxuj a tiše čekej.“ Začal jsem se píďalit ke skvělému, úžasnému, nádhernému a nepřekonatelnému lékařskému automatu.

Miluju rakev.

Vzápětí mi to studené slizké zmáčklo mozek do svěráku.

Bylo to zajímavé - obyčejný člověk by se minimálně zbláznil. Nezažít v uplynulých dnech intenzivní Seydelmannovu průpravu, měl bych problémy i já.

„Ale no tak.“

* * *

Když mentální síly nezabraly, použil starou dobrou fyzickou. A té měl opravdu na rozdávání. Jednou rukou mě zdvihl za pahýl a bez zjevné námahy si mne držel tváří v tvář:

„Zažiješ peklo. Budeš umírat tisíckrát každou vteřinu, kterou mi budeš odporovat. Jsem bůh! A věř, že znám nejhorší smrti, smrti jaké si nedovedeš představit, smrti...!“ Tím mi potvrdil, že myšlenky číst skutečně nedovede - nebo alespoň ty moje ne - a už jsem ho neposlouchal.

Neví, že já si ty smrti představovat nemusím.

Že už jsem jich většinu viděl.

A způsobil.

...

Podle ticha nastal čas mého příspěvku do diskuse:

„Zatímco já si budu každou vteřinu umírat, ty se tady budeš docela nudit. A že jednou zemřu doopravdy? S tím jsem se už smířil. Ale jestli jsi bůh a jestli jsou bozi opravdu nesmrtelní... Pak potěš tě Bůh.“

„Budeš mě poslouchat! Budeš!“ pahýl mé ruky v jeho prstech zakřupal.

Měl dokonce větší sílu než těžký bitevní robot. Byl fyzicky nejsilnější bytostí, s jakou jsem se kdy setkal. I když Kyberkentaur mi ruku nikdy nemačkal.

Bolelo to.

„Nebudu,“ řekl jsem. „Prostě si zvykni, že jsi v pasti ty, ne já. A budeš v ní, dokud se *mně* bude chtít. A smiř se s tím. Dej si tatrgelový džus.“ Zářící Spasitel rozevřel prsty. Zaduněl jsem o podlahu a on vzápětí předvedl něco, co jsem zatím nikdy neviděl. Tak rychle jsem se nedokázal pohybovat ani ve vrcholné kondici, v bojové rychlosti s plně nabitými akumulačními orgány. Tak rychle se nedokázala pohybovat ani Elvira. Tak rychle se nedokázalo pohybovat nic. Šlupka

byla rázem plná kouře a dýmající čalounění na stěnách vlálo v cárech.

Spasitel si naštěstí dal záležet, aby netrefil žádný z přístrojů; co jsem ho v okamžicích, kdy měnil směr, zahlédl, choval se ke stěnám jako šílený kasař, který se pokouší vyrazit dveře do trezoru.

Nebo lépe z trezoru.

Neser boha, říká se v Čechách.

Už vím proč.

* * *

Sílu měl opravdu nelidskou. Když jsem odhadl tlak potřebný k vyvinutí teploty, aby začalo žhnout absolutně nehořlavé čalounění šlupky... Ale pravděpodobnostní pole neprorazíš ani nejsvalnatějším ramenem.

Když to zjistil i Zářící Spasitel, zjevil se zase přede mnou. Cáry dýmajícího koberce měl omotané vysoko nad kolena a předtím tak pečlivě učesané vlasy mu trčely kolem hlavy.

„Jak říkám," řekl jsem, „dej si džus. A zatímco budu mimo, nauč se trochu čalounit," kývl jsem k sametové černi pravděpodobnostního pole prosvítající řeřavějícími cáry béžové látky a troskami příček mezi kajutami. Zářícímu začala z nozder unikat pára a možná, že i syčela, ale v hučení klimatizace to nebylo slyšet. Na monitoru blikal rudý nápis POŽÁR NA PALUBĚ! a počítač plnil šlupku fosgenem. Za těch pár vteřin božského rozletu stoupla teplota vzduchu o pětačtyřicet stupňů.

Už předtím jsem si několika hlubokými nádechy (prozřetelně) prokysličil organismus - šlo to daleko rychleji než dřív, bez končetin není spotřeba kyslíku tak vysoká. Zajímalo by mě, kde Zářící bere energii, to by bylo něco. Vysvětlil si můj zkoumavý pohled jako vystrašený, tak to znovu zkusil s psychologickým nátlakem. Můj smích si jako vystrašený nemohl vysvětlit ani takový náfuka jako on.

„Prostě se smiř se situací," řekl jsem, a hlas mi ve fosgenové atmosféře zněl podivně. „Asi tak za čtrnáct dní se vrátím z rakve, pak si promluvíme. Doufám, už rozumně."

Asi ne.

Během těch několika krátkých vět na mě snad stokrát dupl. Ze začátku to byla novinka - slyšet vrzání vlastních nezničitelných kostí.

Pak už jsem dupance nepočítal a jen se mi hůř mluvilo, protože mi mezi rty bublala krev. To důležité jsem ale říci dokázal; lépe řečeno zopakoval:

„Jestli zemřu, máš to tady na doživotí - skutečně nemám, proč bych lhal.“

Zazubil jsem se.

A Zářící Spasitel mému úsměvu uvěřil.

Malá knižní řada Poutník č. 7

Jiří Kulhánek:

Divocí a zlí

- část druhá
Hardcore

Ilustrace na obálce a frontispis: Patrik J. Krásný
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 1999
Odpovědný redaktor: Egon Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4

Sazba: SF SOFT, Praha

Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno

Cena: 162,- Kč